

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் வரலாறு

கி.பி. 1861 முதல் கி.பி. 1932 வரை

பாடத்தொகுப்பு

பாட ஆசிரியர்

முனைவர் இ. விஜயலட்சுமி

உதவிப் பேராசிரியர்

வரலாற்றுத்துறை

பெரியார் கலைக் கல்லூரி

கடலூர் - 607 001

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
பாடம் 1 ஆபிரகாம் லிங்கன்	2
பாடம் 2 உள் நாட்டுப்போர்	5
பாடம் 3 புனரமைப்பு	20
பாடம் 4 பெருந்தொழில்களின் வளர்ச்சி	34
பாடம் 5 தொழிலாளர் இயக்கங்கள்	44
பாடம் 6 கிரஞ்சர் மற்றும் பாப்புலிஸ்ட் இயக்கங்கள்	49
பாடம் 7 அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் வளர்ச்சி	59
பாடம் 8 தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்	72
பாடம் 9 வில்லியம் ஹோவர்ட் டாஃப்ட்	83
பாடம் 10 உட்ரோ வில்சன்	88
பாடம் 11 அமெரிக்காவும் முதல் உலகப் போரும்	97
பாடம் 12 வாரன் ஹார்டிங்	118
பாடம் 13 கால்வின் கூலிட்ஜ்	124
பாடம் 14 ஹெர்பர்ட் ஹூவர்	127
பாடம் 15 பெருமந்தம்	130

பாடம் 1

ஆபிரகாம் லிங்கன்

ஆபிரகாம் லிங்கன் தலைசிறந்த அமெரிக்கக் குடியரசுத்தலைவர்களுள் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். அவர் 1809-ம் ஆண்டு, கென்டக்கியில், ஓர் ஏழைத் தச்சரின் மகனாக, மரக்கட்டைகளால் கட்டப்பட்ட ஒரு எளிய வீட்டில் பிறந்தார். 1812-ம் ஆண்டுப் போருக்குப் பின்னர் அமெரிக்காவின் மேற்குச் சமவெளியானது வெள்ளையர்கள் குடியேற வசதியுள்ள பகுதியாக மாற்றப்பட்டபோது, லிங்கனின் குடும்பத்தினர் அங்கு சென்று குடியேறினர்.

தேக்கும்சேவின் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த இந்தியப் பழங்குடியினரது கூட்டமைவு தோற்கடிக்கப்பட்டு, 1815-ல் டெட்ராய்ட் உடன்படிக்கை (Treaty of Detroit) கையெழுத்திடப்பட்ட பிறகு, பழங்குடியினர் வாழ்ந்துவந்த இலினாய், இந்தியானா நிலப்பகுதிகள் வெள்ளையர்கள் குடியேற்றத்திற்காகத் திறந்துவிடப்பட்டன. உடனே சாரைசாரையாக வெள்ளையர்கள் போய் அங்குக் குடியேறலாயினர். அவ்விதம் இந்தியானாவில் குடியேறியவர்களுள் லிங்கனின் குடும்பமும் ஒன்றாகும்.

ஆபிரகாம் லிங்கன் சிறு யைனாக இருக்கும் போதே தாயை இழந்தார். அவருடைய தந்தை ஒரு விதவையை மறுமணம் செய்து கொண்டார். இளமைப்பொழுதில் சில ஆண்டுகளை இந்தியானாவில் செலவிட்டு, பின்பு இலினாயிலுள்ள ஸ்பிரிங்பீல்டு (Springfield) என்னுமிடத்தில் லிங்கன் குடும்பத்தினர் வாழ்ந்து வந்தனர். லிங்கன் மிகவும் அழகற்ற உடல்வனப்பைப் பெற்றிருந்த போதிலும், வியக்கத்தகு வலிமையுடையவராகத் திகழ்ந்தார். ஒரு தச்சனாகத் தமது வாழ்க்கையை அவர் தொடங்கினார். மரங்களை வெட்டுவதும், மரவீடுகளைக் கட்டுவதும், ஆற்றில் படகுகளுக்கு வழிகாட்டுவதும் அவரது தொழிலாக இருந்தது.

இலினாயில் இந்தியப் பழங்குடியினரோடு நடைபெற்றப் போரில் (Black Hawk War - 1832) ஒரு படை வீரராக அவர் பணியாற்றினார். வீட்டிலுள்ளவர்களோடு லிங்கன் நகைச் சுவையோடு பேசுவார். குழந்தைகளுக்குப் புதிய புதிய குட்டிக் கதைகளைச் சொல்லுவார். பிராணிகளிடத்தும் மிகவும் அன்பாக இருப்பார். இயற்கையன்னையின் எழிலைக்கண்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைவார். கூச்ச சுபாவம்

உடையவராகவும், வெட்கிஓதுங்குகிற தன்மையுடையவராகவும் இருந்தபோதிலும் காரியத்தில் கண்ணாகவேயிருப்பார். பைபிளையும் ஷேக்ஸ்பியரது நாடகங்களையும் விரும்பிப் படிப்பார். பல மைல்கள் நடந்து சென்றும் புத்தகம் கடன் வாங்கி வந்து ஓய்வு நேரத்தில் படிப்பார்.

சட்டமும், அரசியலும் பயின்று முடித்த ஆபிரகாம் லிங்கன் தனது 28-ஆவது வயதில் ஸ்பிரிங்பீல்டில் வழக்குரைஞராகத் தமது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். அவ்வூரார் லிங்கனது கூரிய அறிவையும், ஓரூபாற்கோடாமையும், வழக்குகளைத் தீரஆராயும் முறையினையும் கண்டு வியந்தனர்.

வழக்குரைஞராக மக்களது நன்மதிப்பைப் பெற்ற லிங்கன் இலினாய் மாநிலச் சட்டசபையில் எட்டு ஆண்டுகள் உறுப்பினராகப் பணியாற்றினார். மேலும், காங்கிரஸின் பிரதிநிதிகள் சபையில் 1844-ம் ஆண்டு முதல் 1846-ம் ஆண்டு வரை உறுப்பினராக இருந்தார். விக்குக் கட்சியினர் அவருக்கு அரசியலில் சிறப்புமிக்கதோர் இடத்தை தராமல் போகவே அரசியலிலிருந்து ஓய்வு பெறுவதென லிங்கன் நினைத்தார். ஆனால், அடிமைமுறை மீதான சிக்கல் மீண்டும் எழுப்பப்படவே லிங்கன் அரசியலில் தொடர்ந்து ஈடுபட முடிவு செய்தார்.

புதியதாகத் தோற்றுவிக்கப்பட்ட குடியரசுக்கட்சியில் ஓர் உறுப்பினராக லிங்கன் சேர்ந்தார். 1858-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற செனட்சபை தேர்தலில் குடியரசுக் கட்சியின் வேட்பாளராக லிங்கன் போட்டியிட்டார். அவரை எதிர்த்து மக்களாட்சிக்கட்சியின் வேட்பாளராக ஸ்டீபன் டக்லாஸ் என்பவர் போட்டியிட்டார். இருவரும் அச்சமயத்தில் நாட்டில் தலைசிறந்த அரசியல்வாதிகளாகத் திகழ்ந்தனர். டக்லாஸ் புகழின் உச்சநிலையிலிருந்தார். ஆனால், லிங்கனோ அப்பொழுதுதான் அரசியலில் அறிமுகமாயிருந்தார். டக்லாஸ் தலைசிறந்த பேச்சாளரென மக்களின் மனதைக் கவர்ந்திருந்த அச்சமயத்தில்தான் லிங்கன் மேடைகளில் பேச ஆரம்பித்திருந்தார். இருவரும் கென்டக்கியில் ஏழைக்குடும்பத்தில் பிறந்து, பின்னர் மேற்கே குடியேறினர். இளமையில் இருவரும் பல இடர்ப்பாடுகளை அனுபவித்திருந்தனர். அரசியலைத் தவிர பிறவற்றில் இருவரும் நெருங்கிய நண்பர்களாகவே பழகினர். டக்லாஸ் தமது சொல்வன்மையாலும் பொருட்செறிவாலும் கேட்போரைக் கவர்ந்தார். லிங்கன் திறமையாக வாதமுறையில் பேசி உண்மையை உணர்த்துவதில் சிறந்தவராகத் திகழ்ந்தார். குடியரசுத்தலைவர் பதவியைப் பெறவேண்டுமென்ற பேரவா இருவரிடத்தும் இருந்தது.

அடிமைமுறையைப் பற்றி வாதாட லிங்கன் பலமுறை டக்லாஸுக்கு அறைகூவல் விடுத்தார். டக்லாஸும் அவற்றை ஏற்றுத் திறம்பட வாதாடினார். இவ்வாதங்கள் நாடு முழுவதிலும் ஆர்வத்துடன் படிக்கப்பட்டன. லிங்கன் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் அவருக்குத் தேசிய அளவிலான புகழைத் தேடித் தந்தன. அவருடைய ஆங்கில நடை எடுப்பானதாகவும், எளிதில் புரியக்கூடியதாயும் அமைந்திருந்தது. அவருடைய சொற்பொழிவுகளில் ஆழ்ந்த கருத்துகளிருந்தன. லிங்கன், இறப்பதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு இரண்டாவது பதவியேற்பு விழாவில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவில், "யாரிடமும் மனக்காழ்ப்புக் கொள்ளாது, அனைவரிடத்தும் அன்பு கொள்க" (With malice toward none, with charity for all) என்று அறிவுரை கூறினார். இச்சொற்றொடருக்கு எடுத்துக்காட்டாகவே லிங்கன் தமது வாழ்க்கையை நடத்தினார்.

செனட் சபைக்கான தேர்தலில் டக்லாஸ் வெற்றி பெற்றபோதும், லிங்கன் ஒரு தேசியத் தலைவரானார். 1860-ம் ஆண்டு குடியரசுக் கட்சி, லிங்கனைக் குடியரசுத்தலைவர் பதவிக்கு வேட்பாளராக நியமித்தது. லிங்கனது மாபெரும் வெற்றியைக் கண்ட தென் மாநிலத்தவர்கள் பிரிந்து சென்று உள்நாட்டுப்போருக்கு ஆயத்த மாயினர்.

பாடம் 2

உள் நாட்டுப்போர்

ஆபிரகாம்லிங்களின் வெற்றியையடுத்து, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் ஒற்றுமையை அழிக்கத்தக்க வகையில் 1861-ம் ஆண்டு உள்நாட்டுப்போர் ஒன்று துவங்கியது. ஆனால், நற்பயனாக அப்போரின் இறுதியில் நாட்டின் ஒற்றுமை நிலைநாட்டப்பட்டது. அத்துடன் புதிய அமெரிக்காவையும் அப்போர் உருவாக்கியது.

உள்நாட்டுப் போருக்கான காரணங்கள் :

(1) தென்மாநிலங்களின் தனித்தியங்கும் தன்மை - இயற்கையன்னை ஏனோ அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டை முற்றிலும் வேறுபட்ட இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரித்துவிட்டாள். மாறுபட்ட தட்பவெப்ப நிலைகளும், நிலவளமும் அப்பகுதிகளில் இருந்ததோடு, அங்கு குடியேறியவர்களும் வேறுவேறு இனத்தவர்களாக வேறுபட்ட பண்பாட்டினையும் உருவாக்கிவிட்டிருந்தனர். தென் மாநிலத்தவர்கள் பெரும்பாலும் வன்மையாளர்களாயும், தனித்தியங்கும் நோக்குடையவர்களாயும், அரசியலில் தங்களது மாநிலங்களே முதலிடத்தைப் பெறவேண்டும் என்ற விருப்புடையவர்களாயும், விளங்கினர். உள்நாட்டுப்போர் துவங்கும்வரை தென்மாநிலத்தவர்கள் கூட்டாட்சியினுள் இருக்கக் காரணம் அவர்கள் அதுவரை கூட்டாட்சி அரசைக் கட்டுப்படுத்துவதில் வெற்றி கண்டதேயாகும். உரிமை பெற்றபின் எழுபத்திரண்டு ஆண்டுகளில், ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குக் கூட்டாட்சி அரசைத் தென்மாநிலத்தவர்கள் கட்டுப்படுத்தியிருந்தனர். அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் சரிவர நிறைவேற்றப்படாத பொழுதெல்லாம் கூட்டாட்சியினின்று பிரிந்துபோவதாக மிரட்டி வந்தனர். ஜாக்சன் குடியரசுத் தலைவராக இருக்கும்பொழுது எழுந்த செல்லுபடியற்றதாக்கும் கோட்பாட்டின்மீதான சிக்கல் குறித்தும். பின்னர் அடிமை முறைபற்றியதான சிக்கல் குறித்தும், கூட்டாட்சியினின்று பிரிந்து போகத் தென்மாநிலங்கள் எண்ணிவந்தன. தென் மாநிலங்களின் தனித்தன்மை வடமாநிலத்தவர்களது தேசிய உணர்வுக்கு முரணாக அமைந்திருந்தது.

(2) வேறுபட்ட பொருளாதாரம் - வட மாநிலத்தவர்களில் பெரும்பாலோர் தொழிலதிபர்களாகவும், வணிகர்களாகவும் இருந்தனர்.

தென் மாநிலத்தவர்கள் பொதுவாக வேளாளர்களாகவும் உயர்குடிப்பிறப்பாளர்களாகவும் இருந்தனர். வடபகுதியிலிருந்த தொழிற்சாலைகள் தன்னம்பிக்கை பெற்ற தொழிலாளர்களைக் கொண்டிருந்தது. தென்பகுதி பண்ணையார்கள் நீக்ரோ அடிமைகளது உழைப்பையே நம்பியிருந்தனர். வடபகுதி, செய்பொருள்களை உற்பத்தி செய்தது. தென்பகுதி கச்சாப்பொருள்களை விளைவித்தது. வடமாநிலத்தவர்கள் தங்களைச் சுரண்டிப் பிழைப்பதாகத் தென்மாநிலத்தவர்கள் நினைத்துவந்தனர். பருத்தி, புகையிலை, அரிசி, ஆகியவற்றை விளைவித்த தென்மாநிலத்தவர்கள் அவற்றிற்கான நேர்மையான விலையைப் பெறமுடியாது தவித்தனர். அதேநேரத்தில் காப்புவரிகளால் பாதுகாப்புப்பெற்ற வடமாநிலத்தவர்கள் செய்பொருள்களை அதிக விலைக்கு விற்றுப் பெரும் ஊதியம் பெற்றனர். மேலும் வடபகுதியினரது தொழிற்சாலைகளெல்லாம் காப்புறுதி செய்யப்பட்டிருந்ததால் அவர்களுக்குப் பெருமிழப்பு ஏற்பட்டதே கிடையாது. இப்படி இருபகுதியினருக்குமிடையே நிலவிய வேறுபட்ட பொருளாதாரநிலையும் உள்நாட்டுப்போருக்குக் காரணமாக இருந்தது.

(3) அடிமை முறைபற்றிய சிக்கல் - அடிமைமுறையை ஏற்பது பற்றியும், ஒழிப்பது பற்றியும் தொடக்கத்திலிருந்தே தென் மாநிலத்தவர்கட்கும், வடமாநிலத்தவர்களுக்குமிடையே கருத்து வேறுபாடு இருந்தது. அச்சிக்கலை மையமாக வைத்துக்கொண்டு கூட்டாட்சி அரசினைக் கைப்பற்றுவதில் தென்மாநிலத்தவர்களும் வடமாநிலத்தவர்களும் போட்டியிட்டனர். 1820-ல் கையெழுத்திடப்பட்ட மிஸூரி சமரச உடன்பாட்டின்படி இருபகுதியினரிடையே சமநிலை நிறுவப்பட்டது. இருப்பினும் மிஸூரி உடன்பாட்டால் தென்பகுதியினர் வெற்றிப்பெற்றதாக வடபகுதியினர் கருதினர். அதுமுதல் சமநிலையை மாற்றும் வகையில் மாற்றங்கள் நிகழலாயின. மிஸூரி சமரச உடன்பாட்டில் குறிப்பிட்டிருந்த மிஸூரி பகுதியானது, வடக்கே இருந்த போதிலும் அங்கு அடிமைமுறை அனுமதிக்கப்பட்டது. அடுத்து டெக்ஸாஸ் அடிமைமுறையை ஏற்ற மாநிலமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டபோது தென்பகுதியினர் வலிமை பெற்றனர். 1850ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட சமரச உடன்பாட்டின்படி கலிபோர்னியாவில் அடிமைமுறை தடுக்கப்பட்ட போதிலும், தப்பியோடிய அடிமைகள் சட்டம் (Fugitive Slave Law) நாடு முழுவதிலும் பிறப்பிக்கப்பட்டமை தென்பகுதியினருக்குக் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றியாகும். இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக கான்சாஸ் - நெப்ராஸ்கா சட்டமும், டிரெட்ஸ்காட் வழக்குத் தீர்ப்பும் அடிமைமுறையை உறுதிப்படுத்தின.

தென்பகுதியினரும் வடபகுதியினர்மேல் சிறிது சினங்கொண்டிருந்தனர். ஏனெனில் 1850-ம் ஆண்டுக்கும், 1860-ம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட பத்தாண்டுக் காலத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் காரணமாக, தென்மாநிலத்தவர்கள் கூட்டாட்சி அரசில் சிறுபான்மையினராயினர். அந்தப் பத்தாண்டுக் காலத்தில் ஆரிகன், கலிபோர்னியா, மினசோட்டா (Minnesota) ஆகிய மூன்று மாநிலங்கள் அடிமைமுறையை ஏற்காத மாதிலங்களாக அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தன. இதனால் வடபகுதியினருக்குப் பெரும்பான்மை கிடைத்தது. மேலும் வடக்கில் அடிமைமுறை ஒழிப்புக்கான முயற்சிகள் தீவிரமாக நடைபெற்று வந்தமையைக் கண்ட தென்பகுதி பீதியுற்றது. சுரங்க இரயில்பாதைத் திட்டங்கள் மூலம் ஏராளமான அடிமைகள் தப்பிச்சென்றனர். தப்பியோடிய அடிமைகளைக் காப்பாற்ற சொந்த விடுதலையுரிமைச் சட்டங்கள் (Personal Liberty Laws) இயற்றப்பட்டன.

(4) குடியரசுக்கட்சியின் தோற்றம் - விக்குக்கட்சி நாளடைவில் பிளவுண்டு போக, அப் பிளவுண்ட கட்சியின் ஒரு பகுதி யிலிருந்து குடியரசுக்கட்சி புதியதொரு கட்சியாகயாக உருப்பெற்று எழுந்தது. குடியரசுக் கட்சி, ஏற்கனவே அடிமைமுறையைக் கொண்டிருந்த மாநிலங்களிலிருந்து அடிமைமுறையை ஒழிக்க விரும்பவில்லை. அது கோரியதெல்லாம் மேலும் அடிமைமுறை பரவவொட்டாமல் தடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதேயாம். மாநிலங்களாக அமைக்கப் பெறாத பகுதிகளில் அடிமைமுறை புகுத்தப்படக் கூடாது எனக்கோரி வந்த வடபகுதியினரின் கட்சியாகக் குடியரசுக்கட்சி தோன்றலாயிற்று. 1858-ல் நடைபெற்ற தேர்தலில் காங்கிரஸில் பல இடங்களைக் குடியரசுக்கட்சி கைப்பற்றிற்று. 1850-ம் ஆண்டில் குடியரசுத் தலைவர் பதவியையே குடியரசுக்கட்சி பெற்றது. குடியரசுக்கட்சியின் வேட்பாளர் தேர்வுக்கான கட்சிப் பெருங்குழு (Republican Convention) ஒருமனதாக ஆபிரகாம்லிங்கனைத் தனது வேட்பாளராகத் தேர்ந்தெடுத்தது. அடிமைமுறைபை எதிர்த்த லிங்கன் மேற்குப் பகுதியின் தலைவராகத் திகழ்ந்தார். குடியரசுக்கட்சி வடபகுதியினரது ஆதரவையும் மேற்குப் பகுதியினரது ஆதரவையும் பெறுவதற்காகத் தனது தேர்தல் அறிக்கையில் முறையே காப்புவரிகளை விதிக்கவும், இலவசக் குடியிருப்புச் சட்டத்தை இயற்றவும் வாக்களித்தது. வகுப்பு நலன் கருதி போட்டியிட்டுக் குடியரசுக் கட்சி பெற்ற வெற்றியானது வடமாநிலத்தவர்கள் தென்மாநிலத்தவர்கள் மீது பெற்ற வெற்றியாகக் கொள்ளப்பட்டது.

அமெரிக்கச் சுதந்திர அமைப்பிற்குச் சோதனை தென்பகுதி பிரிந்து செல்லுதல் (Secession)

உள்நாட்டுப் போருக்கு உடனடியான காரணம் தென்கரோலினா கூட்டமைப்பிலிருந்து விலகியதேயாகும். தேர்தலுக்கு முன்பே, லிங்கனது வெற்றி நாட்டினைத் துண்டிக்கும் எனத் தென்கரோலினா அறிவித்திருந்தது. தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டதும் தென்கரோலினா ஒரு சிறப்புக் கூட்டத்தைக் கூட்டிற்று. அச்சிறப்புக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த மாநில உறுப்பினர்களெல்லாம் ஒருமனதாகத் தென்கரோலினா செய்ததுபோல அமெரிக்கக் கூட்டாட்சி அரசினின்று பிரிந்து செல்வதெனத் தீர்மானித்தனர். புளோரிடா, அலபாமா மிசிசிபி, ஜார்ஜியா, லூசியானா, டெக்ஸாஸ் ஆகிய மாநிலங்கள் கூட்டாட்சியிலிருந்து விலகின. லிங்கன் போருக்கான அறைகூவல் விடுத்ததும் வடகரோலினா, வர்ஜீனியா, தென்னசி, அர்க்கன்சாஸ் (Arkansas) ஆகிய நான்கு மாநிலங்களும் விலகின. இவ்வகையில் மொத்தம் பதினோரு மாநிலங்கள் பிரிந்து சென்றன. பிரிந்து சென்ற மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகள் அலபாமாவிலுள்ள மான்ட்கோமெரி (Montgomery) என்னுமிடத்தில் ஒன்று கூடி ஒரு மநாட்டை நடத்தினர். அவர்கள் ஒரு புதிய கூட்டரசை (Union) நிறுவ முடிவு செய்தனர்; அதன் தலைநகராக வர்ஜீனியாவிலுள்ள ரிச்சுமாண்டு (Richmond) என்னுமிடம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் ஒரு புதிய அரசியலமைப்பையும் வகுத்தனர். இந்த அரசியலமைப்பில் சில முக்கிய வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. குடியரசுத் தலைவரது பதவிக்காலம் ஆறாண்டுக் காலமெனவும், ஒருவர் ஒருமுறைமட்டுமே பதவி வகிக்கலாமெனவும் கூறப்பட்டிருந்தது. அடிமைமுறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. காங்கிரஸிற்கு வரி விதிக்கவும், நிதி திரட்டவும், படை அமைக்கவும் அதிகாரம் தரப்பட்டது. காங்கிரஸில் சட்டங்கள் இயற்றும்போது அந்தந்தத் துறைச் செயலாளரும், பிற அலுவலர்களும் உடனிருந்து கருத்துத் தெரிவிக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஜெபர்சன் டேவிஸ் (Jefferson Davis) குடியரசுத்தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

கூட்டாட்சியினின்று பிரிந்து செல்வதால் பல நன்மைகளைப் பெறலாமென தென் மாநிலத்தவர்கள் நினைத்தனர்; தங்களுடைய உரிமையை நிறுவமுடியுமென உறுதி கொண்டிருந்தனர். வட பகுதியில் வணிகர்களும், ஆலைத்தொழிலாளிகள் மட்டுமே வாழ்ந்தமையால் அவர்களைப் போரில் எளிதில் தோற்கடித்துவிடலாமென்று தென்மாநிலத்தவர்கள் கருதினர். தென்பகுதியில் வாழ்ந்தவர்கள் வீரம் மிக்கவராய்த் திகழ்ந்தனர் என்றும் கருதினர். தென் மாநிலங்களின் பருத்தியைப் பெரிதும் இறக்குமதி செய்த இங்கிலாந்தும், பிரான்சும் தங்கள்

சார்பில் போரிடாவிட்டாலும், வடபகுதியினர் உதவிக்குச் செல்லமாட்டார்கள் எனத் தென் பகுதியினர் எதிர்பார்த்தனர். அடிமைமுறையை ஏற்ற மாநிலங்கள் கூட்டாட்சியிலிருந்து பிரிந்துவிட்டமையால், தென் பகுதி மிசிசிபி நதியினைப் போக்குவரத்துக்குப் பயன்படாத வகையில் அடைக்க முடியுமென்றும், அதன் விளைவாக மேற்குப்பகுதி தனது சரக்குகளை ஏற்றுமதி செய்வது தடுக்கப்படுமென்றும், அதனால் வடபகுதி பொருளாதாரம் நசித்துப் போகுமெனவும், தென்மாநில அரசியல் வாதிகள் கருதினர், உள் நாட்டுப்போரில் வெற்றி பெறுவதன் மூலம் சீரும், செல்வமும் மிக்க கூட்டாட்சியைத் தென்பகுதியில் நிறுவ முடியுமென்றும், அங்குக் காப்புவரிகளின் தொல்லை இல்லாமலிருக்குமென்றும், பருத்தியை உயர்விலைக்கு விற்க முடியுமென்றும், செய் பொருள்களைக் குறைந்த விலைக்கு வாங்க முடியுமென்றும், வாணிகம் வளர்ச்சியுலும் என்றும் மத்திய அமெரிக்காவிலும், மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும் மேலும் நிலப்பகுதிகளைக் கைப்பற்ற முடியுமென்றும் ஆப்பிரிக்க அடிமைவாணிகத்தை உயிர்ப்பிப்பதன் மூலம் மலிவான உழைப்பாற்றல் பெருகுமென்றும் தென்மாநிலத்தவர்கள் எதிர்பார்த்தனர்.

இருதரப்பாருடைய வலிமை ஒப்பீடு

1861-ல் போர் மூண்டபோது இருதரப்பாரும் எளிதில் வேற்றிபெற்றுவிடலாமென எதிர்பார்த்தனர். வடபகுதியினர் படை வலிமையிலும், வளப்பத்திலும் தென்பகுதியினரைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களாயிருந்தனர். வட பகுதியில் இருபத்துமூன்று மாநிலங்கள் இருக்க, தென்பகுதியில் பதினோரு மாநிலங்களே இருந்தன. வடக்கு மாநிலங்களின் மக்கட்தொகை 22 மில்லியனாக இருந்தது. தெற்கு மாநிலங்களின் மக்கட்தொகையான 9 மில்லியனில், மூன்றரை மில்லியன் பேர் நீக்ரோ அடிமைகளாவர். இருப்பினும் தென் மாநிலங்கள் ஒற்றுமையாக இருந்ததுபோல வடக்கு மாநிலங்கள் ஒற்றுமையாக இல்லை.

இராணுவ அடிப்படையில் ஒப்பிடும்போது தென்மாநிலத்தவர்களே அதிக வலிமை பெற்றிருந்தனர். தென்மாநில மக்கள் வேட்டையாடுவதிலும், குதிரையேற்றத்திலும் நல்ல பயிற்சி பெற்றிருந்தமையால், அவர்களை எளிதில் பயிற்றுவித்துப் படையில் சேர்க்க முடிந்தது. பல இராணுவ அதிகாரிகள் ஏற்கனவே மெக்ஸிகோ போரில் நல்ல அனுபவம் பெற்றிருந்தனர். அவர்களிடையே பல சிறந்த தளபதிகளும் இருந்தனர். அவர்களுள் சிறப்புமிக்கவர்கள் ராபர்ட் லீ (Robert E. Lee) என்பவரும் ஸ்டோன்வால் ஜாக்சன் (Stonewall Jackson) என்பவருமாவர். வர்ஜீனியா மாநிலத்தைச் சார்ந்த இருவரும் போர் ஆரம்பித்ததும்

கூட்டாட்சி அரசுப்படையினின்று விலகி தென்பகுதியினர் பக்கம் இருந்து போரிட முற்பட்டனர். இதனால் வட பகுதியினருக்குத் துவக்கத்தில் பேரிழப்பு ஏற்பட்டது எனலாம். கூட்டாட்சி அரசின் முதற்பெரும் படைத்தலைவராய்ப் பணியாற்றிய வின்பீல்டு ஸ்காட், குதிரை மீது ஏறுவதற்குக்கூட போதிய வலிமையற்றவராய் இருந்தார். யூலிஸஸ் கிராண்ட் (Ulysses S. Grant) படைகளின் தலைமைப்பொறுப்பை 1864-ல் ஏற்கும் வரை விங்கன் மனக்குறையுடனேதான் போரை நடத்தினார்.

தென்மாநிலங்கள் கூட்டாட்சி அரசினின்று பிரிந்து சென்றமையால் கூட்டாட்சி அரசுதான் தென்பகுதிக்கு வலியசென்று போரிட நேரிட்டது. அப்படி வலிந்து மேற்சென்று தாக்குகிற போர் அதிகப் பணச்செலவுடையதாகவும் இருந்தது. அதற்கு மாறாகத் தென் மாநிலத்தவர்கள் தாக்குதலை எதிர்த்துநின்று தங்கள் நிலப்பகுதியிலேயே போரிடும் நிலையில் இருந்தனர். அதனால்தான் விக்ஸ்பர்க்கிலும் (Vicksburg), கெட்டிஸ்பர்க்கிலும் (Gettysburg) படுதோல்வி யடைந்தபிறகும் போரினை மேலும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குத் தென் மாநிலத்தவர்கள் நீட்டிக்க முடிந்தது.

பொருளாதாரவளத்தை பொறுத்தமட்டில் வடக்கு மாநிலத்தவர்கள் பல நன்மைகளைப் பெற்றிருந்தனர். அங்குத் தொழிற்சாலைகள் மிகுந்திருந்தன. பெரும்பாலான வெளிநாட்டு வாணிகம் வடபகுதி வணிகர்களால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. தென்மாநிலத்தவர்கள் உற்பத்தி செய்ததைப் போன்று, பத்து மடங்கு அதிகமாக வடமாநிலத்தவர்கள் செய்பொருள்களை உற்பத்தி செய்தனர். கடல் கடந்த வெளிநாடுகளின் உறவும் வடபகுதியினரால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது. தென்மாநிலப் பொருளாதாரம் விவசாயத்தை அடிப்படை யாகக் கொண்டிருந்தமையால், செய்பொருள்களையெல்லாம் ஐரோப்பாவினின்று இறக்குமதி செய்ய வேண்டிய நிலை அங்கு ஏற்பட்டது.

- கூட்டாட்சி அரசிடம் கருவூலத்துறை இருந்ததோடு, (வழுவற்ற) சீர்மிக்க பணத்தாள் முறையும் போர்த்துவக்கத்தில், இருந்தது. இதற்கு மாறாகத் தென்மாநிலக் கூட்டரசிடம் (Confederacy) முறையான நிதிவசதி இல்லாதிருந்தது. வடமாநிலத்தவர்களுக்கு ஏராளமாகத் தங்கமும், வெள்ளியும் மேற்குப் பகுதியிலிருந்து வந்து கொண்டேயிருந்தன. தென்மாநிலத்தவர்களிடையேயிருந்த சிறிது பணமும் அயல்நாடுகளிலிருந்து போர்க்கருவிகளை வாங்கச் செலவிடப்பட்டது. வரிகள் விதித்தும், கடன்பத்திரங்கள் வழங்கியும் தாள்பணம் வெளியிடும் இரு அரசுகளும் தங்களது நிதிநிலையை வலுப்படுத்திக்கொண்டன. கூட்டாட்சி அரசு 450 மில்லியன் டாலருக்குத் தாள்பணம் அச்சிட்டு

வழங்கிற்று. இதனால் நாட்டில் பணவீக்கம் அதிகமாகி விலைவாசி ஏறிற்று. அதனால் போர்ச் செலவும் அரசுக்குப் பன்மடங்காகப் பெருகியது. தாள்பண வெளியீட்டால் ஒரு டாலரின் மதிப்பு 39 சென்டாகத் தாழ்ந்தது.

வெளிநாட்டுறவைக் கூட்டாட்சி அரசு கட்டுப்படுத்தியமையால், ஐரோப்பிய நாடுகளோடு வடபகுதி எளிதில் தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது. பிரிட்டனிலிருந்தும், பிரான்சிலிருந்தும் உதவிகிட்டுமெனத் தென்மாநிலத்தவர்கள் நினைத்தனர். ஆனால், அவர்கள் நினைத்தபடி அந் நாடுகள் உதவமுன்வரவில்லை. அப்படியே ஒரு வேளை பிரிட்டனும், பிரான்சும் தெற்கு மாநிலங்களுக்கு உதவ முன் வந்திருந்தாலும், அவர்கள் தென்பகுதியினரோடு தொடர்புகொள்ளவொட்டாமல் வடபகுதியினரது கப்பற்படை தென்துறைமுகங்களை முற்றுகையிட்டிருந்தது. ஆபிரகாம்லிங்கனின் முயற்சியால்தான் ஐரோப்பிய நாடுகள் தென்பகுதியினருக்கு உதவாமல் நடுநிலைமை வகுத்தன. அடிமைமுறையை எதிர்த்த வடபகுதி மக்களோடு பிரிட்டிஷார் ஒத்த உள்ளுணர்வீடுபாடு கொண்டிருந்தனர். அயல் நாடுகளின் உதவி கிடைக்காததாலும், ஆள்வலிமை இல்லாததாலும், பொருளாதாரவளம் குறைவாக இருந்தமையாலும் தென்பகுதி வலிமை குன்றிய நிலையில் இருந்தது.

பணமுடை காரணமாக வடபகுதி மக்களும், தென்பகுதி மக்களும் பெரிதும் இடர்ப்பாடுற்றனர். பணவீக்கத்தால் பொருள்களின் விலை உயர்ந்தது. ஆனால், ஊதியமோ உயரவில்லை. எனவே, தொழிலாளர்களின் வாங்குந்திறன் தாழ்ந்த நிலையை அடைந்தது. குறிப்பிட்ட ஊதியத்தைப் பெறும் சமயகுருமார்கள், ஆசிரியர்கள் அரசாங்க ஊழியர்கள் ஆகியோர் பெரிதும் அல்லலுற்றனர்.

இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக மக்கள் இராணுவத்தில் கட்டாயமாகப் பணிபுரிய நேரிட்டது. பணம்படைத்த செல்வந்தர்கள் குறிப்பிட்ட தொகையை அளித்துவிட்டுக் கட்டாய இராணுவ சேவையிலிருந்து விதிவிலக்குப் பெற்றனர். ஆனால், ஏழைகள் கட்டாயம் போரில் ஈடுபட நேரிட்டது. "பணம் படைத்தவர்களின் போரில் ஏழைகள் போராட வேண்டியுள்ளது" (Rich man's War and poor man's fight) என்ற குரல் நாட்டில் ஒலித்தது.

போரின் போக்கு

அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் வரலாற்றில் மிகவும் நெருக்கடியான நேரத்தில் குடியரசுத் தலைவர் பதவியை ஆபிரகாம்லிங்கன் ஏற்றார்.

பதவியேற்றபின் ஒரு மாதக்காலம் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் லிங்கன் திகைத்திருந்தார். பிரிந்து சென்ற தென்மாநிலங்கள் மீது வன்முறையைக் கையாண்டால் போர் உருவெடுப்பது உறுதி. உள்நாட்டுப்போர் என்பது இரட்டிப்பான துன்ப நிகழ்ச்சியாகும்! ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் கொலை செய்வதற்கு ஒப்பாகும். 'நியூயார்க் டிரைபியூன்' (New York Tribune) என்ற செய்தித்தாளின் ஆசிரியரான ஹோரஸ் கிரீலி (Horace Greely) போன்ற அரசியல் அறிஞர்கள் பிரிந்து சென்ற தென்மாநிலங்களை அப்படியே விட்டுவிடச் சொன்னார்கள். அப்படி நிகழவிடுவதை லிங்கனால் எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. மாநிலங்கள் பிரிந்து செல்ல அனுமதித்தால் நாட்டின் ஒற்றுமை சிதறுண்டு போகும்; அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு என்பது பெயரளவில் தான் இருக்கும் என்று லிங்கன் கூறினார். அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பாவிலுள்ளதைப் போல் நாளாவட்டத்தில் சிறுசிறு நாடுகள் தோன்றி, சக்திச் சமநிலையைக் காப்பதற்காக அடிக்கடி போராடிக் கொண்டிருக்குமெனவும் அஞ்சினார். எனவே, எப்படியாவது கூட்டாட்சி அரசைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று லிங்கன் உறுதி பூண்டார். தென்மாநிலங்களிலிருந்த அடிமைமுறையில், தாம் தலையிடப் போவதில்லையென்றும், அப்படியே தலையிட விரும்பினாலும் அரசியலமைப்பு அதற்கு இடந்தரவில்லையென்றும் தென்மாநிலத் தலைவர் களுக்கு லிங்கன் வாக்குறுதி தந்தார்.

1861 - ல் கூட்டாட்சி அரசுக்குச் சொந்தமான போர்ட் சம்டர் (Fort Sumter) என்ற படைத்தளத்தைத் தென்கரோலினா தாக்கியதும் போர் தவிர்க்க முடியாததாகிவிட்டது. உடனே, நடவடிக்கைகள் எடுக்க லிங்கன் முதலில் தயங்கினார். பின்னர் அடிப்படைத் தளத்தைக் காத்து நின்ற தளபதியான ராபர்ட் ஆண்டர்சனுக்குப் (Robert Anderson) போதுமான உணவுப்பொருள்களையும், போர்க் கருவிகளையும் கப்பல்வழியே லிங்கன் அனுப்பினார். தெற்குப் படைகள் ஏப்ரல் மாதம் 12-ம் நாள் கடுமையாகத் தாக்கவே ஆண்டர்சன் சரணடைந்தார். லிங்கன் உடனே படைதிரட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யத்தொடங்கினார். கூட்டாட்சி அரசுக்குப் பற்றுறுதி காட்டுகின்ற மாநிலங்களெல்லாம் மூன்று மாதத்திற்குப் பணியாற்ற 75,000 போர்வீரர்கள் கொண்ட ஒரு படையைத் திரட்டித்தரவேண்டுமென லிங்கன் பொது அறிவிப்பு ஒன்றை ஏப்ரல் 15 ஆம் நாள் விடுத்தார். கூட்டாட்சி அரசு மூன்று குறிக்கோள்களைச் செயலாற்ற முனைந்தது. முதலாவதாக, தென் மாநிலங்களின் தலைநகரான ரிச்மாண்டைக் கைப்பற்றுவது; இரண்டாவதாகத் தென்மாநிலங்களின் துறைமுகங்களை முற்றுகையிடுவது; மூன்றாவதாக, மிசிசிபி ஆற்றை வடபகுதியினரது போக்குவரத்துக்குத் திறந்துவிடுவது.

ரிச்மாண்டைக் கைப்பற்றுவதற்காக, ஜூலை (1861) மாதம் ஒரு படை அனுப்பப்பட்டது. அதனைத் தெற்குப்படைகள் புல் ரன் (Bull Run) என்னுமிடத்தில் தோற்கடித்தன. கூட்டாட்சி கப்பற்படைகொண்டு தென்மாநிலத் துறைமுகங்களை முற்றுகையிட்டு மேலும் தீவிரமாகப் போருக்கு ஆயத்தங்கள் செய்தது. 1862-ம் ஆண்டு வடக்குப்படைகள் தென்மாநிலங்களைக் கிழக்குப் பகுதியிலும் மேற்குப் பகுதியிலும் தாக்கின. மேற்கே, வடக்குப் படைகள் ஷிலோ (Shiloh) என்ற இடத்தில் மாபெரும் வெற்றி பெற்றன. ஆனால், அப்போரில் இருதரப்பினருக்கும் பேரிழப்பு ஏற்பட்டது. கூட்டாட்சிப் படையினர் 63,000 பேரில் 13,000 பேர் உயிரிழந்தனர். இவ்வெற்றிக்குப் பிறகு வடக்குப் படைகள் ரிச்மாண்டை நோக்கிச் சென்றன. ஆனால், இரண்டாம் முறையாக புல்ரன் என்னுமிடத்தில் வடக்குப் படைகளைத் தெற்குப் படைகள் தளபதி லீயின் தலைமையில் தோற்கடித்தன. அடுத்து, தெற்குப்படைகள் பென்சில்வேனியாவைத் தாக்குவதற்காகச் சென்றபோது ஆன்டிகயேடம் (Antietam) என்னுமிடத்தில் வடக்குப் படைகளால் தோற்கடிக்கப்பட்டன.

1863-ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முதல் தேதியன்று, அமெரிக்க வரலாற்றில் சிறப்புமிக்க விடுதலைப் பேரறிக்கையை (Emancipation Proclamation) லிங்கன் வெளியிட்டார். அப்பேரறிக்கை எல்லா அடிமைகளையும் அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடுவித்தது. நாட்டின் படையில் சேருமாறு அவர்களனைவரும் அழைக்கப்பட்டனர். உள்நாட்டுப் போரின் உடனடிக்காரணம் கூட்டாட்சியில் பிளவு ஏற்பட்டது தான் என்ற போதிலும், அதன் அடிப்படைக் காரணம் அடிமைகளுக்கு வாழ்வளிக்க முயன்றது தான் என்பதனை லிங்கன் விளக்கினார். இதனால் லிங்கன் நாட்டின் ஒப்புயர்வற்றத் தலைவராக மதிக்கப்பட்டார். வடக்குப்படைகள் மேற்குப் பகுதியில் கென்டக்கி, தென்னசி ஆகிய மாநிலங்களின் பகுதிகளைக் கைப்பற்றின. இதனையடுத்து வடக்குப் படைகள், தெற்கு நோக்கிப் படையெடுத்தபோது, தளபதி லீ வடக்குப் படைகளை பிரிடெரிக்ஸ்பர்க் (Fredericksburg - 1862 டிசம்பர்) என்னுமிடத்திலும், பின்பு சான்சலர்ஸ்வில் (Chancellorsville-1863 மே) என்னுமிடத்திலும் தோற்கடித்தார். இவ் வெற்றிகளால் ஊக்கம்பெற்ற லீ மீண்டும் முன்னேறத் திட்டமிட்டுப் பென்சில்வேனியாவின்மீது படையெடுத்துச் சென்றார். கெட்டிஸ்பர்க் என்னுமிடத்தில் பெருஞ்சண்டை நிகழ்ந்தது. வடக்குப்படைகளின் தளபதியாகத் திகழ்ந்த ஜார்ஜ் ஜி மீடு (George G. Meade) தெற்குப்படைகளின் தளபதியான லீயைத் தோற்கடித்துப் பின்வாங்கச் செய்தார் (1863 - ஜூலை). இத்தோல்விக்குப் பிறகுத் தெற்குப் படைகள் வடபகுதியை எட்டிப்பார்க்க முடியவில்லை.

மிசிசிபி நதியைக் கட்டுப்படுத்துவதில் கூட்டாட்சி அரசு பல வெற்றிகளைப் பெற்றது. 1863-ம் ஆண்டு வடபகுதியினரின் படைத்தலைவரான கிராண்ட், மிசிசிபி பள்ளத்தாக்கு வழியே சென்று தெற்குப் படைகளை விக்ஸ்பர்க் என்னுமிடத்தில் தோற்கடித்தார். அப்போரில் தென்பகுதியினருடைய சிறந்த தளகர்த்தருள் ஒருவரான ஸ்டோன்வால் ஜாக்சன் இறந்தார். விக்ஸ்பர்க் வெற்றியால் வடபகுதியினர் மிசிசிபி நதியினைத் தங்களது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்ததோடு அர்க்கன்சாஸ், லூசியானா, டெக்ஸாஸ் ஆகிய மாநிலங்களைத் தென்மாநிலக் கூட்டரசினின்று பிரிக்கமுடிந்தது. அதனால் கிழக்கேயிருந்த பிரிவினை ஆதரவாளர்கள் மேற்கிலிருந்து படைகளையும், இராணுவத் தேவையான பொருள்களையும் பெறமுடியவில்லை. மேலும் வடபகுதியினர், கப்பற்படையைப் பயன்படுத்தி நியூஆர்லியன்ஸ் துறைமுகத்தைக் கைப்பற்றியமையால் வெளிநாடுகளுக்கும் தென்பகுதி நாடுகளுக்கும் இடையே நடைபெற்றுவந்த வாணிகம் அறவேதடைப்பட்டது. இதனால் தென்பகுதி மக்கள் பெருந்துன்பத்திற்காளானார்கள். இறுதியாக, வடக்குப் படைகளின் தளபதி கிராண்ட், ரிச்மாண்டைக் கைப்பற்ற முனைந்தார். ஷெர்மன் (Sherman) என்ற மற்றொரு வடபகுதி படைத் தலைவர் ஜார்ஜியாவிலுள்ள அட்லாண்டாவைக் (Atlanta) கைப்பற்றி சாவன்னா (Savannah), சார்ல்ஸ்டன் ஆகிய இடங்களைக் கைப்பற்றினார். இதற்கிடையில் கிராண்ட், பீட்டர்ஸ்பர்க் என்னுமிடத்தைக் கைப்பற்றினார். அதனால், லீ, ரிச்மாண்டை விட்டு வெளியேறத் தீர்மானித்தார். அப்போது கிராண்ட் அவரை அப்போமட்டாக்ஸ் (Appomattox) என்னுமிடத்தில் தோற்கடித்துச் சரணடையச் செய்தார் (1805 ஏப்ரல்). அத்துடன் போர் முடிவுற்றது.

போரின் விளைவுகள்

உள் நாட்டுப்போர் தொடர்ந்து நான்கு ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. குறிப்பாகத் தென்பகுதியில் ஏராளமான பேர் மடிந்தனர்; உடைமைகள் பாழாக்கப்பட்டன. தெற்குப்பகுதியிலிருந்த வளமான வயல்களெல்லாம் அழிவுண்டன; பல நகரங்கள் தீக்கிரையாயின; பல பண்ணைகள் கேட்பாரற்றுக்கிடந்தன. தென்மாநிலங்களின் நிதிநிலைமை ஒழுங்கற்ற முறையிலிருந்தது. கூட்டாட்சி அரசும் தென்மாநிலங்களுக்குப் போருக்காகப் பேரளவில் பொதுக் கடனைப் பெற்றிருந்தன. இப் போரினால் அரசியலிலும், சமூகத்திலும் பொருளாதாரத்திலும் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

(1) அரசியல் விளைவுகள்

அமெரிக்க உள்நாட்டுப்போர், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் நிறுவப்பட்டிருந்த கூட்டாட்சி அரசை அழியவொட்டாமல் பாதுகாத்தது; அக் கூட்டாட்சி அரசுக்கு அழிவற்ற தன்மையை அளித்தது. தென்மாநிலங்கள் கூட்டாச்சியினின்று பிரிந்து செல்லாம் என்று நினைத்தன. ஆனால், அது முடியாது என்பதனை உள்நாட்டுப்போர் எதிர்மறையாக முடிவு செய்தது. பிரிந்து சென்ற மாநிலங்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டு மீண்டும் கூட்டாட்சிக்குள் கொண்டுவரப்பட்டன. உள்நாட்டுப்போருக்குப் பிறகும் பல தலைவர்கள் மாநில உரிமைகள் பற்றியும், பிரிந்துசெல்லும் உரிமை பற்றியும் வாயளவில் பேசினார்களே ஒழிய, பிரிந்து செல்ல யாரும் முயலவில்லை. இவ்வகையில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, அழிக்க முடியாத மாநிலங்களைக் கொண்ட, அழிவற்ற தன்மையைப் பெற்றது. கூட்டாட்சி அரசும் மாநிலங்களின் அரசுகளும் தத்தம் எல்லைக்குள் உயரிடத்தைப் பெறவேண்டும் என்ற நியதி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

கூட்டாட்சி அரசின் கரங்கள் வலுப்படுத்தப்பட்டமையால், வெளி நாட்டுறவில் ஏற்பட்ட நெருக்கடியை உடனடியாக அமெரிக்கா தீர்க்க முடிந்தது. குடியரசுத் தலைவர் ஜேம்ஸ் மன்ரோவால், 'மன்ரோ கோட்பாடு' 1823-ல் வெளியிடப்பட்டது. உள் நாட்டுப்போரின் போது அக்கோட்பாட்டுக்கு அறைகூவல் விடுப்பதுபோல ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. மெக்ஸிகோ அரசு பிரிட்டனிடமிருந்தும், பிரான்சிடமிருந்தும் பெற்றிருந்த கடனைத் திருப்பியளிக்காததால், அவ்விருநாடுகளும் மெக்ஸிகோவிற்கு ஒரு படையை அனுப்பத்திட்டமிட்டன. பிரிட்டன் பின்பு அத் திட்டக்கை கைவிட்டது. ஆனால், பிரான்சுமட்டும் தனியே படையனுப்ப, தக்க தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. உள்நாட்டுப்போர் நடை பெற்ற சமயம் மூன்றாம் நெப்போலியன், பிரான்சின் பேரரசராகப் திகழ்ந்தார். அவர் தென்மாநிலங்களுக்கு உதவி செய்ய முன்வந்து அவற்றிக்காகப் போர்க்கப்பல்களையும், துப்பாக்கிப்படகுகளையும் பிரான்சில் கட்டுவித்தார். தென்மாநிலங்களுக்காகக் கடனும் திரட்டலானார். பிரான்சிலிருந்த கத்தோலிக்கர்களை மகிழ்விக்கும் பொருட்டும், மெக்ஸிகோவிலிருந்த கத்தோலிக்கர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்கும் பொருட்டும், மூன்றாம் நெப்போலியன் மெக்ஸிகோவில் ஒரு பிரெஞ்சுப் பேரரசை நிறுவத்திட்டமிட்டார். அதன்படி ஒரு படையை அனுப்பி மெக்ஸிகோவைக் கைப்பற்றி மாக்ஸிமிலியன் (Maximilian) எனப்படும் ஆஸ்திரிய இளவரசரை அரியணை யிலேற்றினார். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு உள்நாட்டுப் போரில் ஈடுபட்டிருந்தமையால், மெக்ஸிகோ மக்களுக்கு உதவமுடியாது போயிற்று. போர்முடிவுற்றதும் லிங்கன் ஒரு படையை மன்ரோ கோட்பாட்டின்படி

மெக்ஸிகோ எல்லைக்கு அனுப்பினார். உடனே மெக்ஸிகோ மக்கள், ஜாரெஸ் (Jaurez) என்பவரின் தலைமையில் கிளர்ச்சியுற்றெழுந்து, பிரஞ்சுப்படைகளைத் தோற்கடித்து மாக்ஸ்மிலியனைக் கொன்று, மூன்றாம் நெப்போலியனது திட்டங்களைத் தகர்த்தெறிந்தனர். இஃது அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் மன்றோ கோட்பாட்டுக்குக் கிடைத்த ஒரு பெரும் வெற்றியாகும்.

உள்நாட்டுப்போர் முடிவுற்றதும் நாட்டின் புனரமைப்புப் பணி தொடங்கிற்று. பிரிந்து சென்ற மாநிலங்கள் போரில் தோல்வியுற்றன. பிரிந்து போன தென்மாநிலங்களை மீண்டும் கூட்டாட்சி அரசினுள் சேர்த்துக் கொள்வது பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு தோன்றிற்று. தென்மாநிலங்கள் பிரிந்து செல்லவே உரிமை கிடையாது என லிங்கன் கூறினார். ஆனால், தீவிரவாதிகள் தெற்கு மாநிலங்களைப்போரில் கைப்பற்றிய நாடுகளைப் போலத் தண்டித்து அடக்கியாள வேண்டுமென்று கூறினர். துவக்கத்தில் மிதவாதிகளது கட்டுப்பாட்டில் புனரமைப்பு வேலை மேற்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால், லிங்கன் மறைவிற்குப் பிறகு தீவிரவாதிகள் தங்கள் விருப்பம் போலப் புனரமைப்பு வேலையை மேற்கொண்டனர்.

உள்நாட்டுப்போரின் விளைவாக அரசியல் கட்சிகளில் சில மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. உள்நாட்டுப்போருக்கு முன் மக்களாட்சிக் கட்சி வடக்குப் பகுதியிலும், தெற்குப் பகுதியிலும் பொதுமக்களின் பாராட்டுதலைப் பெற்றிருந்தது. போருக்குப் பிறகு, குடியரசுக் கட்சி தென்மாநிலங்களில் செல்வாக்குப் பெற்று நீக்ரோக்களையும், பற்றுமிக்க வெள்ளையர்களையும் உறுப்பினர்களாக ஏற்றுக்கொண்டது. புனரமைப்பு வேலை முடிவுற்ற பிறகு மீண்டும் மக்களாட்சிக் கட்சி தனது செல்வாக்கைத் தென்மாநிலங்களில் நிலைநாட்டியது. நாளா வட்டத்தில் மக்களாட்சிக் கட்சிக்கு முழு ஆதரவையும் அளிப்பதில் தென்பகுதி உறுதியாயிருந்தது.

(2) சமூக விளைவுகள்

உள்நாட்டுப்போரினால் சமூகத்தில் நீக்ரோக்களின் வாழ்க்கை நிலையில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. 1863-ம் ஆண்டு, லிங்கன் அடிமைமுறையை ஒழித்து ஒரு பேரறிக்கையை வெளியிட்டார். அதன்படி, நீக்ரோக்கள் முழு உரிமைபெற்ற குடிமக்களாயினர். ஆனால், அவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளும், சமூகத்தில் பாதுகாப்பும் சரிவர அளிக்கப்படவில்லை. எனவே, கூட்டாட்சி அரசு உரிமை பெற்ற நீக்ரோக்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிப்பதற்காக விடுவிக்கப்பட்டோரின் பணிமனைகளை (Freedman's Bureau) நிறுவியது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின்

அரசியலமைப்புக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட பதினான்காவது திருத்தின்படி நீக்ரோக்களுக்குக் குடியரிமை வழங்கப்பட்டது; பதினைந்தாவது திருத்தத்தின்படி அவர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது.

(3) பொருளாதார விளைவுகள்

அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் பெருவாரி வர்த்தகம் (Big Business) தோன்றியமை உள்நாட்டுப் போரின் ஒரு முக்கிய விளைவாகும். உள்நாட்டுப் போரினால் போர்த் தளவாடங்களும், கருவிகளும், பருத்தியாடைகளும், உணவுப் பொருள்களும் ஏராளமாகத் தேவைப்பட்டன. அவற்றின் தேவை நாளுக்குநாள் பெருகிக்கொண்டே சென்றது. அத்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகத் தொழிற்சாலைகளெல்லாம் தங்களது வளவாய்ப்புகளை இணைத்துப் பெரும் வணிக உரிமைக்குழுக்களை (Corporation) நிறுவின. தொழிலாலைகளெல்லாம் உற்பத்தி முறைகளைச் செவ்வையாக்கிப் பெருமளவிலான பொருட்படைப்பில் (Mass Production) ஈடுபட்டன. இத்தகைய தொழில் மாற்றங்களால் வேலைவாய்ப்புகளும் அதிகரித்தன. அதேநேரத்தில் மேற்கில் மேலும் பல சுரங்கங்கள் வெட்டப்பட்டன; புதிய ஆலைகள் நிறுவப்பட்டன; பரந்த நிலப்பரப்புகளில் பயிர்த்தொழில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. வேளாண்மை அடிப்படையிலான கோட்பாடுகளைக் கொண்டிருந்த தென்மாநிலங்கள், போரில் தோற்கடிக்கப்பட்டமையால் அக்கோட்பாடுகளை அவை கைவிடலாயின. எனவே உள்நாட்டுப் போரினால் அலெக்ஸாண்டர் ஹாமில்டன், ஹென்றி கிளே ஆகியோர் வகுத்த கோட்பாடுகள் தாமஸ் ஜெபர்சன், ஆண்ட்ரூ ஜாக்சன் ஆகியோர் வகுத்த கோட்பாடுகள் மீது வெற்றி கொண்டன எனலாம்.

உள்நாட்டுப்போரில் வடபகுதியில் திடீர் தொழிற்பெருக்கம் ஏற்பட்டது. காங்கிரஸில் வடபகுதியே மேம்பட்ட செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தது. ஏனெனில் உள் நாட்டுப் போரின்போது தென்பகுதி காங்கிரஸில் இடம் பெறாதிருந்தது. அத்தருணத்தை வட மாநிலத்தவர்கள் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டனர். தங்களது தொழில்களைப் பாதுகாக்கக் காப்புவரிகளையும் இரயில் பாதை அமைப்பதற்கான சட்டங்களையும், வங்கி சம்பந்தப்பட்ட சட்டங்களையும் இயற்றிக் கொண்டனர். பல புதிய காப்புவரிகள் விதிக்கப்பட்டன. பசிபிக் கரையோரத்தை இணைப்பதற்கான இரயில்பாதைத் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டன. 1863-ம் ஆண்டு, ஒரு தேசிய வங்கிச் சட்டம் இயற்றப்பட்டுப், போர்ப்பத்திரங்களை விற்கும்பணி வங்கியிடம் விடப்பட்டது. இதனால் கூட்டாட்சி அரசில் நிலையான நிதிநிலைமை நிலவிற்று.

பெருவாரி வர்த்தகவளர்ச்சியோடு நாட்டில் முதலாளி தொழிலாளி போராட்டமும் தொடங்கிற்று. உள்நாட்டுப்போரின் விளைவாகச் செய்பொருள்களின் தேவை அதிகரித்ததால் அவற்றின் விலையும் உயர்ந்தது. விலையுயர்வு 117 சதவீதம் எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. மாபெரும் ஊதியத்தைப் பெற்ற முதலாளிகள் தொழிலாளிகள் உழைப்புக்கூலியை அதற்கேற்றாற்போல அதிகப் படுத்தவில்லை. 43 சதவீதமே உழைப்புக்கூலி கூடுதலாகக் கொடுக்கப்பட்டது. எனவே, கூடுதல் கூலி கேட்டுத் தொழிலாளிகள் கிளர்ச்சி செய்யலாயினர்; அதன்பொருட்டுத் தொழிற்சங்கங்கள் அமைக்கலாயினர். இவ்வகையில் உள்நாட்டுப்போரின் விளைவாக முதலாளி - தொழிலாளி போராட்டம் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் தொடங்கிற்று.

அமெரிக்கக் கூட்டாட்சிக்கு ஆபிரகாம்லிங்கன் ஆற்றிய தொண்டு

ஆபிரகாம் லிங்கனின் தளரா முயற்சியினால் கூட்டாட்சி அரசு உள் நாட்டுப்போரில் வெற்றி பெற்றது. அதனால் கூட்டாட்சி பாதுகாக்கப்பட்டது. அதுவே, லிங்கன் செய்த தொண்டுகளுள் தலையாயதாகும். கூட்டாட்சி அரசின் அரசியலமைப்பு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நாளிலிருந்து, இறைமைத்தன்மை குறித்துக் கூட்டாட்சி அரசுக்கும், மாநில அரசுகளுக்குமிடையே கருத்து வேறுபாடு இருந்து வந்தது. தேசியவாதிகள் கூட்டாட்சிக்குத்தான் இறைமைத்தன்மை உரியதாகும் என்று வாதிட, மற்றொரு சாரார் மாநிலங்களிடத்துத்தான் இறைமைத்தன்மை உறைய வேண்டுமென வாதிட்டனர். கூட்டாட்சியினின்று பிரிந்துசெல்ல மாநிலங்களுக்கு உரிமையில்லை என லிங்கன் கூறினார். கூட்டாட்சி அரசைக் காப்பதற்காகவே போரிலிடுபட்டாரேயொழிய, அடிமைகளுக்கு உரிமை வழங்குவதற்காக அன்று என்பதனை லிங்கன் 1862-ல் எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் பின்வருமாறு தெளிவுறக் குறிப்பிட்டிருந்தார். "இந்தப் போரில் என்னுடைய தலையாய குறிக்கோள் கூட்டாட்சியைக் காப்பதேயன்றி, அடிமைகளை உடைமையாக வைத்திருக்கும் வழக்கத்தைக் காப்பாற்றுவதையோ அன்று. ஓர் அடிமையைக்கூட விடுவிக்காமல் கூட்டாட்சியைக் காப்பாற்ற முடிந்தால், நான் அதைச் செய்வேன்; எல்லா அடிமைகளுக்கும் சுதந்திரம் கொடுத்து அதைக்காப்பாற்ற முடிந்தால் நான் அதைச் செய்வேன்; சில அடிமைகளுக்குச் சுதந்திரம் கொடுத்து சிலரை அந்நிலையிலேயே விட்டுவைத்து அதைக் காப்பாற்ற முடிந்தால் நான் அதையும் செய்வேன்." லிங்கன் அடிமைமுறையையும் ஒழித்தார்; மனித இனநலப் பற்றின் அடிப்படையிலும், அரசியல் சூழ்நிலை அடிப்படையிலும் அடிமைமுறையை ஒழிப்பதென உறுதி கொண்டார்; 1863-ல் அடிமைகளுக்கு உரிமை அளித்து விடுதலைப் பேரறிக்கையினை வெளியிட்டார். இதனை

நிலைநாட்டும் வகையில் 1865-ல் அரசியலமைப்புக்குப் பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தார். அதன்படி அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் எந்தப் பகுதியிலும் அடிமை முறையைப் பின்பற்றுவது தடை செய்யப்பட்டது.

உள்நாட்டுப்போரினால், தென்மாநிலங்கள் அடைந்திருந்த துயரங்களைப் போக்குவதற்கு, மிதமான புனரமைப்புக் கொள்கையை லிங்கன் வெளியிட்டார். போரால் சீர்குலைந்திருந்த தென்பகுதியைப் பழிவாங்கும் நோக்கம் உள்ளவரும் லிங்கனிடம் கிடையாது. கூட்டாட்சி அரசை வலுப்படுத்த வேண்டுமென்றால், நடந்தவற்றை மறப்பதோடு, பழிவாங்கும் எண்ணத்தையும் கைவிடவேண்டுமென்று தமது செயலாளர்களிடம் அவர் கூறினார். ஆனால், அத்தகைய பெருந்தன்மையான கொள்கையைச் செயலாக்க லிங்கன் வாழவில்லை. 1865-ம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம் 14 ஆம் நாள், லிங்கன் ஒரு நாடக அரங்கில் இருக்கும்போது தென் பகுதியைச் சேர்ந்த வெறியன் ஒருவனால் சுடப்பட்டார். மறுநாள் அவரது உயிர் பிரிந்தது. அத்துடன் மிதமான, சமரசமான புனரமைப்புக் கொள்கையும் காங்கிரஸால் கைவிடப்பட்டது.

அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர்களுள் ஆபிரகாம் லிங்கன் மிகவும் சிறந்தவராவார். வாய்மை, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடம் இரக்கம், தாராளகுணம், துணிவுடன் செயல்படும் ஆற்றல், மக்களை மனமார நேசித்தல், வருமுன் உரைத்தல் ஆகிய பல நற்குணங்களையும் லிங்கன் ஒருங்கே பெற்றிருந்தார். லிங்கனின் 'கெட்டிஸ்பர்க்' உரை மக்களைச் சிந்திக்க வைத்தது. இஃது ஆங்கிலச் சொற்பொழிவுகளிலே (இலக்கியத்திலே) முக்கிய இடத்தைப் பெற்று விளங்குகிறது. அவர் சுட்டுக் கொல்லப் பட்ட போது மக்களடைந்த துயரைப் பின்வருமாறு ஜேம்ஸ் ரஸ்ஸல் லோவல் (James Russell Lowell) என்ற கவிஞர் வருணித்துள்ளார் 'தாங்கள் முன்பின் கண்டிராத ஒருவரின் மரணத்தைக் குறித்து பெருவாரியான மக்கள் கண்ணீர்வடித்த இந் நிகழ்ச்சியைப்போல இதற்கு முன்பு கண்டதே இல்லை. அவருடன் தங்கள் நட்புறவு என்ற பண்பே போய்விட்டது போல அவர்கள் வருந்தினார்கள். எதிர்காலம் இருண்டு விட்டது போலத் துயருற்றார்கள். அன்று அறிமுகமில்லாதவர்கள் சந்தித்துக் கொண்டபோது அவர்கள் முகத்தில் தோய்ந்திருந்த துயரத்தைப்போல இதற்கு முன் எப்போதும் இருந்ததில்லை. மனிதகுலமே ஓர் அன்புருவான மனிதரை இழந்து விட்டது.' எனிய நிலையிலிருந்து உன்னதப் புகழுக்கு உயர்ந்த ஆபிரகாம் லிங்கனுடைய வாழ்க்கை வரலாறு அனைவருக்கும் ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் ஒளிவிளக்காகும்.

பாடம் 3

புனரமைப்பு

புனரமைப்பு என்றால் என்ன?

அமெரிக்காவில் உள்நாட்டுப் போர் 1865-ஏப்ரல் மாதம் முடிவடைந்தாலும், வட மாநிலங்களுக்கும், தென் மாநிலங்களுக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட பகைமை உணர்வு மறையவில்லை. மேலும், பிரிந்து சென்ற தென் மாநிலங்களை கூட்டாட்சி அரசுடன் இணைத்து அவைகளில் சட்ட ரீதியான அரசுகளை ஏற்படுத்துதல், அதேபோல, விடுதலை பெற்ற நீக்ரோக்களுக்கு புனர்வாழ்வை அளித்து தென் மாநிலத்தில் பொருளாதர நிலையைச் சீரமைப்பது ஆகிய இரண்டு பிரச்சனைகளும், அவைகளைத் தீர்த்து வைக்க உருவாக்கப்பட்ட திட்டங்களும், அந்த திட்டங்களின் விளைவுகளும் 1865 முதல் 1877 வரையில் அமெரிக்க வரலாற்றில் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளாகக் கருதப்படுகிறது. இதுவே புனரமைப்பு காலம் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. சுருக்கமாகக் கூறினால் கூட்டாட்சியிலிருந்து 1861-ல் பிரிந்து சென்ற பதினாறு தென் மாநிலங்களும் 1877-க்குள் முழுமையாக கூட்டாட்சி அரசுடன் இணைவதற்குள் ஏற்பட்ட அரசியல் மற்றும் சமுதாயப் பிரச்சனைகளும் அதற்கு மேற்கொல்லப்பட்ட தீர்வுகளுமே புனரமைப்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது. குடியரசுத்தலைவர் ஆப்ரகாம் லிங்கனின் காலத்தில் ஆரம்பித்த புனரமைப்பு பணிகள் 1876-ம் ஆண்டு ஹேய்ஸ் காலத்தில் நிறைவடைந்தன.

புனரமைப்பு பணிகளும் பிரச்சனைகளும்

- தென் மாநிலங்களின் பொருளாதர சீர்குலைவும் அச்ச உணர்வும் ஏற்பட்டது. உள்நாட்டுப் போர் பெரும்பாலும் தென் மாநிலங்களின் எல்லைக்குள்ளேயே நடைபெற்றது. இதனால் சுமார் 2.5 லட்சம் தென் மாநிலத்தவர் உயிரிழந்தனர். தென்மாநிலத்தின் விளைநிலங்களும் நகரங்களும் பாழாயின.

- ஆனால் மனந்தளராமல் மீண்டும் தொழிலில் ஈடுபட்டு முன்னேற முயற்சி செய்த அவர்கள், தங்களின் கஷ்டங்களுக்குக் காரணம் வட மாநிலங்களே என்று கருதினர். வட மாநிலத்தவர்கள் தங்களை பழிவாங்காமல் விட மாட்டார்கள் என்ற அச்ச உணர்வும் தென் மாநில வெள்ளையர்களிடம் காணப்பட்டது.
- உள்நாட்டுப் போரில் வட மாநிலங்களும் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டன. அதிக பொருட்சேதம் இல்லையென்றாலும் சுமார் 3.5 லட்சம் பேர் இறந்தனர். உள்நாட்டுப் போர் ஏற்படுவதற்கும் அதனால் ஏற்பட்ட அழிவுகளுக்கும் தென் மாநிலங்களே காரணம் என்று வடமாநிலத்தவர் நினைத்தனர். ஆதலால் வடமாநிலத்தவரை ஈவு இரக்கம் இல்லாமல் நடத்தப்பட வேண்டும் என்று கருதினர்.
- குடியரசுக் கட்சியில் இருந்த தீவிரவாதிகள் சிலர் தென் மாநிலங்களை போரில் தோல்வியுற்ற நாடுகளை நடத்துவதுபோல் நடத்த வேண்டும்' என்றனர். ஆனால் மிதவாதிகள் எவ்விதப் பழிவாங்கும் உணர்வு இல்லாமல் பெருந்தன்மையோடு தென் மாநிலங்களை மீண்டும் கூட்டாட்சியினுள் இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கூறினர்
- லிங்கனின் அடிமை விடுதலைப் பிரகடனத்தினால் சுமார் முப்பது லட்சம் நீக்ரோக்கள் விடுதலையடைந்தனர். இந்த நீக்ரோக்களின் புனர்வாழ்வுக்கு கூட்டாட்சி அரசு பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. ஆனால் நீக்ரோக்களின் விடுதலையை தென்மாநிலத்தவர் மனதார ஏற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினர்.
- மேலும் நீக்ரோக்களின் திடீர் விடுதலை அவர்களை வேலையற்றவர்களாகவும், வீடற்றவர்களாகவும் அலைய வைத்தது. நீக்ரோக்களின் விடுதலை பல்வேறு சமுதாய மற்றும் அரசியல் பிரச்சனைகளை உருவாக்கியது

- பிரிந்து சென்ற தென்மாநிலங்களை எந்த முறையில் கூட்டாட்சி அரசினுள் சேர்த்துக் கொள்வது என்பது பற்றி அரசியல் அமைப்பில் எந்த விளக்கமும் தரப்படவில்லை. கூட்டாட்சியிலிருந்து பிரிந்து செல்ல தங்களுக்கு உரிமை உண்டு என்று தென் மாநிலங்கள் வாதிட்டன. ஆனால் அப்படி பிரிந்து போக உரிமை இல்லையென்று வட மாநிலங்கள் கூறின.
- மேலும் புனரமைப்பு பணிகளை யார் மேற்கொள்வது என்ற சிக்கலும் எழுந்தது. குடியரசுத்தலைவர் மேற்கொள்வதா அல்லது காங்கிரசுக்கே அந்த அதிகாரம் உள்ளதா என்ற பிரச்சனை எழுந்தது.
- குடியரசுக் கட்சியிலிருந்த சிலர் கூட்டாட்சி அரசிலும், தென் மாநிலங்களிலும் தங்கள் கட்சியின் ஆதிக்கத்தையே நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற சுயநலத்துடன் செயல்பட்டனர்.

இவ்வாறு புனரமைப்பு பணிகளின் போது மேற்கண்ட பல்வேறு பிரச்சனைகளும், சிக்கல்களும் தோன்றின. மேலும் புனரமைப்பு பணிகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் குடியரசுத்தலைவருக்கும், தீவிரவாத குடியரசுக் கட்சியினரின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த காங்கிரசுக்குமிடையே அதிகாரப் போட்டியும் துவங்கியது. புனரமைப்பு பணிகளை கீழ்க்கண்ட மூன்று தலைப்புகளில் விரிவாகக் காணலாம். அவை,

- லிங்கனின் புனரமைப்பு
- ஜான்சனின் புனரமைப்பு
- காங்கிரசின் புனரமைப்பு மற்றும்
- கருப்பர் புனரமைப்பு

லிங்கனின் புனரமைப்பு

- உள்நாட்டுப் போர் நடந்து கொண்டிருக்கும் போதே ஆபிரகாம் லிங்கன் புனரமைப்பு பணிகளைத் தொடங்கினார்.

- தோல்வியடைந்த தென் மாநிலங்களிடம் எந்தவிதமான வெறுப்பில்லாமல் பெருந்தன்மையுடனும், மன்னிக்கும் மனப்பான்மையுடனும் நடந்து கொண்டார்.
- ஆனால் குடியரசுக் கட்சியைச் சேர்ந்த தீவிரவாதிகள் இதனை எதிர்த்தனர்.
- 1863 டிசம்பர் மாதம் தனது புனரமைப்புத் திட்டத்தை பொதுமன்னிப்பு மற்றும் புனரமைப்பு பேரறிக்கையின் (Proclamation of Amnesty and Reconstruction) மூலமாக வெளியிட்டார். இந்த அறிக்கையின் படி:
 - தென் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த சில முக்கியமான ராணுவத் தலைவர்களைத் தவிர பிற மக்கள் அனைவருக்கும் பொது மன்னிப்பு அளிக்கப்பட்டது.
 - கூட்டாட்சிப் படைகள் கைப்பற்றிய தென் மாநிலங்களில் தற்காலிக அரசுகளை அமைக்க முடிவு செய்யப்பட்டது.
 - கைப்பற்றப்பட்ட தென் மாநிலங்களில் 1860-ம் ஆண்டு வாக்காளர் பட்டியலில் உள்ள வாக்காளர்களில் பத்து சதவீதத்தினர் கூட்டாட்சி அரசிற்கான விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டால் அந்த மாநிலங்களில் புதிய அரசுகள் உருவாக்கப்பட்டு அவைகள் கூட்டாட்சியுடன் இணைத்துக் கொள்ளப்படும்.
 - மேலும் அந்த மாநிலங்கள் அடிமைகள் விடுதலையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதெ லிங்களின் திட்டமே பத்து சதவீதத் திட்டம் எனப்பட்டது.
 - ஆபிரகாம் லிங்களின் பத்து சதவீதத் திட்டம் வடமாநில தீவிரவாத குடியரசுக் கட்சியினர் எதிர்த்தனர். லிங்களின் பத்து சதவீதத் திட்டத்திற்கு மாற்றாக வேறு ஒரு மசோதாவை காங்கிரசில் அறிமுகப்படுத்தி 1864-ஜூலையில் நிறைவேற்றினர்.
 - இந்த மசோதாவின் படி லிங்கன் அறிவித்த பத்து சதவீதத்துக்குப் பதிலாக பாதிக்கும் மேற்பட்டவர்கள் விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டது.
 - மேலும் புதிய அரசியலமைப்பின்படி தென்மாநிலங்கள் அடிமை முறையைத் தடை செய்ய வேண்டும் என்றும், கூட்டாட்சிக்கு எதிராகப் போரிட்ட தென்மாநிலத்

தலைவர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறியது. ஆனால் லிங்கன் ஒப்புதல் அளிக்க மறுத்து விட்டார்.

- எனவே 1864-ஆகஸ்டில் லிங்கனுக்கெதிரான வேடுவேவிஸ் பேராணையை வெளியிட்டனர் தீவிரவாதிகள். புனரமைப்பு பணிகளில் குடியரசுத் தலைவர் தலையிடக் கூடாது என்று எச்சரித்தனர்.

இதற்கிடையில் காங்கிரஸ் 1865, ஜனவரியில் பதிமூன்றாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தை நிறைவேற்றியது. அதன்படி அடிமைமுறை அமெரிக்கா முழுவதிலும் ஒழிக்கப்பட்டது.

ஜான்சனின் புனரமைப்பு

தீவிரவாத குடியரசுக்கட்சியினரின் எதிர்ப்புகளுக்கிடையே லிங்கன் தனது புனரமைப்புத் திட்டத்தை செயல்படுத்த முற்பட்டார். ஆனால் 1864-ல் நடைபெற்ற தேர்தலில் குடியரசுக் கட்சியினர் ஒற்றுமைப்பட்டு மீண்டும் லிங்கனை குடியரசுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். 1865, ஏப்ரல் 14-ல் திடீரென ஆப்ரகாம் லிங்கன் கொல்லப்படவே துணைக்குடியரசுத் தலைவரான ஆன்ட்ரூஜான்சன் குடியரசுத் தலைவரானார். அவர் லிங்கனின் புனரமைப்புத் திட்டங்களை சிறிய மாற்றங்களுடன் செயல்படுத்த முயன்றார்.

ஆன்ட்ரூ ஜான்சன் அறிவித்த புனரமைப்புத் திட்டப்படி, பொது மன்னிப்பு பேரறிக்கை ஒன்றை ஜான்சன் வெளியிட்டார். அதன்படி தென்மாநிலத்தீவிரவாதத் தலைவர்கள், உயர் அதிகாரிகள், இருபதாயிரம் டாலருக்கு மேல் சொத்துள்ள செல்வந்தர் போன்றவர்கள் தவிர ஏனைய அனைவருக்கும் பொது மன்னிப்பு வழங்கப்பட்டது. வாக்குரிமையும் கொடுக்கப்பட்டது. இவை தவிர பிற தென் மாநிலங்களில் இராணுவ ஆளுநர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். அந்த மாநிலங்களில் அரசியலமைப்புப் பேரவை உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க தேர்தல் நடத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதில் விசுவாசப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்ட வெள்ளை வாக்காளர்கள் மட்டுமே வாக்குரிமை பெற்றனர்.

இப்படித் தோந்தெடுக்கப்பட்ட பேரவைகள் அடிமை முறையை அகற்றுவதற்கும், பிரிவினைத்தீர்மானத்தை ரத்து செய்வதற்கும், பதிமூன்றாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கும் சம்மதித்தன. 1865- டிசம்பருக்குள்ளாக டெக்சாசைத் தவிர ஏனைய எல்லா தென்மாநிலங்களும் கூட்டாட்சியுடன் சேரும் நிலையில் இருந்தன

இதன் அடிப்படையில் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட்டு புதிய அரசுகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. பிரதிநிதிகள் சபைக்கும், செனட் சபைக்கும் உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அவர்கள் 1865, டிசம்பரில் கூடிய காங்கிரசில் பங்கேற்க தலைநகரம் சென்றனர். புனரமைப்பு பணி முடிந்து விட்டது போல தோன்றியது. ஆனால், புதிதாகக் கூடிய காங்கிரஸ் தென்மாநிலங்கள் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிய காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டது. அத்துடன் ஜான்சனின் புனரமைப்புத் திட்டங்களையும் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டது.

கருப்பு சட்டங்கள்

புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தென்மாநில அரசுகள் அடிமை ஒழிப்புச் சட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டாலும் நீக்ரோக்களுக்கு சம உரிமை அளிக்க மறுத்தன. நீக்ரோக்களை வேறுபடுத்தும் வகையில் பல சட்டங்களை இயற்றின. அந்தச் சட்டங்களுக்கு கருப்பு சட்டங்கள் என்று பெயர்.

- இந்த கருப்பு சட்டங்களின் படி நீக்ரோக்கள் உயர்பதவிகள் வகிக்கக் கூடாது. ஜூரிகளாகப் பணிபுரிய உரிமை இல்லை.
- அவர்கள் ஆயுதம் வைத்திருக்கக் கூடாது.
- தாங்கள் வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்தக்கூடாது.
- மாநிலங்கள் சோம்பித்திரிதல் சட்டங்களை இயற்றி அதன்படி சோம்பித்திரியும் நீக்ரோக்களைக் கைது செய்து, சங்கிலிபூட்டி, பெரும் பண்ணைகளில் வேலை செய்ய அனுப்பப்படுவர்.
- சில மாநிலங்களில் நீக்ரோக்கள் குத்தகைக்கு நிலம் பயிரிடுவது தடை செய்யப்பட்டது.

- சில தென்மாநிலங்கள் வயல்வேலை, வீட்டுவேலை தவிர பிற வேலைகளை நீக்ரோக்கள் செய்யக்கூடாது என்று சட்டம் இயற்றின.

இந்த கருப்புச் சட்டங்கள் அடிமை முறையை மீண்டும் மறைமுகமாகப் புகுத்துவதுபோல காணப்பட்டன. எனவே ஜான்சனின் புனரமைப்புத்திட்டங்களை காங்கிரசில் இருந்த குடியரசுக் கட்சியினர் எதிர்த்தனர். 1865, டிசம்பரில் கூடிய காங்கிரஸ் தானே ஒரு புனரமைப்புத் திட்டத்தை உருவாக்கியது. அதுவே காங்கிரசின் புனரமைப்பு அல்லது தீவிரவாதிகளின் புனரமைப்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது.

காங்கிரஸின் புனரமைப்புத் திட்டம்

காங்கிரஸின் புனரமைப்புத் திட்டத்தின் மூளையாக செயல்பட்டவர் பென்சில் வேனியாவிலிருந்து பிரதிநிதிகள் சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தேடியஸ் ஸ்டீவன்ஸ் என்பவராவார். இவர் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் கருப்பர்களின் உரிமைகளுக்காக குரல் கொடுத்தவர். காங்கிரசில் பெரும்பான்மை பெற்றிருந்த குடியரசுக் கட்சியை சேர்ந்த தீவிரவாதிகளின் தலைவராக விளங்கினார்.

இச்சூழ்நிலையில் 1865, டிசம்பரில் கூடிய காங்கிரஸ் புனரமைப்பு பணிகளை உருவாக்க செனட் சபையிலிருந்து ஆறு உறுப்பினர்களும், பிரதிநிதிகள் சபையிலிருந்து ஒன்பது உறுப்பினர்களும் ஆக மொத்தம் 15 பேர் அடங்கிய 'புனரமைப்புக்குழு' ஒன்றை அமைத்தது.

இந்த கூட்டுக் குழுவின் தலைவர் வில்லியம் லிட் பெஸென்டன் என்பவராவார். இந்த குழு நீண்ட ஆய்வுக்குப் பிறகு புனரமைப்புக்கான கீழ்க்கண்ட சட்டங்களை முன்மொழிந்தது. அவை ஜான்சனுக்கும் காங்கிரசுக்கும் இடையே மோதலை தீவிரமாக்கியது.

மேலும், உள்நாட்டுப் போரின் போது நீக்ரோக்களின் புனரமைப்புக்காக 1865 மார்ச் 3-ல் அமைக்கப்பட்ட விடுவிக்கப்பட்டோரின் பணிமனையின் காலத்தை மேலும் நீட்டிக்க

1866 - பிப்ரவரியில் விடுவிக்கப்பட்டோரின் பணிமனை மசோதா ஒன்று காங்கிரஸில் கொண்டுவரப்பட்டு இவை இரண்டு சபைகளிலும் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் ஜான்சன் தனது மறுப் பாணையைப் பயன்படுத்தி இந்த மசோதாவைத் தள்ளுபடி செய்தார். ஆனால் ஜூலை மாதம் மறுபடியும் காங்கிரசில் இம்மவைநிறைவேற்றி ஜான்சன் அதை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு செய்தது.

இந்த சட்டத்தின் படி விடுவிக்கப்பட்டோரின் பணிமனையின் அதிகாரங்கள் வலுப்படுத்தப்பட்டது. இதன் கிளைகள் தென்மாநிலங்கள் முழுவதும் நிறுவப்பட்டன. நீக்ரோக்களின் சிவில் உரிமைகளை மறுப்போரையும் மீறுபவர்களையும் தண்டிப்பதற்கு இதற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. நீக்ரோக்கள் வேலையில் அமர்த்தப்படுவதைக் கண்காணித்து அவர்களிடையே கல்வியைப் பரப்ப அரும்பாடுபட்டது. இலவச மருத்துவ வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வளவு நன்மைகள் செய்து வந்தாலும் அதில் முழு வெற்றியடைய முடியவில்லை . காரணம் தென் மாநில வெள்ளையர்கள் இதனை எதிர்த்தனர். இவ்வாறு பல்வேறு இடையூறுகளுக்கிடையே செயல்பட்டு வந்த இந்த பணிமனை 1872-ல் மூடப்பட்டது

சிவில் உரிமைச்சட்டம்

நீக்ரோக்களுக்கு சம உரிமை வழங்கும் நோக்கத்துடன் காங்கிரஸ் 1866-ல் சிவில் உரிமைச்சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. ஆனால் ஜான்சன் இந்த சட்டத்தையும் தனது மறுப்பாணையைப் பயன்படுத்தி தள்ளுபடி செய்யவே இரண்டாவது முறையாக அதை நிறைவேற்றி அமுல்படுத்தியது. இந்த சட்டத்தின்படி அமெரிக்காவில் பிறந்த நீக்ரோக்களுக்கும், பிறருக்கும் சிவில் உரிமைகள் அளிக்கப்பட்டது.

மேலும் நீதிமன்றங்களில் வெள்ளையர்களையும் நீக்ரோக்களையும் சமமாகக் கருத இச்சட்டம் வகை செய்தது. ஆனால் இந்தச் சட்டம் மாநிலங்களின் உரிமைகளில் தலையிடுவதாக உள்ளது என்று பலர் எதிர்த்தனர். எனவே இதனை

நிரந்தரமாக்கும் நோக்கத்துடன் பதினான்காவது அரசியல் அமைப்புத் திருத்த மசோதாவை காங்கிரஸ் கொண்டுவந்தது.

பதினான்காவது அரசியல் அமைப்புத் திருத்தம்

பதினான்காவது அரசியல் சட்டத்திருத்தம் 1866-ஆன் மாதம் காங்கிரசில் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதன்படி:

- அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் பிறந்த அல்லது குடிஉரிமை பெற்ற அனைவரும் அவர்கள் வாழும் மாநிலத்தின் குடிமக்களாகவும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் குடிமக்களாகவும் கருதப்படுவர்.
- எந்த மாநிலமும் அமெரிக்க குடிமக்களுக்கு உள்ள உரிமைகளைப் பறிக்கும் வகையில் சட்டம் இயற்றக்கூடாது. தனிமனிதரின் உயிர், விடுதலை மற்றும் சொத்துக்களைப் பறிக்கும் உரிமை எந்த மாநிலத்திற்கும் இல்லை .
- தென் மாநிலக் கூட்டமைப்பில் பணியாற்றிய உயர் அலுவலர்கள் மீண்டும் எந்த பணியிலும் நியமிக்கப்பட மாட்டார்கள்.
- கூட்டாட்சியின் கடன்களை தென் மாநிலங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் தென் மாநிலங்கள் வாங்கியிருந்த கடன்களுக்கு
- கூட்டாட்சி பொறுப்பேற்காது
- இந்த அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தை நடைமுறைப்படுத்த காங்கிரஸ் தேவையான சட்டங்களை இயற்றிக் கொள்ளலாம்.

இந்த பதினான்காவது சட்டத்திருத்தம் மாநிலங்களின் அங்கீகாரத்திற்கு அனுப்பப்பட்டது. குடியரசுத்தலைவர் ஜான்சனின் தூண்டுதலின் பேரில் டென்னசி தவிர பிற தென் மாநிலங்கள் அங்கீகரிக்க மறுத்து விட்டன. எனவே 1866-ல் டென்னசி மட்டும் கூட்டாட்சி அரசினுள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் 1866- ல் காங்கிரசுக்கான தேர்தல் நடைபெற்றது. அதில் காங்கிரசின் இரண்டு சபைகளிலும் தீவிரவாதிகளே பெரும்பான்மை பெற்றனர். எனவே இதன்படி தனது பதவிக்காலம் முழுவதும் ஜான்சன் பெயரளவுக்கே குடியரசுத்தலைவராக இருந்தார். தென் மாநிலங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்தாலும் மொத்தம் நான்கில்

மூன்று பங்கு மாநிலங்கள் பதினான்காவது திருத்தத்தை ஏற்றுக் கொண்டதால் அது 1868-ல் நடைமுறைக்கு வந்தது.

புனரமைப்புச் சட்டங்கள்

புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட காங்கிரஸ் 1866 டிசம்பரில் கூடியது. தென்மாநிலங்களில் நீக்ரோக்களுக்கெதிரான கலவரங்களும் படு கொலைகளும் நடைபெற்றதால், தென் மாநிலங்களைக் கட்டுப்படுத்து வதற்காக 1867-ல் மூன்று புனரமைப்பு சட்டங்களை காங்கிரஸ் இயற்றியது. அந்த புனரமைப்பு சட்டங்களின் படி

- தென் மாநில அரசுகள் கலைக்கப்பட்டன. டென்னசி தவிர பிற பத்து தென்மாநிலங்களும் ஐந்து ராணுவப்பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன
- ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒரு ராணுவத்தளபதி ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்கு உதவியாக ஒரு கூட்டாட்சிப்படையும் நிறுத்தப்பட்டது. பொது சட்டத்திற்குப் பதிலாக ராணுவச்சட்டம் திணிக்கப்பட்டது. தென் மாநில மக்கள் கைப்பற்றப்பட்ட எதிரிகளைப் போல நடத்தப்பட்டனர்
- நீக்ரோக்களும், வெள்ளையர்களும் அடங்கிய புதிய வாக்காளர் பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டு அரசியல் நிர்ணய சபைக்கான உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இந்த மாநில அரசியல் நிர்ணய சபைகள் நீக்ரோக்களுக்கு வாக்குரிமை அளிக்கும் விதமாக புதிய அரசியல் அமைப்புகளை உருவாக்க வேண்டும். பின்னர் வாக்காளர்களின் ஒப்புதலைப் பெற்ற பின் காங்கிரஸின் ஒப்புதலைப் பெற வேண்டும்.
- புதிய அரசியலமைப்பின் படி மாநில அரசுகளுக்கான தேர்தல் நடை பெற வேண்டும். இந்த புதிய அரசுகள் பதினான்காவது அரசியலமைப்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இப்படி ஏற்றுக் கொண்ட மாநிலங்களை கூட்டாட்சியில் சேர்க்க காங்கிரஸ் அனுமதியளிக்கும்.

மேற்கண்ட நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொண்ட அர்க்கான்சஸ், வடகரோலினா, தென்கரோலினா, லூசியானா, அலபாமா, புளோரிடா ஆகிய ஆறு மாநிலங்கள் 1868 ஜூனுக்குள் கூட்டாட்சியினுள்

சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. எஞ்சியிருந்த ஜார்ஜியா, மிசிசிப்பி , டெக்சாஸ், வர்ஜினியா ஆகிய நான்கு மாநிலங்கள் காலம் தாழ்த்தியதால் பதினைந்தாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தையும் ஏற்றுக் கொண்ட பின் 1870-ல் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன

இவ்வாறு தென் மாநிலங்கள் அனைத்தும் தோற்கடிக்கப் பட்ட ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் கூட்டாட்சியுடன் சேர்ந்து கொண்டன. காங்கிரசின் திட்டங்கள் கடினமாகத் தோன்றினாலும் அவை நாட்டிற்கு நன்மையை ஏற்படுத்தியது. நீக்ரோக்களுக்கும், ஏழை வெள்ளை மக்களுக்கும் ஓரளவு வாக்குரிமை அளித்து தென் மாநிலங்களில் ஜனநாயக முறையை அறிமுகப்படுத்தியது.

பதினைந்தாவது அரசியல் சட்டத்திருத்தம்

இதுவரை இயற்றப்பட்ட சட்டங்கள் நீக்ரோக்களுக்கு வாக்குரிமையை உறுதியாக அளிக்கும் வகையில் அமையவில்லை. எனவே நீக்ரோக்களின் வாக்குரிமையை சட்டபூர்வமாக்கும் பொருட்டு காங்கிரஸ் பதினைந்தாவது அரசியல் திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தது. இது காங்கிரசின் இறுதி சாதனை என்று கூறலாம். இந்தத்திருத்தத்தின்படி இனம், நிறம், முந்தைய அடிமை நிலை ஆகியவைகளின் காரணமாக ஒரு குடிமகனுக்கு வாக்குரிமையை கூட்டாட்சி அரசோ, மாநில அரசோ பறித்துக் கொள்வதைத் தடை செய்தது. காங்கிரசின் புனரமைப்பு நடவடிக்கைகளின் விளைவாக நீக்ரோக்களும், ஏழை வெள்ளையர்களும் வாக்குரிமை மற்றும் பல அரசியல் உரிமைகளைப் பெற்றனர். இச்சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட குடியரசுக்கட்சியைச் சேர்ந்த தீவிரவாதிகள் வாக்குரிமை பெற்ற நீக்ரோக்களின் ஆதரவுடன் 1868 முதல் 1877 வரை தென் மாநிலங்களில் ஆட்சி செய்தனர். எனவே இவர்களது சீர்திருத்தங்கள் கருப்பர் புனரமைப்பு என்று அழைக்கப்படுகிறது

கம்பளப்பையினர்

தென்மாநிலங்களில் நீக்ரோக்களின் ஆதரவுடன் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று சட்டமன்றங்களையும் ஆட்சியையும் வடமாநில வெள்ளையர்கள் கைப்பற்றினர். புதிய அரசாங்க அதிகாரிகளில்

முக்கியமானவர்கள் வடமாநில வெள்ளையர்களாகவே இருந்தனர். இவர்கள்தான் கம்பளப்பையினர் என்று தென் மாநிலத்தவர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். அதாவது பிழைப்புக்காக ஒரு கம்பளப்பையில் தங்கள் உடைமைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஓடிவந்தவர்கள் என்ற அர்த்தத்தில் அவ்வாறு அழைக்கப்பட்டனர்.

ஸ்காலவாகுகள்

கம்பளப்பையினருடன் ஒத்துழைத்த தெற்கத்திய பண்ணைச் சொந்தக்காரர்கள், வியாபாரிகள் போன்றோர்களை தென்மாநில வெள்ளையர்கள் வெறுத்து அவர்களுக்கு ஸ்காலவாகுகள் அல்லது உதவாக்கரைகள் என்று பெயர் சூட்டினர். இவர்கள் பெரும்பாலும் சந்தர்ப்பவாதிகளாக இருந்தனர். பணத்துக்காகவும் பதவிக்காகவும் வடமாநில வெள்ளையர்களுக்கு ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர்.

ஆனால் கருப்பர்களின் வாக்குரிமையைப் பயன்படுத்தி ஆட்சி செய்து வந்த கம்பளப்பையினரின் ஆட்சி 1872க்குப் பிறகு செல்வாக்கை இழக்கத் தொடங்கியது. இதற்கு முக்கிய காரணம் அமெரிக்காவில் தோன்றிய கூகிளக்ஸ்கிளான் என்ற இரகசிய வன்முறை சங்கமாகும்.

கூகிளக்ஸ் கிளான்

தென் மாநில வெள்ளை தலைவர்கள் நிரந்தரமாக தங்கள் ஆதிக்கத்தை இழந்துவிட விரும்பவில்லை. சட்டத்திற்கு உட்பட்டு தங்கள் அதிகாரங்களை மீண்டும் பெற முடியாததால் வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபட்டனர். 1866-ல் டென்னசி மாநிலத்தில் உள்ள புளாஸ்கி என்ற இடத்தில் சில வெள்ளை இளைஞர்கள் நீக்ரோக்களை அச்சுருத்துவதற்காக ஓர் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தனர். இதுவே பின்னர் தென்மாநிலம் முழுவதும் பரவியது. அந்த ரகசிய சங்கத்திற்கு 'கூகிளக்ஸ் கிளான்' என்று பெயர். இந்த ரகசிய சங்கத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் வெள்ளை உடை தரித்து முகமூடிகளை அணிந்திருந்தனர். இவர்களது முக்கிய நோக்கம் வட மாநில கம்பளப்பையினரை விரட்டியடிப்பது, கருப்பர்களை அச்சுருத்தி அவர்கள் வாக்களிக்காமலும் இதர அரசுப் பதவிகளில்

சேராமலும் ஒதுக்கிவைப்பது ஆகும். இதற்காக வன்முறைச் செயல்களில் ஈடுபட்டனர். நீக்ரோக்களின் வீடுகளும் பள்ளிகளும் கொளுத்தப்பட்டன. பல நீக்ரோக்களின், கை, கால், தலை வெட்டப்பட்டன.

கூகிளக்ஸ் கிளான் இயக்கத்தினரின் வன்முறைகளைத்தடுக்கும் நோக்கத்துடன் காங்கிரஸ் 1870, 1871-ம் ஆண்டுகளில் மூன்று சட்டங்களை இயற்றியது. அதன்படி வாக்களிப்பவர்களைத் தடுப்பவர்களுக்கு அபராதமும் தண்டனையும் விதிக்க வழி செய்யப்பட்டது. இந்த ரகசிய சங்கம் சட்டத்திற்குப் புறம்பானது என்று அறிவிக்கப்பட்டது. மேலும் இந்த சங்கத்தை ஒடுக்க குடியரசுத் தலைவர் இராணுவத்தைப் பயன்படுத்தலாம் என்ற அதிகாரமும் கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு தென்மாநிலங்களில் கம்பளப்பையினர் நடத்திய ஊழல் மிக்க ஆட்சியாலும், கூகிளக்ஸ் கிளான்களின் வன்முறைச் செயல்களாலும் மக்களாட்சிக் கட்சி மீண்டும் செல்வாக்குப் பெற்றது. மேலும் 1872-ல் குடியரசுத் தலைவர் கிராண்ட் பொது மன்னிப்புச் சட்டத்தை (Amnesty Act) வெளியிட்டார். அதன்படி ஒரு சில தென்மாநிலத்தவர். தவிற அனைவருக்கும் அரசியல் உரிமைகள் வழங்கப்பட்டன. ஆனால் வன்முறையின் மூலம் அச்சுருத்தப்பட்ட நீக்ரோக்கள் வாக்களிக்காமல் போய்விட்டதால் 1876-ல் எட்டுதென்மாநிலங்களில் ஜனநாயகக் கட்சியினர் அரசு அமைத்தனர். இவ்வாறு மீண்டும் வெள்ளையர் ஆதிக்கம் கொடி கட்டிப் பறந்தது.

ஜிம்குரோ சட்டங்கள்

தென் மாநிலங்களில் ஜனநாயகக் கட்சியினர் ஆட்சிக்கு வந்ததும் நீக்ரோக்களின் அரசியல் உரிமைகள் பறிக்கப்படலாயின. தென் மாநில சட்ட மன்றங்கள் நீக்ரோக்களின் உரிமையைப் பறித்து பல இன ஒதுக்கல் சட்டங்களை இயற்றின. நீக்ரோக்களுக்கு எதிரான இந்த சட்டங்கள் தான் ஜிம்குரோ சட்டங்கள் எனப்பட்டது. ஜிம்குரோ என்பது நீக்ரோக்களுக்கு வெள்ளையர்கள் வைத்த பெயராகும். ஜிம்குரோ சட்டப்படி, தேர்தலுக்கு முந்திய எட்டு மாதங்களில் தலைவரி (Poll tax) கட்டியவர்களுக்கே வாக்குரிமை உண்டு என்று மிசிசிப்பி மாநிலம் ஒரு சட்டம் இயற்றியது. தலைவரி கட்டும்

நிபந்தனைகள் மிகவும் சிக்கலாக இருந்ததால் ஒரு நீக்ரோ கூட அதனை செலுத்த முடியவில்லை. நீக்ரோக்கள் வழக்கமான நீதிமன்ற விசாரணையின்றி மரணதண்டனை பெற்றனர். நீக்ரோக்கள் குடியிருக்க தனித் தெருக்களும், அவர்களது பிள்ளைகள் பயில தனிப்பள்ளிகளும் அமைக்கப்பட்டன. இவ்வாறு நீக்ரோக்கள் பிரச்சனை தீராத அரசியல் பிரச்சனையாகவே விளங்கியது.

புனரமைப்பு பணிகளின் முடிவு

1876-ல் நடைபெற்ற குடியரசுத் தலைவர் தேர்தல் தென்மாநில புனரமைப்புத் திட்டங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. தேர்தலின் முடிவை அறிவிப்பதில் குழப்பம் ஏற்பட்டதால் குடியரசுக் கட்சியினருக்கும், மக்களாட்சிக் கட்சியினருக்குமிடையே ஒரு சமரசம் ஏற்பட்டது. அதன்படி ரூதர்போர்ட் ஹேய்ஸ் தென்மாநிலங்களில் 1867-ம் ஆண்டு முதல் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த கூட்டாட்சிப் படைகளை திரும்பப் பெற ஒப்புக் கொண்டார். இவ்வாறு 1876 வரை தென் மாநிலங்களில் இராணுவ உதவியுடன் நடை பெற்று வந்த குடியரசுக் கட்சியினர் ஆட்சி முடிவடைந்தது. இத்துடன் கூட்டாட்சி அரசின் புனரமைப்புப் பணிகளும் நிறைவடைந்தது.

புனரமைப்புப் பணிகளின் விளைவாக சமத்துவத்தை நிலை நாட்டும் பதினான்காவது, பதினைந்தாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. புதிய கல்விக் கொள்கை நீக்ரோக்களும் ஏழை வெள்ளையர்களும் சமுதாய விழிப்புணர்வு பெற வழி கோலியது. மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்துடன் பலப் பொதுப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. வட மாநில அரசியல் தலைவர்களின் ஆதிக்கத்தின் காரணமாக முதலாளித்துவம் வளர்ச்சியடைந்தது. இதன் பயனாக அமெரிக்கா பொருளாதார வலிமை வாய்ந்த நாடாக வளர்ந்தது.

பாடம் 4

பெருந்தொழில்களின் வளர்ச்சி

உள்நாட்டுப் போரைத் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்ட புனரமைப்பின் பயனாக சுமார் நாற்பது ஆண்டுகளில் உலகிலேயே முதலாவது தொழிற்சாலை நாடாக அமெரிக்கா மாறியது. அமெரிக்க தொழிற்சாலையில் ஏற்பட்ட இந்த வியக்கத்தக்க வளர்ச்சியைத் தான் அமெரிக்க தொழிற்புரட்சி என்று குறிப்பிடுகிறோம். மக்களின் பொருளாதார சமூக வாழ்வை முற்றிலும் மாற்றியமைத்த இந்த தொழில் வளர்ச்சியினால் உலகிலேயே செல்வமும், செழிப்பும், வலிமையும் மிக்க நாடாக மாறியது.

ஆனால் தொழிற்சாலையின் வளர்ச்சியினால் பல பிரச்சனைகளும் ஏற்பட்டன. ஒரு சில செல்வந்தர்களின் கையில் அமெரிக்க அரசியல் தஞ்சமடைந்தது, ஏழை எளியவர்களின் நலன்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டன. இந்த பெரும் வாணிப வளர்ச்சிக்கான காரணங்களையும், அது ஏற்படுத்திய பிரச்சனைகளையும், அந்த பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க எடுக்கப் பட்ட முயற்சிகளையும் காணலாம்.

பெரும் தொழில்களின் வளர்ச்சிக்கான காரணங்கள்:

- அமெரிக்காவில் இயற்கை கனிவளங்கள் பல இடங்களில் அதிகமாகக் கிடைத்தன. இவை தொழில் வளர்ச்சிக்கு முக்கிய காரணமாயின.
- புதிய அறிவியல் மற்றும் இயந்திரக் கண்டுபிடிப்புகள் ஏற்பட்டன. புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தட்டச்சு இயந்திரம், தொலைபேசி, நீராவி இன்ஜின், இரயில்பாதைகள் போன்றவை தொழில்வளர்ச்சிக்கு பெரிதும் உதவின.
- உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு அமெரிக்காவின் மக்கள் தொகை வளர்ச்சியடைந்ததால் தேவைகள் அதிகரித்தன.
- தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான அங்காடி வசதி அமெரிக்காவில் இருந்தது.

- வெளி நாடுகளிலும் அமெரிக்கப் பொருட்களுக்குத் தேவை ஏற்பட்டது.
- வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்தவர்களும் விடுதலை பெற்ற நீக்ரோக்களும் நகர்ப்புறங்களில் சென்று குடியேறினர்.
- நகரங்களின் வளர்ச்சியால் நுகர்வோரின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. இதனால் தொழில் வளர்ச்சியடைந்தது.
- குறைந்த ஊதியத்தில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்கள் அதிகம் கிடைத்தனர்.
- அமெரிக்காவில் பெரும் வாணிப வளர்ச்சிக்கு முக்கியக் காரணம் அரசாங்கம் அதற்கு அளித்த ஆதரவு ஆகும்.
- பெரும் தொழில் தொடங்குவதற்குத் தேவையான மூலதனம் உள்நாட்டில் அதிகமாகக் கிடைத்ததுடன் அயல்நாட்டுச் செல்வந்தர்களும் அமெரிக்காவில் முதலீடு செய்ய முன்வந்தனர். வங்கிகளும் நிரந்தர நாணய முறையை உருவாக்கியதுடன் கடன் வசதிகளையும் தந்து உதவியது.
- அமெரிக்காவில் தோன்றிய சில தனிமனிதர்கள் தங்கள் திறமையின் மீது அபார நம்பிக்கையுடனும், சொந்த உழைப்பில் உயரமுடியும் என்ற தன்னம்பிக்கையுடனும் தொழில்களில் மூலதனம் செய்தார்கள்.
- அவர்களில் வாண்டர்பில்ட், ஆன்ட்ரூ கார்னகி, ராக்பெல்லர், மார்கன் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் ஆவர்.
- மேலும், ராட்சச வாணிப கூட்டு நிறுவனங்களும் பெருந்தொழில் வளரமுக்கியக் காரணமாக இருந்தன.

மேற்கூறப்பட்ட காரணங்களால் அமெரிக்க தொழிற்சாலைகளில் புரட்சிகரமான மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. அமெரிக்காவில் தோன்றிய பெரிய தொழில்கள் பின்வருமாறு:

இரயில் பாதைகள்

அமெரிக்க தொழிற்சாலைகளுக்கு முதுகெலும்பாக விளங்கியது இரயில் பாதைகளின் வளர்ச்சியே ஆகும். தொழிற்சாலைகளின் வளர்ச்சிக்கு ரயில் பாதைகளே பெரிதும் வழிவகுத்தன. கச்சாப்பொருட்களைத் தொழிற்சாலை களுக்கு எடுத்துச் செல்லவும், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களை நாடு முழுவதும் எடுத்துச்

சென்று விற்பனை செய்யவும் இரயில் பாதைகள் அவசியமாயின. 1860-க்கு முன்பு அமெரிக்காவில் சிறிய ரயில் பாதைகளே இருந்தன. எனவே நீண்ட தூரம் செல்லும் பயணிகள் பல இடங்களில் இறங்கி மாற் வேண்டியதிருந்தது. ஆனால் இந்த நிலை உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு மாறியது. ரயில் பாதைகளின் வளர்ச்சிக்கு முன்னோடியாக விளங்கியவர் கார்னலியஸ் வாண்டர்பில்ட் என்பவராவர்.

இவர் ஆரம்பத்தில் படகுப் போக்குவரத்தை நடத்தி வந்தார். படிப்படியாக முன்னேறி கப்பல் போக்குவரத்தை நடத்தினார். உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு பல சிறிய ரயில் கம்பெனிகளை தனது 68வது வயதில் வாங்கி 'நியூயார்க் சென்ட்ரல்' என்ற பெயரில் இணைத்தார். பதினைந்தே ஆண்டுகளில் இந்த துறையில் கொடி கட்டிப்பறந்தார். இவரது மூலதனம் பத்து மில்லியன் டாலரிலிருந்து நூறு மில்லியன் டாலராக உயர்ந்தது. பயண நேரமும் குறைக்கப்பட்டது. இவர் டென்னசி மாநிலத்தில் நாஷ்வில் என்ற இடத்தில் இருந்த சென்ட்ரல் பல்கலைக்கழகத்துக்கு பத்து லட்சம் டாலர் நன்கொடையளித்தார். இதனால் "அது வாண்டர்பில்ட் பல்கலைக்கழகம்" என்று பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது.

வாண்டர் பில்ட்டிற்குப் போட்டியாக வடகிழக்குப் பகுதியில் "பென்சில்வேனியா இரயில்ரோடு கம்பனியை" எட்கார்தாம்சன், தாமஸ்ஸ்காட் ஆகியோர் சேர்ந்து துவக்கினர். இது சிகாகோ, பால்டிமோர், ரிச்மாண்ட், பிலடெல்பியா, பிட்ஸ்பர்க், நியூயார்க் போன்ற முக்கிய நகரங்களை இணைத்து அமெரிக்காவிலேயே மிகப்பெரிய இரயில் கம்பனியாக வளர்ச்சியடைந்தது.

மேலும், 1893-ல் "சதர்ன் ரயில்வே" என்ற கம்பனி துவக்கப்பட்டு வாஷிங்டனையும், நியூஆர்லியன்சையும் வேறு சில நகரங்களையும் இணைத்தது. ரிச்மாண்ட்டுக்கும், புளோரிடாவுக்கும் இடையில் இருந்து பன்னிரண்டு சிறிய கம்பனிகள் ஒன்று சேர்ந்து "கோஸ்ட்லைன் ரயில்ரோடு" என்ற பெயரில் ஒரே கம்பனியாக இணைந்தன. இதே முறையில் "இல்லினாய்ஸ் சென்ட்ரல்" என்ற கம்பனி துவக்கப்பட்டது. மிசிசிப்பி சமவெளியில் புதிய ரயில் பாதைகள் அமைக்கப்பட்டன. புதிய ரயில் பாதைகள் அமைக்க

கூட்டாட்சி அரசும் மாநில அரசுகளும் நிதி உதவியும் நில உதவியும் அளித்தன.

இவ்வாறு இரயில் பாதைகளின் நீளம் வளர்ந்தது மட்டுமல்லாமல் சொகுசுப் பயணத்திற்கான வசதிகளும் செய்யப்பட்டன. 1864-ல் தூங்கும் வசதிகளைக் கொண்ட சொகுசு ரயில் பெட்டிகளை புல்மேன்" (George Bullman) என்பவர் உருவாக்கினார். 1868-ல் ஜார்ஜ் வெஸ்டிங் ஹவுஸ் (George Westing house) என்பவர் காற்றுத்தடை பிரேக்கை உருவாக்கினார். மேலும் 45 நதிகளுக்கிடையில் எஃகு ரயில்வே பாலங்கள் அமைக்கப்பட்டன. 1869-ல் மிசெளரி நதியில் கான்சாஸ் நகருக்குகருகே பாலம் கட்டப்பட்டது. மிசிசிப்பி ஆற்றில் ஜேம்ஸ் ஈட்ஸ் என்பவர் பாலம் அமைத்தார். புகழ்பெற்ற புருக்லின் பாலம் ஜான் ரோபிளிங் என்பவரால் கட்டப்பட்டது. இவை ரயில்களின் வேகத்தை அதிகரிக்கவும், எளிமையான போக்குவரத்துக்கும் உதவி செய்தது.

அமெரிக்காவின் கிழக்கு எல்லையான அட்லாண்டிக் பெருங்கடலையும், மேற்கு எல்லையான பசிபிக் பெருங்கடலையும் இணைக்கும் இரயில்பாதைகளே 'கண்டரயில் பாதைகள்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.. நெப்ராஸ்காவிலிருந்து கலிபோர்னியாவை இணைக்கும் வழிகளில் ஒரு ரயில் பாதையை அமைப்பதற்கான பட்டயம் யூனியன் பசிபிக் கம்பனிக்கு வழங்கப்பட்டது. மற்றொரு கம்பனியான மத்திய பசிபிக் கம்பனிக்கு கலிபோர்னியாவிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி பாதை அமைக்கும் உரிமை கொடுக்கப்பட்டது. யூனியன் பசிபிக் கம்பனியில் இரிடிட் மொபிலியர் என்ற கம்பனியார் அதிக முதலீடு செய்திருந்தனர். இவ்வாறு போட்டி போட்டுக் கொண்டு பல ரயில்வே கம்பனிகள் தோன்றின. இவைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு 'கட்டணப் போர்களில் ஈடுபட்டன. இதனால் பல சிறிய ரயில்வே கம்பனிகள் மூடப்பட்டன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இறுதியில் ரயில் பாதைகளில் பாதிக்கு மேலாக வங்கி நிறுவனங்கள் தங்கள் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தன. அமெரிக்க வரலாற்றில் 1865லிருந்து 1900-க்கும் இடைப்பட்ட காலம் இரயில்பாதைக்காலம்' என்று கூறுவர்.

நிலக்கரி தொழில் வளர்ச்சி

நிலக்கரியும் இரும்பும் அமெரிக்காவில் அதிகமாகக் கிடைத்தன. அமெரிக்காவில் பெருமளவில் நிலக்கரிச் சுரங்கங்கள் பென்சில்வேனியா மாநிலத்தின் வடகிழக்குப் பகுதியில் காணப்பட்டன. அவைகளில் ஆன்ந்த்ராசைட் (Anthracite) என்ற வகைப்பட்ட நிலக்கரி அதிகமாகக் கிடைத்தது. சுமார் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட சிறு முதலாளிகள் மற்ற சுரங்கங்களுக்கு சொந்தக்காரர்களாக இருந்தனர். ஆன்ந்த்ராசைட் நிலக்கரியின் உற்பத்தி அறுபது மில்லியன் டன்னாக உயர்ந்தது. மேலும் அப்பலேச்சியன் மலைத் தொடரை அடுத்துள்ள சமவெளிப் பகுதியிலும், மத்திய மாநிலங்களிலும், மேற்கு எல்லைப் புறங்களிலும் நிலக்கல் அடங்கிய நிலக்கரி அதிகமாகக் கிடைத்தது. 1850 ஆண்டளவில் இரும்பை உருக்குவதற்கு நிலக்கரியை பயன்படுத்தும் முறையை பெஸ்ஸிமர் என்பவர் கண்டுபிடித்த பிறகு நிலக்கரியின் உற்பத்தியின் அளவு உயர்ந்தது. 1910-ம் ஆண்டளவில் நிலக்கரியின் உற்பத்தி ஆண்டொன்றுக்கு ஐநூறு மில்லியன் டன்னாக உயர்ந்தது.

இரும்பு தொழில் வளர்ச்சி

உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு சுப்பீரியர் ஏரியைச் சுற்றி உள்ள பகுதிகளில் இரும்புத்தாது ஏராளமாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. குறிப்பாக மின்ன சோட்டாவில் மெசாபி மலைச்சாரல் பகுதியில் இரும்புக் கனிச் சுரங்கங்கள் வெட்டப்பட்டன. இரும்பிலிருந்து எஃகு செய்யும் முறை உள்நாட்டுப் போருக்கு சற்று முன்னர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இப்புதிய முறை எஃகு உற்பத்திக்கு வித்திட்டவர் நியூ ஜெர்சியைச் சேர்ந்த ஆபிரகாம் ஹூவிட் என்பவராவார். ஆனால் எஃகு தொழிலில் அமெரிக்கா வளர்ச்சியடைய முக்கிய காரணமாகத் திகழ்ந்தவர் ஆன்ட்ரூ கார்னகி என்பவராவார்.

ஆன்ட்ரு கார்னகி

அமெரிக்க வரலாற்றில் ஆன்ட்ரு கார்னகி எஃகுத் தொழிலின் அரசர் என்று கருதப்பட்டவராவார். ஸ்காட்லாந்தைச் சேர்ந்த இவர் பிழைப்பிற்காக தனது பெற்றோர்களுடன் 1848-ல் பீட்ஸ்பர்க் பகுதியில் குடியேறினார். ஆரம்பத்தில் பஞ்சாலையிலும் பிறகு தந்தி ஆபிசிலும் பணிபுரிந்தார். பிறகு பென்சில்வேனியா ரயில் பாதை நிறுவனத்தில் பணியாற்றினார். 1864-ல் சிறிய அளவில் இரும்பு உற்பத்தித் தொழிலில் ஈடுபட்டார். 1868-ல் யூனியன் அயர்ன்மில்ஸ் என்ற கம்பனியை நிறுவினார். பின்னர் பல இரும்புக் கம்பனிகளை விலைக்கு வாங்கி ஒருங்கிணைத்து 1899-ல் கார்னகிஸ்டீல் கம்பனியை நிறுவினார். நாட்டின் மொத்த எஃகு உற்பத்தியில் கால் பங்கினை இக்கம்பனி உற்பத்தி செய்தது. பல நிலக்கரிச் சுரங்கங்களும், கப்பல்களும் ரயில் பாதைகளும் இந்தக் கம்பனிக்குச் சொந்தமாயின.

நேர்மை, உழைப்பு, எளிமை ஆகிய நற்குணங்களைப் பெற்றிருந்த ஆன்ட்ரு கார்னகி பலகோடிகளுக்கு அதிபதியான கார்னகி பல்கலைக்கழகங்கள், நூல் நிலையங்கள், ஆராய்ச்சிக் கூடங்கள் போன்ற வற்றிற்கு பல கோடி டாலார் நன்கொடை அளித்தார். இவர் *Gospel of Wealth* என்ற நூலை எழுதினார். இவரால் அமெரிக்காவில் எஃகு தொழில் ஒரு பெருந்தொழிலாக வளர்ச்சியடைந்தது.

எண்ணெய் தொழில்

தொழிற்சாலைகளுக்கு வேண்டிய சக்தியை அளிக்கும் மற்றொரு அடிப்படையான பொருள் எண்ணெய் ஆகும். 1860-க்கு முன் அமெரிக்கர்கள் எண்ணெயின் முக்கியத்துவத்தை அறியவில்லை. 1855-ல் யேல் பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் பெஞ்சமின் சில்லிமென் என்பவர் நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் தூய்மையற்ற எண்ணெயிலிருந்து கல்லெண்ணெய், மண்ணெண்ணெய், ரசகற்பூரத்தைலம், பென்சீன், கன்மெழுகு போன்றவற்றைப் பிரித்தெடுக்கும் முறையைக் கண்டுபிடித்தார். அதிலிருந்து பலர் எண்ணெய் தொழிலில் ஈடுபட ஆரம்பித்தனர். 1859-

ல் எட்வின் டிரேக் என்பவர் பென்சில்வேனியாவில் முதலாவது எண்ணெய் கிணறு அமைத்து இலாபகரமாக வியாபாரம் செய்தார். இவர் அமெரிக்காவின் எண்ணெய் அரசர் என்று அழைக்கப் படுகிறார். ஓகியோ மாநிலத்தைச் சேர்ந்த இவர் ஆரம்பத்தில் சிறு சிறு தொழில்கள் செய்து பொருள் ஈட்டினார். 1870-ல் கிளார்க் என்பவருடன் சேர்ந்து ஸ்டாண்டர்ட் எண்ணெய் கம்பனியை நிறுவினார். பின்னர் பலசிறு எண்ணெய் நிறுவனங்களை விலைக்கு வாங்கினார். இவரது ஸ்டாண்டர்ட் ஆயில் கம்பனி அமெரிக்காவின் எண்ணெய் உற்பத்தியில் தொன்னூறு சதவீதத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது. பீட்ஸ்பர்க், பிலடெல்பியா, பால்டிமோர், நியூயார்க் ஆகிய இடங்களில் பல எண்ணெய் சுத்திகரிப்பு ஆலைகளையும் நிறுவினார். ராக்பெல்லர், கார்னகியைப் போலவே நூறு கோடி டாலருக்கும் மேலான சொத்துக்களுக்கு அதிபதியானார். இவரும் கல்வி வளர்ச்சிக் காகவும், மருத்துவ ஆராய்ச்சிகளுக்காகவும், மத நிறுவனங்களுக்கும், கலை மற்றும் அறிவியல் வளர்ச்சிக்காகவும் பல கோடி டாலர்கள் நன்கொடை அளித்து புகழ்பெற்றார்.

மின்சாரத் தொழில்

அமெரிக்காவில் நீர் விசை மூலம் அதிக அளவில் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. அதன் மூலம் ஒளி, சக்தி, தொடர்புத்துறை ஆகியவைகளில் பல புதிய கண்டுபிடிப்புகள் தோன்றின. இத்துறையில் இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த மைக்கேல் பாரடேயும், அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ஜோசப் ஹென்றியும் பல புதிய விதிகளைக் கண்டுபிடித்தனர். இந்த விதிகளுக்கு உருவம் கொடுத்து பல மின்சார சாதனங்களை உருவாக்கினார் தாமஸ் ஆல்வா எடிசன். முதன் முதலாக தாமஸ் ஆல்வா எடிசன் 1879-ல் நீண்ட உழைப்பும் மலிவு விலையும் கொண்ட மின்சார பல்புகளைக் கண்டுபிடித்தார். இவரும் இவரது நண்பர்களும் சேர்ந்து நியூயார்க்கில் மின் பொறியியல் கம்பனி' ஒன்றை நிறுவினர். பின்னர் தான் மட்டும் தனியாக எடிசன் எலக்ட்ரிக் நிறுவனம் ஒன்றை அமைத்தார். இவரது ஆராய்ச்சிக் கூடத்தில் கிராம் போன், குழல் விளக்குகள், டைனமோ, ரோனியோ இயந்திரம், மின்கலப்பெட்டி போன்ற பல சாதனங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 1882-ல் நியூயார்க் நகரில் மின்சார தெருவிளக்குகளை அமைத்து நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை எடிசன்

எலக்ட்ரிக் கம்பனி' மேற்கொண்டது. மின்சார ஆற்றலை போக்கு வரத்துக்குப் பயன்படுத்தும் வகையில் ஒரு கண்டுபிடிப்பை பிராங்க் ஸ்பிரேக் என்பவர் வெளியிட்டார். 1887-ம் ஆண்டில் வர்ஜினியாவிலுள்ள ரிச்மாண்ட்டில் முதல் மின்சார வாகனம் தெருக்களில் ஓடியது.

மின்சாரம் பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்ட மற்றொரு துறை தந்தி தொடர்புத்துறையாகும். கி.பி. 1844-ல் சாமுவேல் மோர்ஸ் என்பவர் மின்சார தந்தி முறைக்கான அடிப்படைகளைக் கண்டுபிடித்திருந்தார். 1866-ல் சைரல் பீல்ட் என்பவர் நியூபவுண்லாந்தையும் அயர்லாந்தையும் இணைத்து அட்லாண்டிக் கடலில் நீருக்கு அடியில் கம்பிவடம் (Cable) போடும் முறையைக் கண்டுபிடித்தார். 1876-ல் ஸ்காட்லாந்திலிருந்து வந்து குடியேறிய அலக்சாந்தர் கிரகாம்பெல் தொலைபேசியை செய்து காண்பித்தார். அதன் பயனாக இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் 13,55,000 தொலைபேசிகள் அமெரிக்காவில் பயன்படுத்தப்பட்டன. இத்தகைய கண்டுபிடிப்புகளால் வாணிகம் ஊக்கம் பெற்றது. 'வெஸ்டர்ன் யூனியன்,' மற்றும் 'போஸ்டல் டெலகிராப்' அமெரிக்காவின் மிகப்பெரிய தொலைபேசி மற்றும் தந்திக் கம்பனியாக வளர்ந்தது. போக்குவரத்துக் துறையிலும் மின்சாரம் பெரும் மாறுதல்களை ஏற்படுத்தியதால் அதிலும் பெரிய கம்பனிகள் தோன்றி வளரலாயின.

வங்கித் தொழில்

கூட்டு நிறுவனங்கள் போன்ற பெரிய தொழில் இணைப்பு நிறுவனங்கள் தோன்றுவதற்கு பெரிய வங்கிகளின் கடனுதவி அவசியம் தேவைப்பட்டது. அமெரிக்க முதலாளிகள் தங்கள் கம்பனிகளை விரிவுபடுத்தவும், போட்டி கம்பனிகளை வாங்கவும் வங்கி உதவியை நாடினர். இதனால் பல வங்கிகள் தோன்றின. கடன் வழங்கிய இந்த வங்கிகள், கம்பனிகள் இலாபகரமாக நடக்கிறதா என்று மேற்பார்வை செய்யும் அதிகாரத்தைப் பெற்றன. எனவே பல கம்பனிகள் வங்கிகளின் கட்டுப்பாட்டில் வர வேண்டியதாயிற்று. உள்நாட்டுப் போரின் போது ஜே. குரூக் அண்ட் கம்பனி என்ற வங்கி நிறுவனமே மிகப் பெரியதாக இந்தது. 1873-ல் அது திவாலாவாகிவிட்டது. அதன்பிறகு வங்கித் தொழிலில் நியூயார்க்

நகரமே முதன்மையாகத் திகழ்ந்தது. வங்கித் தொழிலின் முழுக் கட்டுப்பாடு 'ஜே.பி. மார்க்கன் அன்ட்கம்பனி' என்ற கம்னியிடமே இருந்தது.

மார்கன்

அமெரிக்காவின் கனக்டிகட்டில் ஒரு வங்கியர் குடும்பத்தில் பிறந்த மார்கன் கல்வி கற்று லண்டனில் உள்ள தனது தந்தையின் வங்கியில் பணியாற்றி வந்தார். 1857-ல் நியூயார்க் திரும்பிய இவர் 1860-ல் ஜே.பி. மார்க்கன் அன்ட் கம்பனியைத் தொடங்கினார். விரைவில் அவரது வங்கியின் கிளைகள் லண்டன் பாரிசு போன்ற நகரங்களில் நிறுவப்பட்டன. இவர் ஆண்ட்ரூ கார்னகியின் ஸ்டீல் நிறுவனத்தை யுனைட்டட் ஸ்டேட்ஸ் ஸ்டீல் என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்கினார். பின்னர் ராக்பெல்லரின் ஸ்டாண்டர்ட் ஆயில் நிறுவனத்துடன் சேர்ந்து கூட்டாக பலநிறுவனங்களில் முதலீடு செய்தார். மார்கன் - ராக்பெல்லர் கம்பனிகள் மொத்தம் 600 கோடி டாலர் மூலதனம் உடையவைகளாக இருந்தன. இந்தக் கம்பனிகளின் கட்டுப்பாட்டில்தான் அமெரிக்காவின் தொழிற்சாலை இயங்கி வந்தது.

பெரும் தொழில் வளர்ச்சியினால் ஏற்பட்ட பிரச்சனைகள்

- பல தொழிற்சாலைகள் ஒன்று சேர்ந்து தங்கள் வளங்களை இணைத்து ஒரு கூட்டு நிறுவனத்தை ஏற்படுத்தியதன் மூலம் பல வாணிகக் கூட்டு நிறுவனங்கள் உருவாயின.
- 1910-ல் பத்துமில்லியன் டாலருக்கு மேல் முதலீடு செய்யப்பட்ட 73 டிரஸ்டுகள் இருந்தன.
- இந்த டிரஸ்டுகளால் பல சமுதாய பொருளாதார பிரச்சனைகள் தோன்றின.
- பெரிய ரயில் நிறுவனங்கள் தங்கள் விருப்பம் போல ரயில் கட்டணத்தை உயர்த்தியதால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்பட்டனர்.
- போட்டி வியாபாரம் இல்லாததால் பொருட்களின் விலை அதிகமாகவே இருந்தது.
- பெரும் முதலாளிகள் தொழிலாளர்களைக் கசக்கிப் பிழிந்தனர் மேலும் நீண்ட நேரம் வேலை வாங்கிகொண்டு, குறைவான ஊதியமே வழங்கினர்.

- தொழிற்சாலைகளில் பல விபத்துக்கள் ஏற்பட்டன.
- தொழிற்சங்க உரிமைகளும் நசுக்கப்பட்டன.
- இதனால் வணிக கூட்டு நிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்தக்கோரி பல புதிய சீர்திருத்த இயக்கங்களும், கட்சிகளும் தோன்றின.

நாட்டின் தொழில்களும், வங்கிகளும் ஒரு சில பெரும்புள்ளிகளின் கட்டுப்பாட்டில் வந்து விட்டதே ஏழைகளுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் உள்ள இடைவெளி அதிகரித்து வருகிறது. அதற்கு இந்த டிரஸ்டுகளே காரணம் என்று கூறினார். மேலும் பல இயக்கங்களும் தோன்றியதால் டிரஸ்ட் எதிர்ப்புச் சட்டங்களை பல மாநிலங்கள் இயற்றின. கிரேஞ்சர் சட்டங்கள் ரயில் பாதை நிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்தின. 1890-ல் காங்கிரஸ் ஷெர்மன் டிரஸ்ட் எதிர்ப்புச் சட்டத்தை இயற்றியது. இதன்படி வாணிக கூட்டு நிறுவனங்களை உருவாக்குபவர்களுக்கு தண்டனையும், அபராதமும் விதிக்கப்படும் எனப்பட்டது.

ஆனால் எந்த சட்டமும் டிரஸ்டுகளை முழுமையாக ஒழிக்க முடியவில்லை. இவ்வளவு குறைபாடுகள் இருந்தாலும் பெரும் தொழில்கள் வளர்ச்சியினால் அமெரிக்கா ஒரு பெரிய முதலாளித்துவ நாடாக வளர்ச்சி அடைந்தது.

பாடம் 5

தொழிலாளர் இயக்கங்கள்

அமெரிக்காவில் ஏற்பட்ட தொழிற்புரட்சியின் விளைவாக தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கை பன்மடங்காகப் பெருகியது. அதேசமயம், தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் மிகவும் மோசமானதாக இருந்தது. அதிக நேரம் வேலையும், குறைந்த சம்பளமும், பாதுகாப்பற்ற தொழிற்புறமும், உழைப்பைச் சுரண்டும் பணமுதலைகளுமே தொழிலாளர்களின் நிலையாக இருந்தது. எனவே தங்களின் நலன்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்காக தொழிற்சங்கங்கள் அமைக்கப்பட வேண்டிய தேவை இருப்பதை தொழிலாளர்கள் உணர்ந்து கொண்டதன் விளைவாக அமெரிக்காவில் பல தொழிலாளர் இயக்கங்கள் தோன்றி வளர்ந்தன.

தொழிலாளர் இயக்கங்கள் தோன்றியதற்கான காரணங்கள்

- தொழிற்சாலை முதலாளிகளுக்கு இலாபமே குறியாக இருந்தது.
- தொழிலாளர்களின் நலனில் அக்கறை சிறிதும் காட்டவில்லை.
- தொழிலாளர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்குமிடையே நேரடித்தொடர்பு இல்லை.
- தொழிலாளர்கள் மிகவும் மோசமான சூழ்நிலையில் பணிசெய்து வந்தனர்.
- விடுமுறை ஏதும் இல்லாமல் வாரத்தில் ஏழு நாட்களும் நாள் ஒன்றுக்கு சராசரி பத்து மணி நேரம் வேலை செய்தனர். அவர்களுக்கு பணிப் பாதுகாப்பு கிடையாது.
- எந்த நேரமும் வேலையை விட்டு நீக்கப்பட்டு விடலாம் என்ற அச்ச உணர்வுடனேயே பணியாற்றினர்.
- மேலும், தொழிலாளர்களின் சம்பளமும் மிகவும் குறைவாகவே இருந்தது.
- மேலும், பொருளாதார மந்தத்தின் விளைவாக இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்தனர்.

- தொழிற்சாலையில் பாதுகாப்பு இல்லாததால் ஆண்டு தோறும் பல லட்சம் பேர் காய மடைந்தனர், அதிக எண்ணிக்கையில் தொழிலாளர்கள் இறந்தனர்.
- ஆனால் மரணத்திற்கோ, அடைந்த காயத்திற்கோ எவ்வித இழப்பீடும் கொடுக்கப்படவில்லை.
- அதனால் தொழிலாளர்கள் தங்களின் துயர்துடைக்க பல இயக்கங்களை ஆரம்பித்தனர்.

தேசிய தொழிலாளர் சங்கம்

- வில்லியம் சில்விஸ் என்பவர் தலைமையில் 1866-ஆகஸ்ட் மாதம் பால்டிமோர் என்ற இடத்தில் நாடு முழுவதிலிருந்து 77 பிரதிநிதிகள் கூடி தேசிய தொழிலாளர் சங்கத்தை உருவாக்கினர்.
- 1868-ல் இதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை ஆறுலட்சமாக உயர்ந்தது.
- 1872-ல் நடைபெற்ற தேர்தல்களில் இந்த சங்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் போட்டியிட்டதால் உட்கட்சி பூசல் ஏற்பட்டது.
- மேலும் 1873-ம் வருட பொருளாதர நலிவு, முதலாளிகளின் எதிர்ப்பு, பொதுமக்கள் ஆதரவின்மை ஆகியவற்றால் இந்த சங்கமானது வீழ்ச்சியடைந்தது.
- ஆனால் தொழில் முற்றுரிமைகளை ஒழித்தல், ஒரு நாளைக்கு எட்டு மணி நேர வேலை போன்ற கோரிக்கைகள் வலுவடைய இச்சங்கம் முக்கிய காரணமாக அமைந்தது.

உழைப்பின் வீரர்கள்

- உரியாஸ்ஃபன்ஸ் என்பவரின் தலைமையில் 1869-ல் பிலடெல்பியா நகரில் உழைப்பின் வீரர்கள் என்ற ரகசிய இயக்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.
- அனைத்துப் பிரிவைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களும் இதில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர்.
- எட்டு மணி நேரவேலை, தொழிற் தகராறுகளை ஒரு நிலையாளர் குழு மூலம் தீர்த்துக் கொள்ளுதல், இரு பாலருக்கும் சம ஊதியம், தொழிற்சாலை பாதுகாப்பு,

பதினான்கு வயதுக்கு உட்பட்ட சிறுவர்களை வேலைக்கமர்த்துவதை தடை செய்தல், தேசிய வங்கிகளை ஒழித்தல், வருமான வரி விதித்தல் ஆகியவை இதன் முக்கிய கோரிக்கைகள் ஆகும்.

- உழைப்பின் வீரர்கள் அமைப்பு வேகமான வளர்ச்சி யடைந்து ஒரு தேசிய சங்கமாக உருப்பெற்றது.
- சங்கம் கோரிக்கைகளை வலியுறுத்தி வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டது.
- ஆனால் பல போராட்டங்கள் வன்முறையில் முடிவடையவே இந்த அமைப்பும் செல்வாக்கு இழந்து வீழ்ச்சியடைந்தது.

அமெரிக்க தொழிலாளர் கூட்டமைப்பு

- நியூயார்க் நகரைச் சேர்ந்த சாமுவேல் காம்பர்ஸ் என்பவர் தலைமையில் 1881-ல் அமெரிக்க தொழிலாளர் கூட்டமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.
- இந்த கூட்டமைப்பு சோசலிசத்தில் ஈடுபாடு கொண்ட அரசியல் கலப்பற்றதாக விளங்கியது.
- கூட்டுப் போராட்டத்தின் மூலமாக கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற முயற்சித்தது.
- ஒரு நாளைக்கு எட்டுமணி நேரவேலை, சிறந்த ஊதியம், குழந்தை உழைப்பை ஒழித்தல் போன்ற கோரிக்கைகளுக்காகப் போராடியது.
- இந்த அமைப்பின் நடைமுறைத் திட்டங்களும், தலைமையும் இந்த கூட்டமைப்பை வலிமைப்படுத்தியது.
- எந்தக்கட்சியுடனும் கூட்டுச் சேராமல் தானே செயல்பட்டது.

தொழிலாளர் இயக்கங்களின் வேலை நிறுத்தங்கள்

அமெரிக்க தொழிலதிபர்கள் தொழிற்சங்கங்களை எதிர்த்தனர். அவர்களுக்கு ஆதரவாகவே நீதிமன்றங்களும் செயல்பட்டன. பல வழக்குகளில் முதலாளிகளுக்கு ஆதரவாகவே தீர்ப்பு வழங்கின. ஆனாலும் தொழிலாளர் தங்கள் கோரிக்கையை வலியுறுத்தி பொது வேலை நிறுத்தத்திலும், வேலைப் புறக்கணிப்பிலும் ஈடுபட்டனர்.

பினவரும் பல முக்கிய தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தங்கள் நடைபெற்றன:

- பால்டிமோர் ஒஹியோ இரயில் கம்பனி தனது தொழிலாளர்களுக்கு பத்து சதவீத சம்பளக் குறைப்பு செய்தது. இதன் காரணமாக 1877-ல் இரயில்வே தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். விரைவில் மிசிசிப்பி நதிக்கு கிழக்கில் உள்ள எல்லா இரயில் நிறுவனங்களுக்கும் இந்த வேலை நிறுத்தம் பரவியது. இது அமெரிக்க வரலாற்றில் நடைபெற்ற முதலாவது வேலை நிறுத்தமாகும்.
- 1886-ம் ஆண்டு மேதின வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதில் சுமார் மூன்று லட்சம் தொழிலாளர்கள் கலந்து கொண்டனர். இதன் முக்கிய நோக்கம் எட்டுமணி நேர வேலையை அமுல்படுத்துவதேயாகும்.
- அந்தக் கூட்டத்தைக் கலைக்க போலீஸ் எடுத்த நடவடிக்கையில் பலர் கொல்லப்பட்டனர். இதனால் எழுச்சியடைந்த தொழிலாளர்கள் தங்கள் எதிர்ப்பை தெரிவிக்க மறுநாள் ஹே மார்க்கெட் சதுக்கத்தில் கூடினர்.
- தொடர்ந்து ஏற்பட்ட கலவரத்தில் ஏழு போலீஸ்காரர்களும் நான்கு தொழிலாளர்களும் இறந்தனர். இதனால் ஏராளமான தொழிலாளர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்.
- இந்த சம்பவத்தில் தொடர்புடைய நான்கு தொழிலாளர்களுக்குத் தூக்குத்தண்டனையும், எட்டு தொழிலாளர்களுக்கு ஆயுள் தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது. அமெரிக்க தொழிற்சங்க வரலாற்றில் இந்த ஹே மார்க்கெட் கலவரம் முக்கிய நிகழ்ச்சியாகக் கருதப்படுகிறது.
- பென்சில்வேனியாவில் பிட்ஸ்பர்க் என்ற இடத்தில் இருந்தகார்னகி ஸ்டீல் கம்பனியில் 1892 ஜூலை 1-ம் தேதி தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தனர். இதற்கு ஹோம்ஸ்டெட் வேலை நிறுத்தம் என்று பெயர்.
- ஜார்ஜ் மார்டிமர் புல்மேன் என்பவர் தூங்கும் வசதி கொண்ட சொகுசு ரயில் பெட்டிகள் தயாரிப்பில் ஈடுபட்டிருந்தார். சிக்காகோ நகரில் அமைக்கப்பட்டிருந்த இந்த புல்மேல் பேலஸ் கார் கம்பனியில் பொருளியல் மந்த நிலையின் காரணமாக மூன்றில் ஒரு பகுதி தொழிலாளர்கள் வேலை நீக்கம்

செய்யப்பட்டனர். மீதி உள்ளவர்களுக்கும் நாற்பது சதவீத சம்பளக் குறைப்பு செய்யப்பட்டது. எனவே தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டனர்.

இவ்வாறு அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற பல தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தங்களை அரசாங்கம் ஒடுக்கியது. முதலாளிகளுடன் தொழிலாளர் போட்டியிட முடியாத அளவுக்கு வலிமையற்ற நிலையில் தொழிற்சங்கங்கள் இருந்ததே இதற்கு முக்கியக் காரணம் ஆகும். ஆனாலும் தொழிற்சங்கங்கள் தொடர்ச்சியாக பல போராட்டங்களை நடத்தி வலிமை பெற்றன.

பாடம் 6

கிரஞ்சர் மற்றும் பாப்புலிஸ்ட் இயக்கங்கள்

அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் வரலாறு விவசாயிகளும், தங்களைத்தாங்களாகவே காத்துக்கொள்ளும் வசதியும், வழியும், சக்தியுமின்றி அல்லலுற்றுக் கிடந்தனர். இறுதியாக, விளைச்சல் பொருள்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு எடுத்துச் செல்லுவதிலும் பல தொல்லைகளை அவர்கள் அனுபவித்தனர். நாடெங்கிலும் இரயில்பாதைகள் போடப்பட்டு, அவைமூலம் பொருள்களை எளிதாக எடுத்துச் செல்ல வசதிகள் இருந்ததால், பெரும்பாலான விவசாயிகள் இரயில்போக்குவரத்தையே பெரிதும் நம்பியிருந்தனர். இரயில்பாதைகள், அப்போது தனிப் - பட்டோரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து வந்ததால், கட்டண வீதங்கள் சலுகைகள் போன்றவைகள் சீராயில்லாமல், இடத்திற்கிடம் மாறுபட்டிருந்தன. இரயில்பாதைகள் மிகுந்திருந்த இடங்களில் சலுகைகள் அதிகமாகவும், கட்டணங்கள் குறைவாகவும் இருந்தன.

ஆனால், போட்டிகள் இல்லாத இடங்களில் அமைந்த இரயில்பாதை களில், இதற்கு நேர்மாறாக இருந்தது. இவ்விடங்களில் தொலைதூரக் கட்டணங்களைவிடக் குறுகிய தூரக் கட்டணங்களே அதிகமாயிருந்தன. அதுமட்டுமல்லாமல், சேமிப்புக்கூடங்கள் இல்லாமற் போனதும், 'வர்த்தகத்தரகர்களின் மோசமான பேரமும், விவசாயிகளுக்கு மேலும் தொல்லையைக் கொடுத்து நஷ்டத்தையும் ஏற்படுத்தியது. சுருங்கச் சொல்லின் உழைப்பிற்கும், உற்பத்திக்கும் விவசாயி தனிப்பட்ட முறையில் பொறுப்பேற்றான். ஆனால், அவன் விளைவித்த பொருளை விற்பதற்கும், பங்கீட்டிற்கும் வேறு யார்யாரோ பொறுப்பேற்றார்கள். இதன் காரணமாக விவசாயிகள் நிரந்தரமாக ஏய்க்கப்பட்டனர்; ஏமாற்றப்பட்டனர்; ஏழைகளாய் ஆக்கப்பட்டனர். இவ்விதமாக எல்லா நெருக்கடிகளுக்கும், ஈடுகொடுத்து, ஆதரவற்று, சோர்வடைந்து, இருக்கிற விவசாயிகள் முடிவில் இயக்கப்பூர்வமாக இணைந்து செயற்பட ஆரம்பித்தனர்.

கிராஞ்சர் இயக்கம் (வேளாண்மையின் காப்பாளர்)

விவசாயிகளை ஆதரிக்கிற ஒரு தற்காப்பு அமைப்பே கிராஞ்சர் ஆகும். விவசாயிகளுக்கு நேருகிற பலவகையான தொல்லைகளிலிருந்தும் அவர்களைக் காத்தல் இதன் நோக்கமாகும். இதனை 1867ஆம் ஆண்டு ஆலிவர் எச் கெல்லி என்பவர், (அப்போது வாஷிங்டனில் இருந்த வேளாண்மைத்துறையில் குமாஸ்தாவாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்) தோற்றுவித்தார். விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த இவரால் விவசாயிகள் படுகிற தொல்லைகளை நன்கு உணரமுடிந்தது. இவர் நாடு முழுவதும் சென்று விவசாயிகளின் நிலையினை நேரில் கண்டறிந்தார். விவசாயிகள் பொதுவாகத் தனிமைப்பட்டும், தொடர்பின்றியும், ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் ஒதுங்கியிருப்பதுவுமே அவர்களின் தொல்லைகளுக்கும், தோல்விகளுக்கும், தரித்திரத்திற்கும் காரணமாகும் என்கிற முடிவுக்கு இவர் வந்தார்.

இவ்விதமாக, சிதைந்து சிதறுண்டு போயிருக்கிற விவசாயிகளை ஒருங்கிணைக்கிற ஓர் அமைப்பு நாடு முழுவதும் இருத்தல் மிகவும் இன்றியமையாதது என்கிற முடிவில் கிராஞ்சினைத் தோற்றுவித்தார். விவசாயிகள் சகோதர உணர்வுடன், சமுதாய உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்ளவும், அவர்தம் அறியாமையைப் போக்கி அறிவினைப் பெறவும் இவ்வியக்கம் உதவியது. மேலும், இயக்கப்பூர்வமாக ஒன்றுபடுத்தப் பட்ட விவசாயிகள், தங்களுக்குள்ள பொதுவான பிரச்சனைகளைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும், கூட்டாக இணைந்து, அப் பிரச்சனைகளுக்குப் பரிகாரம் தேடிக்கொள்ளவும் இந்த அமைப்பு பெரிதும் உதவும் என்று நம்பினார். அதோடுகூட, ஆங்காங்கே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள கிராஞ்சுகள் மூலமாக அப் பகுதிவாழ் விவசாயக் குடும்பங்கள் ஒன்று கூடி, ஒருவரையொருவர் புரிந்து கொண்டு, நட்பையும், உறவையும், ஒற்றுமையையும் வளர்த்துக் கொண்டு, விளையாட்டுகள், விழாக்கள் என நடத்திக்கொண்டு, மனமகிழ்வு பெறும் சமூகக் கூடமாக விளங்கும் என்றும் நம்பினார்.

மேலும், கிராஞ்சுகள் அறிவினை வளர்க்கிற கல்விக்கூடங்களாகவும் விளங்கும் என்றும் அவர் நம்பினார். அதாவது, வேளாண்மை தொடர்பான புதிய செய்திகள், சோதனைகள் கண்டுபிடிப்புகள், வர்த்தகநிலையங்களில் நிலவும் நிலவரங்கள் எனப் பிற செய்திகளும் இவ்வமைப்புகள் மூலம் பரவ வாய்ப்புகள் பிறக்கும் என நம்பினார். அதோடுகூட இச் சங்கங்களில் நூல் நிலையங்களை ஏற்படுத்தியும், சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தியும் விவசாயிகளின் அறிவை வளர்த்து, அவர்களைத் தெளிவு பெறச் செய்யமுடியும் எனவும் நம்பினார்.

இவைகளின் அடிப்படையில், கிராஞ்சுகள் நாடெங்கிலும் தோற்றுவிக்கப்பட்டு நம்பிக்கையுடன் நல்ல முறையில் செயற்பட்டுக் கொண்டுவந்தன. இந் நிலையில் 1873 ஆம் ஆண்டில் உருவான பொருளாதார மந்தநிலையானது பொதுவாக, கிராஞ்சுகளை மேலும் வலுவுடன் வளர்த்தன. இந்த கிராஞ்சுகளின் செயல்வேகமும், செல்வாக்கும் தென்பகுதிகளிலும், மேற்குப்பகுதிகளிலும் அதிக அளவில் இருந்தன. மினிசோட்டா: ஐவோவா, விஸ்கான்ஸின், இல்லினாபி, இன்டியானா, வடமேற்கில் IRRH, தெற்கில் கரோலினா ஆகிய இடங்களில் இவை மிகவும் பிரபலமாயிருந்தன.

கிராஞ்சுகள் விரைவிலேயே, வாங்குவோர் -- நுகர்வோருக்கான கூட்டுறவு சங்கங்களைச் அமைத்துக்கொண்டன. வேளாண்மைக்கு வேண்டிய கருவிகளையும், பொருள்களையும், மற்றும் விவசாயிகளுக்கு நாள் தோறும் தேவைப்படுகிற பொருள்களையும், உற்பத்தி நிலையங் களிலிருந்து மொத்தமாக வாங்கி, இலாபநோக்கமின்றி சில்லறையில் இச் சங்கங்கள் விற்றன. அதுபோலவே தரகர்களினாலும், இரயில் பாதைகளினாலும் விளைந்த தொல்லைகளிலிருந்து விவசாயிகளைக் காக்கும், நோக்கத்தில் விளைச்சல் பொருள்களை மொத்தமாக விவசாயி களிடமிருந்து வாங்கி, வணிகர்களுக்கும், வர்த்தக நிலையங்களுக்கும் அனுப்பிவைத்தன.

இவ்விதமாக, இக்கூட்டுறவுச்சங்கங்கள் விவசாயிகளுக்குப் பாதுகாப்பையும், ஆதரவையும் நல்லமுறையில் அளித்து வந்தன.

எனினும், இக் கூட்டுறவுச்சங்கங்கள் எல்லாமே வெற்றியுடன் செயற்படவில்லை. மூலதனப் பற்றாக்குறை, பெரியவர்த்தக நிலையங்களுடன் போட்டியிட முடியாமை, வணிகப்பயிற்சியின்மை, நிருவாகத் திறமையின்மை, வாங்குதல், விற்றல் ஆகியவைகளை முழு அளவில் செய்து கொள்ள முடியாமை போன்ற காரணங்களினால் இச் சங்கங்கள் தோல்வியுற்றன. மேலும் இரயில் கட்டணங்கள் வர்த்தக நிலையங்களின் விலை நிலவரங்கள், ஆகியவைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் அளவிற்கு அதிகாரமும் வலிமையும் அற்றதாய் இருந்த காரணத்தினாலும் இச் சங்கங்கள் செயலற்றுப் போயின.

கிராஞ்சுகள் அரசியலில் ஈடுபடுதல்

விவசாயிகளின் முன்னேற்றக் கழகமாக கிராஞ்சுகள் செயற்பட வேண்டு மென்கிற நோக்கத்தில் கெல்லி இதனைத் தோற்றுவித்தார் எனவே, கிராஞ்சுகளில் அரசியல் பேச்சுகளும், தலையீடுகளும் இல்லாமல் இப்பதையே அவர் விரும்பினார். ஆனால், காலப்போக்கில் கிராஞ்சுகள் அரசியலில் முழுமையாக ஈடுபடுவதைத் தடுக்க முடியவில்லை .

கிராஞ்சுகளில் கூடுபவர்களின் நோக்கம் எவ்வாறாயிருந்தாலும், அன்றாட நடவடிக்கைகள், நாட்டின் நடப்புகள் ஆகியவைகளைப் பற்றிய பேச்சுகள் எழும்போது, அரசியல் வழியே பேச்சுகளும் விவாதங்களும் திரும்புவதைத் தடை செய்ய முடியவில்லை. அதன் பின்னர், மாநில, மைய சட்டமன்றங்களில் உறுப்பினர்களாகி, கிராஞ்சுகளின் நடவடிக்கைகளுக்கு, மேலும் ஊக்கமும், ஊட்டமும் அளிக்க வேண்டுமென்று உறுப்பினர்களில் சிலர் விரும்பினர். சங்கத்தின் நோக்கங்களுக்கும், நடவடிக்கைகளுக்கும் கட்டுப்பட்டவர் தேர்தல்களில் வேட்பாளர்களாக நிறுத்திவெற்றி பெறச் செய்து, சட்டமன்றங்களுக்கு இவர்கள் அனுப்பிவைக்கத் தொடங்கினர்.

பின்னர் 1874ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தலில் கிராஞ்சுகள் மூன்றாவது அரசியல் கட்சியாக, பல்வேறு பெயர்களுடன் சீர்திருத்த கட்சி, சர்வாதீன எதிர்ப்புக் கட்சி, சுயேச்சைகள் எனப் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றன. இதன்காரணமாக மாநிலச் சட்டமன்றங்களில்

கிராஞ்சுகளின் செல்வாக்கு ஓங்கி வளரலாயிற்று. இப்படியாக, தானுண்டு, தன் நிலம் உண்டு என்றிருந்த, விவசாயிகளும் அரசியலில் முழுமையாக ஈடுபட்டுதோடல்லாமல் தேசியத் தேர்தலிலும் பங்கேற்றது இதுவே முதல் தடவையாகும் என்பது குறிப்பிட தகுந்ததாகும்.

கிராஞ்சுகளின் கோரிக்கைகளை மதிக்கிற வகையில் இலினாயி, ஐவோவா, மினிசோட்டா, விஸ்கான்ஸின் ஆகிய மாநிலங்கள், இரயில் பாதைகள், சேமிப்புக்கிடங்குகள் ஆகியவைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையில் சட்டங்களை இயற்றின. ஆனால், இச் சட்டங்கள் வழக்கு மன்றங்களின் ஆய்வுக்கு அடிக்கடி ஆளாயின. இதன்காரணமாக கிராஞ்சு சட்டங்கள் நாளடைவில் நீக்கப்பட்டுவிட்டன.

அதோடு கூட கிராஞ்சுகளின் கூட்டுறவு, விநியோக முறையில் ஏற்பட்ட தோல்வியாலும், அதிகாரமிக்க நிறுவனங்களின் எதிர்ப்புகள், போட்டிகள் ஆகியவைகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் போனதாலும், முடிவில் செயலற்றுப்போனநிலையில் அவை மறைந்துவிட்டன. கிராஞ்சுகள், தோல்வியுற்று மறைந்துபோனதால் ஆதரவற்றுப் போய்கிடக்கிற விவசாயிகள், வறட்சி, கடுமையான குளிர், கால்நடைகளின் அழிவு, கடன் வசதியின்மை, தானியங்களின் விலைச் சரிவு, தேக்கம், குத்தகை, அடைமானம், அதிக வட்டிக்கடன், ஆகியவை களின் காரணமாக மேலும் நசிந்துபோயினர் இந் நிலையில் விவசாயி களின் நலன்களைப் பொறுப்புடனும், அக்கறையுடன் தொடர்ந்து காப்பதற்கு 1884ஆம் ஆண்டில் குடியானவர்களின் கூட்டமைப்பு, ஒன்று உருவானது. இதனுடைய கொள்கைகளும், நடவடிக்கைகளும், அடிப்படையில் கிராஞ்சுகளை ஒத்திருந்தன. ஆனால், ஒரேயொரு வித்தியாசம். அதாவது இது தொடக்கக்கால முதலே, அரசியலில் ஈடுபடுவதைக் கொள்கையாகக் கொண்டிருந்தது. தரகர்கள், சேமிப்புக் கிடங்குகளை நடத்துபவர்கள், வங்கிகளை நடத்துபவர்கள், இரயில்பாதைகளை வைத்திருப்பவர்கள் ஆகியோர்மூலம் உருவாகிற இன்னல்களிலிருந்து விவசாயிகளைக் காப்பதற்கு அரசியல் ஆதரவும் ஈடுபாடும் மிகவும் அவசியம் எனக் கருதியது. மற்றப்படி, விவசாயக் குடும்பங்களிடையே நிலவவேண்டிய நட்பு, உறவு, ஒற்றுமை, விளையாட்டுகள்,

நூலகங்கள் ஆகியவைகளைக் குறித்து கிராஞ்சின் கொள்கைகளையே இதுவும் கொண்டிருந்தது.

மேலும், இந்த அமைப்பானது இரயில்பாதைகளை அரசு மேற்கொள்ளுதல் அல்லது அவைகளைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பினை யாவது அரசு மேற்கொள்ளுதல், செலவாணிப் பற்றாக்குறையை நீக்குதல், சீரான வரிவிதிப்புக் கொள்கைகளை ஏற்படுத்துதல், தேசிய வங்கிகளை மூடுதல், வணிகச்சூதாட்டத்தை ஒழித்தல், தீர்வைகளைக் குறைத்தல் போன்றவைகளுக்காக அயராமல் போராடியது. இவை களுக்கெல்லாம் உச்சமாக, நவீனமானதொரு திட்டத்தினையும் உருவாக்கியது. அது துணைக்கருவூலங்களை உருவாக்குதலேயாகும். இத் திட்டமானது, சேமிப்புக்கிடங்குகளை நாடெங்கிலும் அரசு ஏற்படுத்துதல் வேண்டுமென்றும், விவசாயிகள் தங்களுடைய அழகாப்பொருள்களை அக்கிடங்குகளில் சேமித்து வைக்க அனுமதிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், அவர்கள் சேமித்து வைக்கும் பொருள்களின் மீது, அன்றைய விலை நிலவரப்படி மதிப்பீடு செய்து, எண்பது விழுக்காட்டு அளவிற்குக் கடன் வழங்கவேண்டுமென்றும், பின்னர், விவசாயிகள் பொருள்களை விற்று முடித்த காலத்தில் கடனை அடைத்துவிட அனுமதிக்க வேண்டுமென்றும் கூறியது. இதனால் விவசாயிகள், அந்த நேரத்திய பொருளாதார நெருக்கடிகள் காரணமாக விளைச்சலை வந்த விலைக்கு விற்றுப் பெருத்த நஷ்டத்திற்கு ஆளாகி, அவதிப்படாமல், பொறுமையுடன் இருந்து விளைபொருளுக்கு நல்ல விலைகிடைக்கும் வரை காத்திருக்கும் வாய்ப்புகளைப் பெற முடியும் என நம்பியது. மேலும் குறைந்த வட்டி வீதத்தில் கடன் வசதி கிடைக்க வழியும் பிறக்கும் எனவும் நம்பியது. ஆனால், இத் திட்டத்தினை அப்போதைக்கு ஏற்றுக்கொள்ள முன்வராத அரசானது, இதனையே பின்னாளில் ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

பாப்புலிஸம்

1891-ம் ஆண்டில் பாப்புலிஸக் கட்சி தோன்றியது. இக் கட்சி யானது விவசாயிகள், தொழிலாளிகள் ஆகியவர்களின் உரிமைகளைக் காக்கவும், அவர்களின் குறைகளைப் போக்கவும்,

நாட்டின் பொருளா தாரத்தில் ஆதிக்கம் கொண்டுள்ள முதலாளித்துவப்போக்கினை அடக்கவும் தோன்றியது.

இக்கட்சியானது, பல்வேறு கோரிக்கைகளைக் கொண்டிருந்தது. அரசு மேற்கொள்ள வேண்டிய புதிய பொறுப்புகளைப்பற்றியும், தனியார்த்துறைகளிடம் சிக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நாட்டின் பொருளாதாரச் சக்திகள் விடுபடவேண்டிய கட்டாயத்தினைப்பற்றியும் இதன் கோரிக்கைகளில் காணமுடிந்தது. மேலும் இரயில் பாதைகள், தொலைபேசி, தந்தி உள்ளிட்ட செய்தித்தொடர்புகள் அரசின் பொறுப்பில் இருத்தல் வேண்டுமென்றும், தனிப்பட்டவர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருக்கும் வங்கிகளில் சேமித்துவைக்க விரும்பாதவர்கள், தங்களுடைய சேமிப்புகளை, அஞ்சல் அலுவலகங்களில் சேமித்து வைக்க வழிசெய்ய வேண்டுமென்றும், அரசினால் வெளியிடப்படுகிற நெகிழும் தன்மையுள்ள செலாவணி ஏற்படவேண்டுமென்றும், வெள்ளி நாணயமுறை நிலவ வேண்டுமென்றும், அரசுக்கு நேரும் செலவுகளுக்குச், செல்வந்தர்களிடமிருந்து அதிக அளவில் பணம் பெறும் வகையில் விகிதாச்சார வருமானவரிமுறை விதிக்கப்படல் வேண்டுமென்றும், அரசு, சேமிப்புக் கிடங்குகளையும் துணைக் கருவூலங் களையும் நிறுவுதல் வேண்டுமென்றும், அயலவர்க்கு நிலம் வழங்கப்படல் வேண்டு மென்றும் இக் கட்சி கூறியது.

இக்கட்சியில் யூனியன் தொழிற் கட்சிகள், பெண்வாக்குரிமையை ஆதரிப்பவர்கள், சோஷியலிஸ்டுகள், வெள்ளி நாணயமுறையை ஆதரிப்பவர்கள் எனப் பல்வேறு கொள்கைகளைக் கொண்டவர்களும் இருந்தனர். மொத்தத்தில் சாதாரண மக்களின் நலன்களைக் காக்கின்ற ஒரு கட்சியாக இது விளங்கியது.

1892ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் இக் கட்சி தீவிரமாகப் பங்கு பெற்றது. உரிமைபெற்ற முதலாளித்துவக்கும்பலை ஆட்சியிலிருந்து நீக்கும், அவர்களின் ஆதிக்கத்தினால் விளைந்த சமுதாயக் கொடுமைகளைப் போக்கும், சமுதாயநீதியினை நிலைப்படுத்தும், சாதாரண மக்களின் கைகளுக்கு ஆட்சிப் பொறுப்புகளை மாற்றும் நோக்கத்துடன் தேர்தலில் தீவிரமாக இறங்கியது. அதன் வேட்பாளரான ஜெனரல் ஜேம்ஸ் பி வீவர் (James B. Weaver) இரண்டு மில்லியன் ஓட்டுகள் பெற்றார். ஆனால், தேர்தலில் வெற்றிபெறவில்லை.

பாப்புலிஸக் கட்சியானது, அடுத்த சில ஆண்டுகளில் காட்டுத் தீயென, ஆவேசத்தோடு நாட்டின் எல்லா பகுதிகளிலும் பரவியது. அதன் தலைவர்களும், சொற்பொழிவாளர்களும், உரிமையற்று, சுரண்டப்பட்டுக் கிடக்கிற விவசாயிகள் நசிந்துபோய்க் கிடப்பதற்குக் காரணமாய் இருந்தவர்களை வெகுவாகச் சாடினர்.

அமெரிக்க நிதிக்கு உறைவிடமான, வால்தெரு, நாட்டை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டுவிட்டது. எனவே இந்த அரசு இனி மக்களுக்காக, மக்கள் நடத்தும், மக்கள் அரசு அன்று வால்தெருவிற்காக வால் தெருக்காரர்கள் நடத்தும், வால் தெருவின் அரசு இது' என்றும், நம் சட்டங்களை இயற்றும் நிறுவனம், அயோக்கியர்களுக்குப் பட்டாடை களையும், யோக்கியர்களுக்கு கந்தல்களையும் அளிக்கிறது' என்று இக் கட்சியினைச் சேர்ந்த மேரி எல்லன் லீஸ் என்பவள் பொரித்து தள்ளினாள். இவளது ஆவேசமிக்க சொற்பொழிவு, சமுதாய அநீதி களையும் தீமைகளையும் அறவே ஒழித்துக்கட்ட மக்களைக் கொதித்து எழுச்செய்தது.

அடுத்ததாக, இக்னேஷியஸ் டானெலி என்பவர் இக் கட்சியைச் சேர்ந்த சீர்திருத்தவாதிகளில் முதன்மை யானவர். இவர் ஆதரிக்காத சீர்திருத்தங்கள் இல்லை. அரசியல், சமுதாயம், பொருளாதாரம் என எல்லாவற்றிலும் சீர்திருத்தங்களை விரும்பியவர். இவர் பாப்புலிஸக்கட்சி வளர பெரிதும் பாடுபட்டார்: தம்முடைய பொருள் பொதிந்த நகைச்சுவை மிக்கப் பேச்சுகளின் மூலம் மக்களைக் கவர்ந்து பாப்புலிஸக் கட்சிக்கு ஆதரவினைத் தேடினார்.

தென்கரோலினாவைச் சேர்ந்த டில்மான் என்பவர் சரியான தீவிரவாதி. இவர் சென்டர் பதவிக்காகத் தேர்தலில் போட்டி யிட்டபோது, ஒரு தேர்தல் கூட்டத்தில் அப்போதையக் குடியரசுத் தலைவராயிருந்த கிளீவ்லண்டினைப் பல வகையில் பழித்து, பின்னர், "என்னை வாஷிங்டனுக்கு அனுப்பி வையுங்கள். என்னுடைய கவர்கோலினை அந்த கிளீவ்லண்டினுடைய கிழட்டுவிலாவில் குத்தி நிறுத்துகிறேன்' என்று ஆவேசமாகக் கூறினார்.

இவ்விதமாக, பாப்புலிஸக் கட்சியின் தலைவர்கள், ஆதரவாளர்கள் அனைவரும் கொழுந்துவிட்டு எரியும் தீப்பிழம்புகளாயிருந்தனர். கிளீவ்லண்டு, இரண்டாவது முறை, குடியரசுத் தலைவராயிருந்தபோது, தோன்றிய பொருளாதாரக் குழப்பங்கள் உச்சநிலையைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தன; பெரிய பெரிய வியாபார நிலையங்கள் செயலற்றுப் போயின; வங்கிகள் நசிந்து போயின. தொழிற்சாலைகள் மூடப் பட்டன. இப் பொருளாதாரப் புயலால் தாக்குண்டு மக்கள் நசுங்கிப் போயினர். இவ்விதமாக, நாளுக்குநாள் காப்பு நடவடிக்கைகள் ஏதுமின்றி விடப்பட்ட மக்களின் நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டு வந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நாணயச் செலாவணிப் பிரச்சனையும் மக்களை வாட்டியது.

இந்நிலையில் 1896ஆம் ஆண்டுத் தேர்தல் நடைபெற்றது. பாப்புலிஸக் கட்சியும், தேர்தலில் போட்டியிட்டது. வெள்ளி நாணய முறைச் செயற்பட வேண்டுமென்கிற அப்போதைய பிரச்சனையையே தேர்தல் கொள்கையாக மேற்கொண்டது. வில்லியம் ஜென்னிங் பிரைன் என்பவரை ஆதரித்தது. இவரே குடியரசுக்கட்சியின் வேட்பாளராயும் இருந்தார். இத் தேர்தலில் ரிப்பப்ளிக்கன் கட்சியின் வேட்பாளராய் இருந்த மெக்கன்லி என்பவரே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பாப்புலிஸக்கட்சியின் ஆதரவாளரும், குடியரசுக்கட்சியின் வேட்பாளருமான பிரைன் தோல்வியுற்றார்.

தேசியப் பிரச்சனைகளையும், கொள்கைகளையும், சீர்திருத்தங்களையும், மக்கள் முன்வைத்துப், வளர்ந்து வந்த இந்தப் பாப்புலிஸ இயக்கத்திற்குத் தேர்தல்களில் நேர்ந்த தோல்விகள் பெரிய சரிவினை உண்டாக்கியது. அதோடு கூட இவ்வியக்கமானது, அமெரிக்க அரசியல்-சமூகவாழ்வில் நிரந்தரமாகச் செயற்படவில்லை என்ற போதிலும் மேலும் அது செயற்பட்ட காலத்தில் கூட அதன் கோரிக்கைகள் எடுபடவில்லை என்றபோதிலும் அஃது அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் வரலாற்றில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. இவ்வியக்கமானது, அமெரிக்கவாழ்வில் காலப்போக்கில் மலிந்துவிட்ட அரசியல், பொருளாதார, சமுதாயக் கொடுமைகளையும் அநீதிகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டியது.

அமெரிக்க மக்களிடையே, இவ்வியக்கம் தோற்றுவித்த விழிப்புணர்வானது பல சீர்திருத்தங்களுக்கே காரணமாயிற்று. முதலாவதாக, ஒரு சில தனிப்பட்டவர்களின் ஆதிக்கத்தில், கட்டுப்பாட்டில் சிக்கிக்கிடந்த அமெரிக்கப் பொருளாதாரப் போக்குகளும், முறைகளும் உடனடியாக விடுவிக்கப்பட்டு, எல்லாருக்கும் பொதுவாகப் பயன் தரக்கூடிய வகையில் அவைகளில் திருத்தங்கள் செய்யப்படல் வேண்டும் என அனைவரையும் உணரச்செய்தது.

இரண்டாவதாக, உள்நாட்டுப் போருக்குப்பின், ஜனநாயக வழி முறைகள் குறித்தும், நடைமுறையில் அதற்கு நேர்ந்துவிட்ட துரதிருஷ்டத்தினைப்பற்றியும், அதில் மண்டிவிட்ட ஊழல்களைப் பற்றியும், முதன் முறையாக மக்களுக்குத் தெளிவாகவும் புரியும்படியும் எடுத்துக்காட்டி, ஆவன செய்வதற்கு அவர்களைத் தூண்டியது.

மூன்றாவதாக, அமெரிக்க அரசியலில், அவ்வப்போது தோன்றி மறைந்த மற்ற மூன்றாவது கட்சிகளைப்போல இவ்வியக்கமும் பின்னாளில் வரவிருக்கின்ற சீர்திருத்தங்கள் பல வற்றினை முன் கூட்டியே சொல்லி அவற்றிற்காகப் போராடியது. எந்தெந்த சீர்திருத்தங்களுக்கெல்லாம் இவ்வியக்கம் போராடியதோ, அவை எல்லாம் அப்போதைக்கு மறுக்கப்பட்டபோதிலும், பின்னாளில் அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வகையில் இவ்வியக்கத்தின் தீர்க்கதரிசனத்தை மக்கள் பின்னாளில் உணர - வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

மொத்தத்தில் அமெரிக்க ஜனநாயக வழிமுறைகள் குறைகளைக் களைந்த நிலையில் ஆரோக்கியமாக வளரவும், பலனளிக்கவும், பொருளாதாரப்போக்குகள், தனியார்த்துறையிலிருந்து விடுபட்டு, எல்லோருக்கும் உதவவும், சமுதாயச் சீர்திருத்தங்கள் தோன்றவும் இவ்வியக்கம், வெகுவாகப் பாடுபட்டது.

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் வளர்ச்சி

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை அமெரிக்காவின் வெளி உறவுக் கொள்கையானது மேற்கு நோக்கி விரிவடைதலையே மையமாகக் கொண்டிருந்தது. அமெரிக்க ஜனாதிபதி வாஷிங்டன் பின்பற்றிய தனித்திருத்தல் என்ற கொள்கையானது ஐரோப்பிய நாடுகளின் தலையீடு எதுவும் இல்லாமல் அமெரிக்க கண்டத்தில் முழுமையான ஆதிக்கத்தை ஏற்படுத்துவதேயாகும். இதன் அடிப்படையில் அமெரிக்கா உருவாக்கியதே மன்றோ கொள்கை ஆகும். இந்தனிலையில், அமெரிக்க கண்டம் முழுமைக்கும் தனது விரிவாக்கத்தை முடித்த பிறகே உலக வல்லரசாக திகழ்வதற்கான புதிய சக்தியை அமெரிக்கா பெற்றது. அமெரிக்காவில் ஏற்பட்ட மகத்தான தொழில் முன்னேற்றமும், வேறு சில சக்திகளும் சேர்ந்து அமெரிக்க தென்அமெரிக்காவுடனும், தூரக்கிழக்கு நாடுகளுடனும் உறவு கொள்ள வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அது முதற்கொண்டு, அமெரிக்கா ஒரு ஏகாதிபத்திய வல்லரசு நாடாக உலக அரங்கில் திகழ ஆரம்பித்தது.

அமெரிக்கா உலக ஏகாதிபத்திய வல்லரசாக மாற வழிவகுத்த சூழ்நிலைகள்

- பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அமெரிக்காவில் தொழில் வளமும், விவசாய வளமும் வேகமாக வளர்ச்சியடைந்தன.
- புதிய தொழிற்சாலைகள் உள்நாட்டுத் தேவைகள் அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்தன.
- அமெரிக்க முதலாளிகள் பலர் வெளிநாடுகளில் முதலீடு செய்யத் தயாரானார்கள்.
- உற்பத்திப் பொருட்களை விற்கவும், அமெரிக்க நிதியை முதலீடு செய்யவும் வளர்ச்சி பெறாத நாடுகளில் நல்ல வாய்ப்பு இருப்பதாக அமெரிக்கர்கள் கருதினர்.

- அமெரிக்கா தனித்திருத்தல் கொள்கையைப் பின்பற்றியதின் காரணமாக ஒரு பாதுகாப்பற்ற நிலையில் இருப்பதாக உணர்ந்தது.
- இங்கிலாந்து அட்லாண்டிக் பெருங்கடலைக் கட்டுப்படுத்தியது போல, பசிபிக் கடலில் தங்கள் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட அமெரிக்கா முடிவு செய்தது.
- ஏகாதிபத்திய போக்கினைக் கொண்ட அமெரிக்கா பிற நாடுகளைக் கைப்பற்றவும், அவை பிற நாடுகளின் ஆதிக்கத்தில் வீழ்ந்துவிடாமல் செய்யவும் அரசியல் தலையீடு தேவையான ஒன்று என்று கருதியது.
- வெளிப்படை விதியின் விளைவாக மேற்கு நோக்கி விரிவடைதல் முழுமையடைந்து அமெரிக்க எல்லை பசிபிக்கடல் வரை விரிவடைந்தது.
- ஐரோப்பிய நாடுகள் ஏகாதிபத்தியப் போட்டியில் ஈடுபட்டன, இங்கிலாந்து மற்றும் பிரான்ஸ் பல குடியேற்றங்களை நிறுவின. சீனாவிலும் ஐரோப்பிய நாடுகள் நுழைந்து அதை பங்கு போட்டுக் கொண்டன.
- அமெரிக்காவும் தூரக்கிழக்கு நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிட ஆரம்பித்தது.
- அமெரிக்காவின் சில செல்வாக்கு மிக்க அரசியல்வாதிகள் அமெரிக்கா பேரரசு ஒன்றை நிறுவி உலக அரங்கில் தலைமை இடத்தைப் பெற வேண்டும் என விரும்பினர்.
- தென் அமெரிக்காவும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் ஆதிக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றனர்.
- அமெரிக்காவை வலிமை மிக்க நாடாக்கும் நோக்கோடு புதிய கப்பல்கள் கட்டுவதற்கான நிதி ஒதுக்கப்பட்டது. வலிமையான கப்பற்படை உருவாக்கப்பட்டது.
- அமெரிக்க கிறிஸ்தவ சமயப்பரப்பு நிறுவனங்கள் வெளி நாடுகளிலும் அமெரிக்க அரசியல் அதிகாரம் விரிவாக்கப்பட வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுத்தனர்.

மேற்கண்ட சூழ்நிலைகளின் காரணமாக பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அமெரிக்கா ஏகாதிபத்தியப் பாதையில் அடி எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தது. அமெரிக்காவின் ஏகாதிபத்திய நடவடிக்கைகள் பின்வருமாறு:

அலாஸ்கா விலைக்கு வாங்கப்படுதல்

1847-ம் ஆண்டில் ரஷ்யாவிடமிருந்து 7.2 மில்லியன் டாலருக்கு அலாஸ்கா வாங்கப்பட்டு அமெரிக்காவுடன் இணைக்கப்பட்டது. மேலும் பசிபிக் பெருங்கடலிலுள்ள மிட்வே தீவுகளும் 1867-ல் அமெரிக்காவால் கைப்பற்றப்பட்டது. இதன் பிறகு தானும் ஒரு உலக வல்லரசு என்பதை வலியுறுத்த அமெரிக்கா தனது செல்வம், படை வலிமை ஆகிவற்றை பயன்படுத்த ஆரம்பித்தது.

ஹவாய் கைப்பற்றப்படுதல்

வில்லியம் மெக்கன்லி காலத்தில் அமெரிக்கா உலகின் மேற்குப் பகுதியில் மிகப்பெரிய ஏகாதிபத்திய அரசாக வளர்ச்சியடைந்தது. பசிபிக் கடலில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஹவாய் தீவுகளைக் கைப்பற்ற அமெரிக்கா திட்டமிட்டது. அமெரிக்கர்கள் அதிகமாக குடியேறியதால் ஹாவாவின் தலைநகரான ஹானலுலு ஒரு அமெரிக்க நகரமாகவே மாறியது. ஹவாயிலுள்ள போர் துறைமுகத்தைக் கைப்பற்ற அமெரிக்கர் ஆசை கொண்டனர். 1887-ல் ஹவாயை தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவர ஹவாயுடன் அமெரிக்கா இரண்டு ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொண்டது. ஆனால் இந்த உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு அங்கிருந்த அமெரிக்கர்கள் திடீர் கிளர்ச்சி செய்து நிர்வாகத்தைக் கைப்பற்றினர். வேறு வழியில்லாமல் அரசர் கலகாவா புதிய நிர்வாகத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். அவருக்குப் பிறகு 1891-ல் அரியனை ஏறிய லிலியோகலானி என்பவர் காலத்தில் அமெரிக்கர் 1893-ல் இரண்டாவது கிளர்ச்சியைத் துவங்கினர். அதன் விளைவாக அரசி அகற்றப்பட்டு அமெரிக்கர் ஒருவர் குடியரசுத் தலைவராக்கப்பட்டார். இந்த புதிய அரசை கிளிவ்லாந்து அங்கீகரித்தார். ஆனால் அமெரிக்காவுடன் ஹவாயை இணைக்க மறுத்து விட்டார். குடியரசுத்தலைவர் மெக்கின்லி காலத்தில் 1898-ல் காங்கிரசின் இரண்டு சபைகளும் கொண்ட கூட்டுக் கூட்டத்தில் ஹவாய் இணைப்பு மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது. ஹவாய் அமெரிக்காவின் ஒரு பகுதியானது. 1959-ல் தான் ஹவாய் அமெரிக்காவின் ஐம்பதாவது மாநிலமாக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது.

சமோவா இணைக்கப்படுதல்

அமெரிக்கா ஹவாய்க்கு தெற்கில் அமைந்துள்ள சமோவா தீவில் ஒரு கடற்படைத்தளத்தை அமைக்க விரும்பியது. அதன்படி 1872-ல் சமோவாவிலுள்ள பெகோபெகோ துறைமுகத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கான ஒப்பந்தம் ஒன்றை அமெரிக்கா செய்து கெரண்டது. அதன்படி ஏராளமான அமெரிக்க வணிகர்கள் சமோவாவிற்குச் சென்றனர். 1878-ல் சமோவா அரசர் வாஷிங்டனுக்கு வந்து அமெரிக்காவுடன் உடன்படிக்கை செய்தார். அதன்படி பெகோபெகோவில் அமெரிக்க கடற்படைத்தளம் அமைக்கப்பட்டது. அதன் வெளிஉறவு விவகாரம் அமெரிக்காவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது.

ஸ்பானிய - அமெரிக்கப் போர் (1898)

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பத்து ஆண்டுகளில் ஏறத்தாழ எல்லாப் பெரிய நாடுகளும் வல்லரசுக் கொள்கையைப் பின்பற்றின. ஆப்பிரிக்கா முழுவதும் பங்குபோட்டுக்கொள்ளப் பட்டது. சீனாவையும் வல்லரசுகள் பகிர்ந்து கொள்வதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தன. அந்தந்த நாட்டின் பொருளாதார நிலையே பேரரசுக் கொள்கைக்கு அடிப்படைக் காரணமாக விளங்கியது. மக்கள் தொகைப் பெருக்கம், தொழில்முன்னேற்றம், செய்பொருள்களை விற்பதற்காகப் புதிய சந்தைகளின் தேவை ஆகியவற்றால் புதிய இடங்களில் தத்தம் ஆதிக்கத்தை நிறுவவும், அங்கு வலிமையைப் பெருக்கிக் கொள்ளவும் நாடுகள் போட்டி யிட்டன. இம் முயற்சியில் தங்களது கப்பற்படையின் வசதிக் காகவும் பாதுகாப்பிற்காகவும் பல கடற்படைத்தளங்களைச் சங்கிலி கோத்தாற்போல நிறுவுவதிலும் சில நாடுகள் முனைந்தன.

அலாஸ்காவைப் பணம் கொடுத்து விலைக்கு வாங்கியும், சமோவாவைக் கடற்படை அலுவலர்கள் முயற்சியால் பேசி ஒப்பந்தம் செய்து பெற்றும், தனது ஆதிக்கத்தைப் பெருக்கிவந்த அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, அடுத்து ஸ்பெயின் மீது போர் தொடுத்தும் தனது பேரரசுக் கொள்கையைச் செயலாற்ற முனைந்தது. அரசியல் வாதிகளும் செய்தித்தாள் ஆசிரியர்களும் மிகுந்த ஆர்வத்தோடு பேரரசுக்கொள்கையினை ஆதரித்தனர். கட்சி வேறுபாடின்றிக்

குடியரசுக் கட்சியினரும் மக்களாட்சிக் கட்சியினரும், மேன்மேலும் நிலப்பகுதிகளைக் கைப்பற்றவேண்டுமென்றும், நாட்டின் வாணிகத்தைப் பெருக்க வேண்டுமென்றும், அமெரிக்கா வலிமை மிக்க நாடாகத் திகழ வேண்டுமென்றும் ஒருமுகமாகக் கூறி வந்தனர்.

ஜெபர்சனது ஆட்சிக்காலத்திலிருந்தே கியூபாவின் நிகழ்ச்சிகளில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு ஆர்வங்கொண்டிருந்தது. ஒரு சிலர் கியூபாவை அமெரிக்கக் கூட்டாட்சி அரசின் செல்வாக்கிற்கு உட்பட்ட நாடாகவே கருதினர். அத் தீவை, ஸ்பெயின் கட்டுப்படுத்தி ஆட்சி செய்து வந்தமையால், மக்கள் அதிக அக்கறை காட்டாவிட்டாலும் அமெரிக்க அரசியல்வாதிகள் உள்ளத்தில் என்றாவது ஒரு நாள் கியூபாவைக் கைப்பற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்துவந்தது. கியூபாவில் ஸ்பானிய ஆட்சியை எதிர்த்துப் பத்தாண்டுப் போர் (1868-1878) நடந்த சமயம், கியூபாவைக் கைப்பற்ற வாய்ப்புக் கிடைத்தும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு வாளாவிருந்தது மட்டுமல்லாமல் பெருந்தன்மையோடும் நடந்து கொண்டது. ஆனால், பத்தாண்டுப் போரையடுத்து எல்லாவகையான ஒழுங்கீனங்களும் கொடூரமான நிகழ்ச்சிகளும் கியூபா மக்களைத் துன்பத்திலாழ்த்தின. கியூபாவின் நிகழ்ச்சிகளில் அக்கறை கொண்டிருந்த அமெரிக்க மக்களுக்கு அத்தகைய சூழ்நிலை பெரும் இகழ்ச்சியைத் தந்தது. 1895ஆம் ஆண்டு அங்குப் புரட்சி மூண்ட பொழுது அமெரிக்காவின் பெருமைக்குப் பெரும் இழுக்கு ஏற்பட்டது. புரட்சி துவங்கிய சில நாட்களுக்கு எத் தரப்பினரையும் ஆதரிக்காது, அமெரிக்கா நடுநிலைமை வகித்து வந்தது. ஆனால், சில நாட்கள் கழித்து, அமெரிக்கா, ஸ்பெயினுக்கு எதிராகப் புரட்சியாளர்களை ஆதரிக்க முற்பட்டது. புரட்சியாளர்களை அமெரிக்க மக்களும் அரசும் ஆதரிக்கச் சில நியாயமான காரணங்களும் இருந்தன.

உள்நாட்டுப்போருக்குப் பிறகு, அமெரிக்காவின் பொருளாதாரம் கியூபாவுக்கு நெருங்கிய தொடர்புடையதாக வளர்ந்துவிட்டிருந்தது. அமெரிக்கச் செல்வந்தர்களும் வணிகர்களும், கியூபாவில் ஐம்பது மில்லியன் டாலர் அளவிற்கு முதலீடு செய்திருந்தனர். 1893ஆம் ஆண்டளவில் அமெரிக்கா, கியூபாவோடு நூறு மில்லியன் டாலர் பெறுமானமுள்ள வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருந்தது. அவ் வர்த்தகத்தில்

பல்வகையான வணிகர்களும் கப்பல் உரிமையாளர்களும் பங்கேற்றிருந்தனர். சர்க்கரையை அடிப்படையாகக் கொண்ட கியூபாவின் பொருளாதாரத்திற்கு ஏற்றவாறு அமெரிக்க மக்கள் தங்கள் பொருளாதார உறவை நிலை நாட்டியிருந்தனர். கியூபாவில் நிகழ்ந்து வந்த புரட்சிக்கலகங்களின் விளைவாகச் சர்க்கரை உற்பத்தி பெரிதும் குறைந்தமையால், பொருளாதார வளர்ச்சியும் குன்றியது. அதனால், அமெரிக்கப் பொருளாதாரமும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, உலக வல்லரசாகத் திகழ, முதலில் கரீபியன் கடற்பகுதியில் தனது ஆதிக்கத்தைச் சிறப்புற நிலைநாட்ட விரும்பியது. அதற்காகக் கரீபியன் கடற்பகுதி முழுவதையும் தனது கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டுவரத் திட்டமிட்டது.

கிளிவ்லண்டையடுத்து குடியரசுக் கட்சியைச் சார்ந்த மெக்கின்லி குடியரசுத்தலைவரானார். குடியரசுக் கட்சியினர் தங்களது தேர்தல் அறிக்கையில் வாக்களித்திருந்தபடி ஓர் உறுதிமிக்க, உயிரோட்டமுடைய, உயர்வு படுத்தும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையைப் பின்பற்ற லாயினர். ஸ்பானிய அரசு, கியூபாமீதான ஆட்சியாற்றலை இழந்து விட்டதென்றும், அதனால் அங்கு வாழும் அமெரிக்கக் குடிகளது உயிரும் உடைமைகளும், சரிவரக் காக்கப்படவில்லை என்றும், உடன்பாட்டு நிபந்தனைகளைச் சரிவர நிறைவேற்றவில்லை என்றும், எனவே, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு தலையிட்டுத் தனது செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி அமைதியை நிறுவ வேண்டுமென்றும், இறுதியில் கியூபாவுக்குச் சுதந்திரம் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் குடியரசுக் கட்சியினர் மக்களிடத்துப் பிரசாரம் செய்துவந்தனர். கியூபாவில் வாழ்ந்த மக்களின் துயரைத் துடைப்பதற்காக மட்டுமல்லாது, சில பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காகவும், அமெரிக்கா தலையிடுவதை முறையான செயலென்று பிரசாரம் செய்தனர்.

கியூபாவில் அமைதியை நிலைநாட்ட ஸ்பானிய அரசுடன் தொடர்புகொண்டு தாம் இடை யீட்டாளராக உதவி செய்ய மெக்கின்லி விருப்பம் தெரிவித்தார். ஸ்பானிய அரசு, மெக்கின்லியின் கருத்தை ஏற்க மறுத்தது. ஆனால், கியூபாவில் நெடுநாளாக வேண்டப்பட்ட சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய

ஸ்பானிய அரசு முன்வந்தது. மக்களுக்குப் பெருங் கொடுமைகளை இழைத்த தளபதியான வெய்லர் பதவி யினின்று விலக்கப்பட்டார். ஸ்பானிய ஆட்சியை எதிர்த்த கியூபா நாட்டு மக்களை ஒதுக்கி வைக்கும் குடியேற்றப் பகுதிகள் மூடப்பட்டன. அக் குடியேற்றப் பகுதிகளில் மக்கள் விலங்குகளைப்போல் அடைக்கப்பட்டு நூற்றுக்கணக்கான பேர் பிணிகளால் மாண்டனர். ஸ்பானியக் குடிமக்கள் பெற்றிருந்த உரிமைகள் அனைத்தும் கியூபா மக்களுக்கு அளிக்கப்பட்டன. இவ்வகையில் தன்னாட்சி நிறுவுவதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

தன்னாட்சித் திட்டங்கள் கியூபா மக்களுக்கு மன நிறைவை அளிக்கவில்லை. அதற்குள்ளாகத் திடீரென அமெரிக்க ஐக்கிய, நாட்டில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் போரினைத் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக மாற்றிவிட்டது. வாஷிங்டனில் ஸ்பானியத் தூதுவராகப் பணியாற்றிய சேனர் ட லோம் என்பவர் தனி முறையில் ஒரு கடிதம் எழுதும்போது அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவரைக் கடுஞ்சொற்களால் குறை கூறியிருந்தார். அக் கடிதம் எப்படியோ அஞ்சல் பிரிவிலிருந்து தப்பி, நியூயார்க் செய்தித்தாள் ஆசிரியரான வில்லியம் ரண்டால்ப் ஹெர்ஸ்ட் கைக்குவந்தது. அவர் அதனை அப்படியே அச்சிட, அதனைப் படித்த அமெரிக்க மக்கள் மிகுந்த சீற்றங்கொண்டனர். 1998ஆம் ஆண்டு, பிப்ரவரி திங்கள், 15ஆம் நாள் அன்று; "மெயின்" என்ற பெயருடைய அமெரிக்கப் போர்க்கப்பல், கியூபா விலுள்ள ஹவானா துறைமுகத்தில் தகர்த்தெறியப்பட்டது: அதனால், 260 அமெரிக்கர் உயிரிழந்தனர். இச் செய்தியை அமெரிக்க மக்கள் கேட்ட மாத்திரத்தில் கொதித்தெழுந்தனர். "மெயின்" கப்பலை ஸ்பானியர்களே சதி செய்து தகர்த்தெறிந்ததாகச் சொல்லப்பட்டது.

புரட்சியாளர்களோடு இணங்கிப்போகக் சொல்லி ஸ்பானிய அரசை மெக்கின்லி வேண்டினார். அதுபற்றி அமெரிக்காவின் வெளி நாட்டுறவுத் துறை அலுவலர்கள், ஸ்பானிய அரசின் அலுவலர்களோடு மாட்ரிடில் முயன்று வந்தனர். ஸ்பானிய அரசும் கியூபாவில் சீர்திருத்தங்களைச் செய்துவந்தது. ஆனால், 1898ஆம் ஆண்டு, ஏப்ரல் மாதம் மெக்கின்லி திடீரெனத் தமது கொள்கையை மாற்றினார். கியூபா நிலைமையைப் பற்றிக் காங்கிரஸிடம் முறையிடப் போவதாக ஸ்பானிய அரசை எச்சரிக்கும்படி மாட்ரிடில்

இருந்த தமது தூதுவருக்கு மெக்கின்லி செய்தி யனுப்பினார். அப்பொழுதிருந்த நிலையில் காங்கிரஸ் போர் தொடுப்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்ய இணங்காது என்பதனை அனைவரும் உணர்ந்திருந்தனர். ஸ்பெயின் விளக்கங்களை அமெரிக்க மக்களும்சரி, கூட்டாட்சி அரசும்சரி கேட்கும்நிலையில் இல்லை. போர் ஒன்றினையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்த அமெரிக்கர், போர் துவங்கும் நாளினை ஆவலோடு எதிர்பார்த்தனர். இப்போரின் மூலம் புதிய கடல் கடந்த நாடு களில் ஆதிக்கத்தை நிறுவவும், கூட்டாட்சி அரசு தக்க தருணத்தை எதிர்நோக்கியிருந்தது. ஏப்ரல் மாதம், பதினோராம் நாள், மெக்கின்லி காங்கிரஸிற்கு ஒரு வேண்டுகோளை விடுத்தார். போர்வெறிகொண்ட கட்சியினருக்கு அடிபணிந்த மெக்கின்லி கியூபா சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்காகத் தமக்குப் போர் தொடுப்பதற்கான அதிகாரத்தை வழங்குமாறு வேண்டினார். கியூபாவிலுள்ள மக்களின் உரிமையை நிலைநாட்டவும், நிலையான சுதந்திர அரசாட்சியை நிறுவவும், இராணுவத்தைப் பயன்படுத்த குடியரசுத்தலைவருக்கு அதிகாரம் அளிக்கும் வகையில் காங்கிரஸின் இரு சபைகளிலும் தீர்மானங்கள் ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டன. அத்தீர்மானங்கள் ஏப்ரல் மாதம், பத்தொன்பதாம் நாள், குடியரசுத்தலைவருக்கு அனுப்பப்பட்டன. மறுநாள், குடியரசுத்தலைவர், கியூபாவின் சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்காக ஸ்பெயின்மீது போர் தொடுத்தார்.

கியூபாவை ஸ்பெயினின் கொடுங்கோலாட்சியிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காக, அமெரிக்கா ஸ்பெயின்மீது போர் தொடுத்தது. ஆனால், போரின் முதல் நிகழ்ச்சி தொலைகிழக்கில் நடைபெற்றது வியக்கத்தக்கதாகும். துணைச் செயலாளராகப் பணியாற்றிய தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்டின் முயற்சியால் கப்பற்படைத் துறை, ஆசியப் போர்க்கப்பற்படைப் பிரிவின் தலைவர் தளபதி டுவீயை ஸ்பெயினுக்குச் சொந்தமான பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளை முற்றுகையிட ஆணை பிறப்பித்தது. மேத் திங்கள் முதல் நாளன்று தளபதி டுவீ மணிலா வளைகுடாவில் இருந்த ஸ்பானியக் கடற்படையைத் தோற்கடித்தார். பல அமெரிக்கருக்குப் பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகள் என்றால் எங்குள்ளது என்பது தெரியாது. குடியரசுத் தலைவர் மெக்கின்லியும் அத்தீவுகள் இரண்டாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் உள்ளதா என்று வினவினார்.

டுவீ பெற்ற வெற்றியை அமெரிக்கர் பெரியதாகக் கொண்டாடினர். மணிலாவுக்கு மேலும் படைகள் அனுப்பப்பட்டு இறுதியில் ஸ்பானியர் வெளியேற்றப்பட்டனர். மணிலா, அமெரிக்கர் உடைமையாயிற்று. இவ்வகையில், தற்செயலாக அமெரிக்கா தொலைக் கிழக்குப் பகுதியில் பெரும் பொறுப்பை ஏற்க நேரிட்டது. அமெரிக்க மக்களின் மகிழ்ச்சிக்கும் பாராட்டுதலுக்கும் எல்லையே இல்லை.

கியூபாவை விடுவிக்கப் பெரும் படையொன்று அனுப்பப்பட்டது. கடற்படைத் தலைவர்கள் ஷீலி, மற்றும் சாம்சன் ஆகிய இருவரது தலைமையில் சென்ற படை, ஸ்பானியப் படையினைச் சாண்டியாகோ என்னும் பட்டினத்தருகே தோற்கடித்தது. அமெரிக்கத் துருப்புகள் கியூபா தீவில் இறங்கி மூன்றுவாரச் சண்டைக்குப் பிறகு ஸ்பானியர்களைச் சரணடையச் செய்தன. அடுத்து, பியூர்ட்டரி கோவையும் அமெரிக்கர் கைப்பற்றினர். பிற போர்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அதிக இழப்பில்லாமல் அமெரிக்கா எளிதில் வெற்றி பெற்றது. முந்நூறுக்கும் குறைவான வீரர்களே மடிந்தனர். வீரர்கள் ஏதோ உல்லாசப்பயணத்திற்குச் செல்வது போலச் சென்று வெற்றிக் கொடி நாட்டினர் என்று சிலர் கூறினர்.

போர் துவங்கியதும் தன் நிலை உணர்ந்த ஸ்பெயின், அமைதியை நிலைநாட்ட விரும்பி வாஷிங்டனிலிருந்த பிரெஞ்சுத் தூதுவர் மூலம் அமெரிக்கக் குடியரசுத்தலைவர் மெக்கின்லி கோரும் கோரிக்கைகளை அறிய முனைந்தது. அதன் பயனாக அமெரிக்காவுக்கும் ஸ்பெயினுக்கு மிடையே ஒரு முதற் குறிப்பு உடன்படிக்கை கையெழுத்திடப்பட்டது. அதில் மூன்று நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டன அவை (1) கியூபா உரிமை பெற்ற நாடாகத் திகழ வேண்டும், (2) பியூர்ட்டரிகோ அமெரிக்காவுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும், (3) இறுதி உடன்படிக்கை கையெழுத்திடப்படும் வரையில் மணிலாவில் அமெரிக்கத் துருட் புகள் இருக்கவேண்டும். இந்தத் தற்காலிக உடன்படிக்கைக்குப் பிறகு, இரண்டு நாட்டுப் பிரதிநிதிகளும் பாரிஸில் கூடிப் பேசி ஒப்பந்தம் ஒன்றினைத் தீட்டினர். பாரிஸில் 1898ஆம் ஆண்டு, டிசம்பர்த் திங்கள், கையெழுத்திடப் பட்ட ஒப்பந்தப்படி ஸ்பெயின், கியூபாவின்மீதான உரிமையைக் கைவிட்டது. மேலும் பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளையும்,

பியூர்ட்டரிகோவையும், பசிபிக் பெருங்கடலிலுள்ள குவாம் என்ற தீவையும் அமெரிக்காவுக்காக விட்டுக்கொடுத்தது. இத் தீவுகளை யெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ள மெக்கின்லி முதலில் தயங்கினார். ஆனால், அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல்லி தமக்குள் ஓர் உள்ளூணர்வு ஏற்பட்டதாகவும், அது கடவுளின் செயலென்றும், மெக்கின்லி பின்னர் மெத்தடிஸ்ட் சமய குருமார்கள் சிலரிடம் சொல்லியதாகக் கூறப்படுகிறது. அத் தீவுகளில் வாழும் மக்களுக்குக் கல்வியறிவு புகட்டி, கிறித்துவச் சமய அறிவையும் புகட்டி, அவர்களை நாகரிகம் மிக்கவர்களாக மாற்றச்செய்வது அமெரிக்காவின் கடமையென்றும் மெக்கின்லி கூறினார். பிராடஸ்டண்டு திருச்சபையினர் தங்களுடைய சமயத்தைப் பரப்புவதற்கென்றே, புதிய இடங்களை அமெரிக்க அரசு கைப்பற்றுவதை ஆதரித்தனர். தொலைக்கிழக்குப் பகுதியில் அமெரிக்கா தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டவும், வாணிகத்தைப் பெருக்கவும் பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளைச் சிறந்த தளமாகப் பெற்றது. கியூபாவானது தற்காலிகமாக அமெரிக்க இராணுவ ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டது. தளபதி லியனார்டு உட் என்பவர் ஆளுநராக நியமிக்கப்பட்டார்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டினை, ஓராண்டுக் காலத்தில் உலக வல்லரசாக மாற்றியமை ஸ்பானிய - அமெரிக்கப்போரின் தனிச் சிறப்பு ஆகும். அப் போரின் முடிவில் அமெரிக்கா இரண்டு மாபெரும் பொறுப்புகளை ஏற்க நேரிட்டது. அப் பொறுப்புகளை ஏற்றமையால் உலக அரங்கில் வருங்காலத்தில் அமெரிக்காவின் பங்கு தீர்மானிக்கப்பட்டது. (1) அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் பொருளாதாரமும் போர்வலிமையும் பிலிப்பைன்ஸ் - தீவுகள் வரைக்கும் விரிவடைந்து விட்டமையால், அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுடனும் ஐப்பானுடனும் தொடர்புகொள்ள நேரிட்டது. இதன் விளைவாக அமெரிக்காவின் மேற்கு எல்லை சீனக் கடற்கரைக்கு நாளாவட்டத்தில் எட்டிவிட்டது எனலாம். (2) அடுத்து , அமெரிக்காவின் பொருளாதாரமும், போர்வலிமையும் கரீபியன் கடற்பகுதியிலும் நிறுவப்பட்டது. இதன் பயனாகவும் ஐரோப்பிய வல்லரசுகளுடன், குறிப்பாக ஜெர்மனியுடன், அமெரிக்கா தொடர்பு கொள்ள நேரிட்டது. அச் சமயம் ஜெர்மனி, தென் அமெரிக்காவில்

தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டும் முயற்சியும் முயன்று கொண்டிருந்தது.

அனைத்து அமெரிக்க உணர்வு

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளின் வெளியுறவுக் கொள்கையில் அனைத்து அமெரிக்க உணர்வு என்ற கோட்பாட்டை உருவாக்கியவர் ஜேம்ஸ், பிளைன் என்ற வெளியுறவுத்துறை செயலர் ஆவார். இதன்படி அமெரிக்க கண்டத்தில் உள்ள அனைத்து அமெரிக்க நாடுகளும் ஒன்றுக்கொன்று பயன்பெறும் வகையில் பொதுவான பொருளியல் உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்ள முடியும். இந்த அனைத்து அமெரிக்க உணர்வினைப் பரப்ப பிளைன் முயற்சி செய்தார். இந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையில் 1889- அக்டோபர் 2-ம் தேதி வாஷிங்டனில் அனைத்து அமெரிக்க நாடுகளின் மாநாடு கூட்டப்பட்டது. இந்த மாநாட்டில் பத்தொன்பது அமெரிக்க சுதந்திர நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டனர். இந்த முதலாவது அனைத்து அமெரிக்க மாநாட்டில் பல முக்கிய முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. வணிகத்துறையில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற்கும் தென் அமெரிக்க நாடுகளுக்குமிடையே ஒத்த அளவிலான காப்புவரிகளை விதித்துக் கொள்ள முடிவு செய்யப்பட்டது. மேலும் பொதுவான வெள்ளிநாணயம், கண்டங்களுக்கிடையிலான ரயில்பாதை அமைத்தல், பொதுவான அளவைமுறை போன்றவை விவாதிக்கப்பட்டது. வாஷிங்டனைத் தலைமையகமாகக் கொண்ட அனைத்து அமெரிக்க கூட்டமைவு (Pan American Union) அமைக்கப்பட்டது.

சீனாவில் திறந்த வாயில் கொள்கை

சீனா பெரிய நிலப்பரப்பையும் அதிக மக்கள் தொகையையும் கொண்ட நாடாக விளங்கியது. சீனாவில் வலிமையின்மையைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தங்கள் ஆதிக்கத்தைப் பரப்ப சில வெளிநாடுகள் முயற்சி செய்தன. இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி, ரஷ்யா போன்ற நாடுகள் சீனத்துறைமுகங்களை குத்தகைக்குப் பெற்றுக் கொண்டதுடன் அங்கே தங்கள் விருப்பப்படி சுங்கவரியும், ரயில்பாதைகளும் அமைத்துக் கொள்ள உரிமை

பெற்றன. சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் சீனாவைச் செல்வாக்கு மண்டலங்களாக தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொண்டிருந்தன. 1898-ல் பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளைப் பெற்ற பின்பு தூரக்கிழக்கில் அமெரிக்காவின் ஆர்வம் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. ஸ்பானிய அமெரிக்கப் போருக்குப் பின்பு சீனாவிற்குள் திரும்பிய போது அதன் பல்வேறு பகுதிகள் மூடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டது. சீனாவில் அமெரிக்கா உலக வல்லரசாதல் அமெரிக்காவுக்கு எதுவும் கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்று அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியவாதிகள் அஞ்சினர். மெக்கின்லியின் வெளிஉறவுச் செயலரான ஜான்ஹே (JohnHay) சீனாவின் வாயில்கள் அனைத்து நாடுகளின் வர்த் தகத்திற்கும் திறந்து விடப்பட வேண்டும் என்றார்: சீனாவின் பகுதிகளில் பிற நாடுகளுக்குச் சமமான வாணிப உரிமைகளைப் பெறுவதும், சீனாவுடன் வணிகத் தொடர்பை ஏற்படுத்துவதும், அங்கு முதலீடு செய்யும் அமெரிக்கர்கள் எல்லா உரிமைகளைப் பெற வேண்டும் என்பதும் அவர் விருப்பமாகும். இதன் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டதுதான் திறந்த வாயில் கொள்கையாகும்.

1899-செப்டம்பர் மாதம் இதுபற்றி ஐரோப்பிய அரசுகளுக்கு கடிதம் ஒன்று எழுதினார் ஜான் ஹே. அதில், ஒவ்வொரு அரசும் சீனாவில்தான் பெற்றுள்ள செல்வாக்கு மண்டலத்தில் பிற அரசுகளின் நலன்களையும் உரிமைகளையும் மதித்து நடக்க வேண்டும். எல்லா மண்டலங்களிலும் இறக்குமதி வரி வசூலிக்கும் உரிமை சீன அதிகாரிகள் வசமே இருத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு அரசும் தன் மண்டலத்தில் உள்ள துறைமுகக் கட்டணம், ரயில் கட்டணம் ஆகியவற்றில் பிற அரசுகளுக்கிடையில் பாரபட்சம் காட்டக் கூடாது. அமெரிக்காவின் இந்த திறந்த வாயில் கொள்கையின் நோக்கம் வாணிகம் செய்வதற்காக சீனா எல்லா நாடுகளுக்கும் திறந்து வைக்கப்பட வேண்டும் என்பதே ஆகும். பிற நாடுகளும் இந்த நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அநேகநாடுகள் திறந்த வாயில் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டன. ஒரு ஆண்டுக்குள்ளாக திறந்த வாயில் கொள்கைக்கு சவால் ஏற்பட்டது. எதேச்சதிகார அரசுகளுக்கு சீனமஞ்சு அரசாங்கம் அளித்திருந்த சலுகைகளை ரத்து செய்யக்கோரி 1900-ல் பாக்கர் புரட்சி சீனாவில் ஏற்பட்டது. இதனை அனைத்து ஏகாதிபத்திய

அரசுகளும் சேர்ந்து நசுக்கின. இதற்குப் பிறகு அமெரிக்கா ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இரண்டாவது சுற்றறிக்கையை அனுப்பியது. அதன்படி சீனாவின் ஒற்றுமையையும், ஒருமைப்பாட்டையும் கட்டிக் காக்கும் பொறுப்பை அமெரிக்கா பெற்றது. அமெரிக்காவின் திறந்த வாயில் கொள்கையினால் சீனாவின் உள்நாட்டு அரசியலில் அமெரிக்கா பங்கு கொள்ள நேரிட்டது. மேலும் இந்தக் கொள்கையினால் சீனா சிதறுண்டு போகாமல் காக்கப்பட்டது. அத்துடன் உலக அரங்கில் அமெரிக்காவின் புகழ் உயரவும் வழி செய்யப்பட்டது.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் ஒரு உலக வல்லரசாக எழுச்சியடைந்தது. ரஷ்யாவிடமிருந்து அலாஸ்காவை வாங்கியது, ஸ்பானிய அமெரிக்கப்போரில் கிடைத்த வெற்றிகள், அட்லாண்டிக் மற்றும் பசிபிக் கடல் பகுதிகளில் கிடைத்த வளமான தீவுகள் ஆகியவைகளினால் அமெரிக்கா ஒரு குடியேற்றப் பேரரசாக உயர்ந்தது. கரிபியன் கடற்பகுதியிலுள்ள நாடுகளையும் தனது ஆதிக்க எல்லைக்குள் கொண்டுவந்தது. தென் அமெரிக்க நாடுகளிடமும் தனது செல்வாக்கை நிலை நாட்டியது.

தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்

தியோடர் ரூஸ்வெல்ட் பதவியேற்ற ஆண்டு முதல், அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு உலகப்போரில் கலந்து கொண்ட ஆண்டு வரை (1901-1916)யிலான, இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் பதின்று ஆண்டுகளை, “மேம்பாடுற்ற காலம்” என வரலாற்றாசிரியர்கள் அழைக்கின்றனர். இவ்வாண்டுகளில், ஒருமுகமாக எல்லோரும் சமுதாய முன்னேற்றத்திற்காகவும், அரசியல் சீர்திருத்தத்திற்காகவும் வாணிகத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும், ஒழுக்க நெறியை உயர்த்தவும் பேரார்வங்கொண்டிருந்தனர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்திற்கு முந்திய தலைமுறையினர், நாடு முழுவதிலும் குடியேறுவதிலும், தொழிற்சாலைகளை நிறுவுவதிலும் பெரும் பொருளீட்டுவதிலும் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்தினர். இத்துறைகளில் மக்கள் வியத்தகு முறையில் மாபெரும் முன்னேற்றத்தை அடையப் பாடுபட்ட காலத்தில் அக் குறைபாடு கட்டத் துணிவுடன் வெளிபட்டும், பயனற்ற பழைய மரபும் ஒதும், பயனுள்ள ஆராய்ச்சி மேற்கொண்டும், புதிய வாழ்க் முறையினை உருவாக்கினர்.

இத்தகைய சீர்திருத்த மனப்பான்மையின் அடிப்படையில்தான் தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்டினது ஸ்கொயர் ஒப்பந்தமும் உட்ரோவில்சனின் புதிய சுதந்திரமும் உருவாயிற்று. அவரது ஆட்சிக் காலத்தில் எண்ணற்ற திருத்தச் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. அவற்றைப் பொதுமக்கள் வரவேற்றதோடு பிறகட்சியினரும் கருத்து வேறுபாடின்றி ஏற்று கொண்டனர். நேரடியாக அரசியலில் ஈடுபட உரிமையில்லாவிட்டாலும், பெண்பாகளும் இச்சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டுவருவதில் மிகுந்த அக்கறை காட்டினர், பொதுவாக, மக்கள் இச்சீர்திருத்தங்களால் பயன் பெற்றனர்.

அமெரிக்க அரசியல் வரலாற்றில் தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்டினது பதவிக்காலம் (1901-19) மறக்க முடியாத ஒன்றாகும். அமெரிக்க அரசியலின் தோற்றம் அடியோடு மாற்றியமைக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் அமைப்பினை மாற்றியமைத்துத் திறமையுடன்

வேலைசெய்ய ரூஸ்வெல்ட் பாடுபட்டார். அரசாங்கத்தை மக்களாட்சிக் கொள்கைக்கு உகந்ததாக்கினார். சமூக நீதி வழங்கும் நடுவிலேயாளராகவும் ரூஸ்வெல்ட் விளங்கினார். வெளிநாட்டுறவிலும் அமெரிக்காவினை உலக அரங்கில் உன்னதமிக்க ஒரு நாடாக மாற்றி சிறந்த கொள்கைகளைப் பின்பற்றினார். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் குடியரசு தலைவராகப் பணியாற்றிய எட்டு ஆண்டுக் காலத்தில் அப்பதவிக்கு ஒரு புதிய தோற்றத்தை ரூஸ்வெல்ட் வழங்கினார். அவரது தனித்தன்மையே அதற்குச் சிறப்புக் காரணமாகும். ரூஸ்வெல்ட் அரசியலில் ஒரு நடைமுறைவாதியாகவே திகழ்ந்தார். அவரிடத்துத் தேசியப் பற்று வேரூன்றியிருந்தது. குடியரசுக் கட்சிக்கும் உண்மையானவராக ரூஸ்வெல்ட் நடந்து கொண்டார். பொதுமக்களைக் கடமை உணர்ச்சிமிக்கவர்களாகத் தட்டியெழுப்புவதற்கான சிறந்த ஆற்றலை அவர் பெற்றிருந்தார்.

ஜெபர்சனுக்குப் பிறகு, பலதிறப்புலமை வாய்ந்த குடியரசுத் தலைவராக விளங்கிய பெருமை ரூஸ்வெல்ட்டையே சாரும். ரூஸ்வெல்ட் ஏராளமாக நூல்களைப் படித்திருந்தார் அனைவரது நலனிலும் அக்கறை கொண்டிருந்த அவர், எல்லாவற்றைப் பற்றியும் கருத்து வெளியிடுவதில் ஆர்வங் கொண்டிருந்தார். மக்களுக்குப் பொது உரிமைகளை வழங்குவதில் பெரிதும் ஈடுபாடுடையவராகவும் ரூஸ்வெல்ட் திகழ்ந்தார். ஆன்ட்ரூ ஜாக்சனைப் போல எளிய மக்களின் உள்ளங்களைக் கவரும் திறனை ரூஸ்வெல்ட் பெற்றிருந்தார். தன்னுடைய திட்டங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றுவதற்காக மக்கள் மனத்தில் பதியும் முறையில் போராட்டங்களை நடத்தும் ஆற்றலையும் அவர் கொண்டிருந்தார். ஆன்ட்ரூ ஜாக்சன் நினைத்தது போல ஆட்சியமைப்பில் காங்கிரஸை விடக் குடியரசுத் தலைவரே மக்களுக்கு நெருங்கிய நிலையில் உள்ளார் என்றும் ரூஸ்வெல்ட் கருதினார். ஏனெனில், சட்டங்களைச் செயலாக்க ஆட்சித்துறையின் தலைமைதான் இன்றியமையாதது என அவர் நம்பினார். ஆட்சித்துறை பணியாளர்கள் மீது ஜாக்சன் ஐயப்பாடு கொண்டிருந்தார். ஆனால், ரூஸ்வெல்ட் பணியாளர்கள் மீது முழு நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்.

ரூஸ்வல்ட் பதவியேற்ற ஓராண்டுக் காலத்திற்குள்ளாக, நாட்டில் ஏற்பட்டு வரும் பெரிய மாற்றங்களை நன்குணர்ந்தார். அரசியல் மாற்றங்களைச் செயலாக்க அவர் துணித்தார். ரூஸ்வல்ட் ஒரு தீவிரவாதியாவார்; ஆனால் மூட நம்பிக்கையற்ற பழமைவாதியாகவே திகழ்ந்தார். அப்பொழுது அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் இருந்து வந்த பொருளாதார நிலைமையை அடியோடு மாற்றியமைக்க வேண்டுமென அவர் கருதவில்லை. அப்பொழுதிருந்த பொருளாதார நிலையில் குறைபாடுகள் இருந்தமை உண்மை தான்; அக்குறைகளை அகற்றி, செம்மைப்படுத்தவே ரூஸ்வல்ட் பாடுபட்டார். வாணிகத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் தலைமை அதிகாரம் அரசுக்கு உண்டு என்பதனைச் செயலாக்கவே அவர் உறுதி கொண்டார். எளிய மக்களது துயரைத் துடைத்து நேர்மையான பொருளாதார நிலையை உருவாக்குவதே தனது தலையாய கடமையாக ரூஸ்வல்ட் கருதினார்.

ரூஸ்வல்ட்டினது திட்டங்கள்

பெருஞ்செல்வந்தர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட குழப்பநிலையை உடனே சரிப்படுத்த வேண்டுமென மக்கள் வேண்டினர். குடியாகக் கட்சியினரும். மக்களாட்சிக் கட்சியினரும், குடிப் பொதுமைக் கட்சியினரும் சீர்திருத்தங்களை உடனடியாக வேண்டினர். அனைவரது வேண்டுகோளினையும் ஏற்ற ரூஸ்வல்ட் தம்மைச் சீர்திருத்தவாதிகளின் தலைவராகக் கருதிக் கொண்டார். பெருஞ்செல்வந்தர்களுடைய பிடியிலிருந்து பாதுகாப்புப் பெற விரும்பியவர்கள் மூன்று வகுப்பினர். அவர்கள் முறையே (1) எளிய சிறிய அளவிலான பங்குதாரர்கள், பங்குமாற்றுக் களத்தில் சிறிய அளவிலான பங்குதாரர்கள். பெருமளவிலான பங்குதாரர்களது கையாட்களால் பெரிதும் வஞ்சிக்கப்பட்டனர். பங்கு மாற்றுக் களத்தில் இருந்த சிக்கலானவிதிமுறைகளால் எளிய பங்குதாரர்கள் ஏழைக னாயினர் (2) அடுத்து, தொழிலாளர்கள். தொழிலாளர் சங்கங்கள் பெரும் வாணிகக்கூட்டுகிறுவனங்களுக்கு எதிராக இயங்க முடியவில்லை. அதனால், தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய குறைகளை நீக்கிக் கொள்ள வழியின்றித் தனித்தனர். (3) அடுத்து பொது மக்கள். பெரும் வாணிக நிறுவனங்கள் தனியுரிமை கொண்டாடிக்கொண்டு விருப்பப்படி விலைகளை உயர்த்திக்

கொண்டே சென்றன. எனவே, பொது மக்கள் அன்றாடத் தேவைக்கான பொருள்களைக் கூட அதிக விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டிய நிலையில் அல்லலுற்றனர். இவற்றையெல்லாம் கண்ணுற்ற ரூஸ்வெல்ட், வாணிகமுறையினை அரசு எவ்வாறு மாற்றியமைக்கும் என்பதனை விளக்கினர். முதலாளி, தொழிலாளி, பொதுமக்கள் - ஆகிய மூவருக்கும் மனநிறைவு அளிக்கும் வகையில் ஒரு நேர்மையான ஒப்பந்தத்தைக் காண பெரும் முயற்சியில் இறங்கினர்.

தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்டும் நேர்மையான ஒப்பந்தமும்

நேர்மையான ஒப்பந்த கொள்கையினடிப்படையில் சமுதாயச் சிக்கல்களைத் தீர்க்கவும், இரயில்பாதையாகக் கட்டுப்படுத்தவும் வாணிகக் கூட்டு நிறுவனங்களை முறைப்படுத்தவும், இயற்கை வளத்தினைப் பாதுகாக்கவும் ரூஸ்வெல்ட் செயலாற்றினார்.

தியோடர் ரூஸ்வெல்ட் முதலாவதாகத் தனியுரிமையினால், நிலவிவந்த கேடுகளை அகற்ற முனைந்தார். அவர் தாக்குதலுக்கு இரையான முதல் நிறுவனம் நார்தர்ன் செக்கியூரிட்டீஸ் நிறுவனமாகும். அந்த நிறுவனம் சார்பு நிலையங்களின் பங்குகளை வைத்திருக்கும் நிறுவனமாகும். அதன் கட்டுப்பாட்டில் பின்வரும் மூன்று இரயில்பாதைகள் இருந்தன: (1) நார்தர்ன் பசிபிக் (The Northern Pacific) (2) கிரேட் நார்தர்ன் (The Great Northern), (3) சிக்காகோ பர்விங்டன்-குவின்சி (The Chicago, Burlington and Quincy) வடமேற்குப் பகுதியில் இரயில் போக்குவரத்தினை இந்நிறுவனம் கட்டுப்படுத்தியது. ஷெர்மன் கூட்டு நிறுவன எதிர்ப்புச் சட்டத்திற்கு முரணாக இந்த நிறுவனம் இயங்கியமைக்காக, அதன் மேல் அரசு வழக்கு தொடுத்தது. அதன் விளைவாக அந்நிறுவனம் கொண்டாடிவந்த தனியுரிபையானது தகர்த்தெறியப்பட்டது.

இரயில்பாதை நிறுவனங்களின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையில், 1903-ஆம் ஆண்டு ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அதற்கு எல்கின்ஸ் சட்டம் (Elkins Act) என்று பெயர். இரயில் பாதை நிறுவனங்கள் மறைவாக, வேண்டியவர்களுக்குக் கட்டணக் குறைப்பு தருவதை முன்னமேயே, மாநில அரசுகளுக்கிடையேயான வாணிகச்

சட்டம் தடை செய்திருந்தது. ஆனால், அதையும் மீறி, சில நிறுவனங்கள் கட்டணக் குறைப்பு தந்து வந்தன. இதனை எல்கின்ஸ் சட்டம் கடுமையாகக் கண்டித்தது. அச்சட்டத்தில் நிருணயிக்கப்பட்ட கட்டண விகிதமே செல்லுபடியாகும் என்றும், கட்டணத்தைக் குறைத்தால் இரயில் பாதை நிறுவனத்துக்கும், சரக்கு அனுப்புவோருக்கும் தண்டனை வழங்கப்படும் என்றும், அதற்கு உடந்தையாக உள்ள முகவர்களும், இரயில்பாதை நிறுவன ஊழியர்களும் தண்டிக்கப்படுவர் என்றும் கூறப்பட்டது.

இரயில்பாதைக் கட்டணங்களைத் திரட்டுவதில் நிலவிவந்த வேறுபாட்டினை அகற்றுவதற்காக, 1976-ஆம் ஆண்டு ஒரு சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அதற்கு ஹீப்பர்ன் சட்டம் (The Hepburn Act) என்று பெயர். இச்சட்டம் மாநில அரசுகளுக்கிடையேயான வாணிகக் குழுவின் உறுப்பினர் தொகையை ஐந்திலிருந்து ஏழாக உயர்த்திற்று. தனி நோக்கத்துடன் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிறுவனங்களையும், எண்ணெய்க் குழாய்களையும், படகுப் போக்குவரத்தினையும், இரயில் பாதை சென்று முடியும் இடங்களையும் கட்டுப்படுத்த வாணிகக் குழுவின்னுக்கு உரிமை தரப்பட்டது. இரயில்பாதை நிறுவனங்களின் மீது தொடுக்கப்பட்ட வழக்குகளுக்கு வேண்டிய சாட்சிகளை அந்த நிறுவனங்களே சமர்ப்பிக்க வேண்டுமென்றும் அச்சட்டம் கூறியது. இரயில்பாதை நிறுவனங்கள் தாங்கள் விரும்பிய சரக்குகளை மட்டும் ஏற்றிச் செல்வது தடை செய்யப்பட்டது. எல்லா இரயில் பாதை நிறுவனங்களும் ஒரே முறையிலான கணக்கு வைப்பு முறையைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்றும் கூறப்பட்டது. 1887-ம் ஆண்டிலேயே மாநிலங்களுக்கிடையேயான வாணிகக்குழு தோற்றுவிக்கப்பட்டபோதிலும், ஹீப்பர்ன் சட்டம் இயற்றிய பிறகுதான் வலிமையோடு செயலாற்ற முடிந்தது.

வாணிகக் கூட்டு நிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்தல்

வாணிகக் கூட்டு நிறுவனங்களை அழிப்பதைவிட, அவற்றிலுள்ள களைகளைப் பிடுங்கவே ரூஸ்வெல்ட் விரும்பினார். வெர்மன் கூட்டு நிறுவன எதிர்ப்புச் சட்டம் தீவிரமாகச் செயலாக்கப்பட்டது. பெருவாணிகத்துக்குப் பேரிடியாக, 1904-ம் ஆண்டு, ஒரு வழக்கில் ரூஸ்வெல்ட் வெற்றி பெற்றார். வெர்மன்

கூட்டு நிறுவன எதிர்ப்புச் சட்டத்தினின்று தப்பும் வகையில் இயங்கி வந்த நார்தான் செக்கியூரிட்டஸ் நிறுவனத்தின் மீது வழக்குத் தொடுக்கப்பட்டது. அது ஒருபங்குகளை வைத்திருக்கும் நிறுவனமாக இருந்தபோதிலும், நாட்டின் வணிகத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றலுடையதாக உள்ள தாகையால் கலைக்கப்பட வேண்டுமெனத் தலைமை நீதிமன்றம் தீர்ப்பு கூறியது. மாட்டிறைச்சி வாணிகத்தைக் கட்டுப்படுத்திய கூட்டு நிறுவனம் ஒன்றும் 1905-ம் ஆண்டு உடைத்தெறியப்பட்டது. மிகப் பெரிய வர்த்தக நிறுவனமாயினும், எளிய குடிமகனைப் போல சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்தே நடக்க வேண்டுமென ரூஸ்வெல்ட் கூறினார். அவரது ஏழரை ஆண்டுப் பதவிக்காலத்தில், இருபத்தைந்து வாணிகக்கூட்டு நிறுவனங்களுக்கு எதிராகத் தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட்டிருந்தன. ரூஸ்வெல்ட்டுக்கு முன்பு பணியாற்றியவர்களது காலத்தில் மூன்றே தீர்ப்புகள் தான் வழங்கப்பட்டிருந்தன. காங்கிரஸ் கூட்டு நிறுவனங்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ள மேலும் பல சட்டங்களை இயற்றியது, (1) கூட்டாட்சி நீதிமன்றங்களில் உள்ள வழக்குகள் பட்டியலில், வெர்மன் சட்டத்தின் மேலும் மாநில அரசுகளுக்கிடையேயான வாணிகச் சட்டத்தின் மேலும் எழுந்த வழக்குகளை உடனடியாக விசாரிக்க, முதலிடம் தரச் சொல்லி விரைவுச்சட்டம் (Expedition Act) ஒன்று இயற்றப்பட்டது. (2) தொழில் நுட்ப ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள வாணிகம் தொழில் துறையின் கூட்டு நிறுவனப் புள்ளிவிவரச் சேகரப்பணியலை ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. (3) வாணிக நிறுவனங்களுக்கெதிராக வழக்குத் தொடர்வதற்கான செலவுக்காக, ஐந்து இலட்சம் டாலர் நிதியமொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது.

மேற்கூறிய சட்டங்களைக் கண்ட ரூஸ்வெல்ட்டின் பகைவர்கள் அவரை ஒரு சமதருமக் கொள்கையாளர் எனக் குறை கூறினர். சட்டங்களை முறையாக மதிக்க வேண்டும், செயலாக்க வேண்டும் என்ற அவாவினால் தான் ரூஸ்வெல்ட் தனியுரிமை கொண்டாடிய நிறுவனங்களைத் தடை செய்தார். அவருக்கு வாணிகக் கூட்டு நிறுவனங்களின் மீது வெறுப்பே கிடையாது. ஆனால், அவை நீதிக்கு முரணாக நடப்பதைத்தான் அவர் வெறுத்தார். இவற்றை உணர்ந்த பொது மக்களும், குடியரசுக் கட்சியின் உறுப்பினர்கள் அனைவரும், பிறரும் ரூஸ்வெல்ட்டை, மனமார் வாழ்த்தி, அவர்மீது அளவிலா நட்புக் கொண்டனர். அவருடைய நேர்மையான ஒப்பந்தத்தை

எல்லோரும் ஒருமுகமாக வரவேற்றனர். தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்டை அமெரிக்கர் செல்லமாக டெடி (Teddy) என்று அழைத்தனர். குழந்தைகள் கூட தங்களது விளையாட்டில் டெடி கரடிப் பொம்மைகளை வைத்துக் கொண்டு விளையாடி மகிழ்ந்தன.

உணவு, மருந்து, இறைச்சி மேற்பார்வை

பொதுமக்களின் வாழ்க்கை நலனைப் பேணுவதிலும் ரூஸ்வெல்ட் ஆர்வக்காட்டினர். பல ஆண்டுகளாக இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்தித் தகரக்குவளைகளில் அடைப்பவர்களும், பிற உணவுப் பொருள்களும், மருந்து வகைகள் தயாரிப்பவர்களும் நாணயமற்ற முறையில் கலப்படம் செய்து பொருளிட்டி வந்தனர். இதனால் மக்களிடையே பல நோய்கள் பரவின. இவற்றைக் கண்டிக்கும் வகையில் 1906-ஆம் ஆண்டு இறைச்சி மேற்பார்வைச் சட்டம் (Meat Inspection Act) ஒன்று இயற்றப்பட்டது. அச்சட்டப்படி விற்பனைக்கு அனுப்பப்பட்ட இறைச்சி, திடமான மிருகங்களினின்று வெட்டியெடுக்கப்படுகிறதா என்றும், அவை சுகாதார முறையில் அடைக்கப்படுகின்றனவா என்றும் மேற்பார்வையிட, கூட்டாட்சி அரசு அலுவலர்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டது. அடுத்து தூய்மையான உணவு மற்றும் மருந்துச் சட்டம் (Pure Food and Drugs Act) ஒன்று இயற்றப்பட்டது. அச்சட்டப்படி, உணவுப் பொருள்களிலும், மருந்துகளிலும் கலப்படம் செய்வதும், தர அடையாளத்தை மாற்றிக் குறிப்பிடுவதும் தடை செய்யப்பட்டது. ஒப்பனைப் பொருள்களில் ஊறுவிளைவிக்கக் கூடிய பொருள்களைப் பயன்படுத்துவதும், பின்பு ஒரு சட்டத்தால் தடை செய்யப்பட்டது.

இயற்கை வளங்களைப் பாதுகாத்தல்

பத்தொன்பதாம் நூற்றண்டின் பிற்பகுதியில், மேற்கு எல்லை பசிபிக் பெருங்கடற்கரையோரத்தோடு முற்றுப்பெறவே, தங்களுடைய நாட்டின் இயற்கைவளங்களுக்கும் ஓர் அளவு உண்டு என்பதனை அமெரிக்க மக்கள் உணரலாயினர். கட்டுப்பாடின்றிக் காடுகளை அழிப்பதையும், சுரங்கங்களை வெட்டுவதையும், அகழ்வதையும் கண்ட மக்கள் கவலை கொண்டனர். வயல்களும் மீண்டும் மீண்டும் விவசாயத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வளமிழந்தன. இளமைக்

காலத்திலேயே, எதிர்நோக்குடைய ஒரு சிலர், இயற்கை வளங்களைப் பாதுகாக்கச் சொல்லி அறிவுரை கூறி வந்தனர். ஆனால் அவ்வறிவுரை எவரும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. உள்நாட்டுப் போர் முடிவுற்ற பின்னர்தான், ஒரு சிலர் இயற்கை வளப் பாதுகாப்புப்பற்றி எண்ணலாயினர். 1572-ம் ஆண்டு கூட்டாட்சி அரசால் மக்களின் நன்மைக்காகவும் மகிழ்வுக்காகவும் எல்லோஸ்டோன் தேசியப் பூங்கா என்ற ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அரகக்குரிய நிலப்பகுதியிலுள்ள காடுகளைத் தேசியக் காடுகள் எனத் தனியே ஒதுக்கக் குடியரசுத் தலைவருக்கு அதிகாரம் அளிக்கும் வகையில் ஒரு சட்டத்தினைக் காங்கிரஸ் இயற்றிற்று, 1879-ம் ஆண்டு அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு மண்ணியல் ஆய்வுத்துறை ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. தாதுப்பொருள்களைக் கண்டுபிடிக்கவும், அவைபற்றி ஆராய்ச்சி செய்யவும் அத்துறை இயங்கிற்று. உள்காட்டுத் துறையின் ஒரு பிரிவாக, நிலச்சீர்திருத்த அலுவலகம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. வறண்ட நிலப்பகுதிகளையும், குறைந்த மழையுடைய நிலப்பகுதிகளையும் சீர்திருத்தியமைக்கும் பொறுப்பு அந்த அலுவலகத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இவ்வகையில் நிலவளத்தைப் பாதுகாப்பது இன்றியமையாததென்பதை மக்கள் ஓரளவு உணர்ந்திருந்தனர்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு முடிவுற்றபோது, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் காடுகளில் முக்கால் பங்கு அழிக்கப்பட்டிருந்தது: கனிம வளத்தில் பெரும்பகுதி பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தது. நீர் விசை தனிப்பட்டவர் ஊதியத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டது: மழையிலும், தூசிப்புயலிலும் மண் வளம் வீணாகி வந்தது. இவற்றையெல்லாம் மேற்குப் பகுதியில் வாழ்ந்தபோது ரூஸ்வெல்ட் கவனித்து வந்தார். எனவே, இயற்கைவனங்களைக் காப்பாற்றுவதில் அவருக்கு அதிக ஆர்வம் ஏற்பட்டது. காங்கிரஸிற்கு அவர் அளித்த முதல் உரையில் அமெரிக்காவின் உள் நாட்டுச் சிக்கல்களில் மிக முக்கியமானவை காட்டையும், தண்ணீரையும் பற்றியவை எனலாம். அம்முயற்சியில் ரூஸ்வெல்ட்டுக்குப் பெரிதும் உதவியவர்கள் சிப்பாட்டு பிஞ்சாட் என்பவரும், ஜேம்ஸ் கார்ப்பீல்டு என்பவருமாவர்.

புதிய நிலங்கள் சீர்திருத்தச் சட்டம் ஒன்று 1902-ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்டது. அச்சட்டப்படி மேற்கிலும், வடமேற்கிலும் அரசின்

பொதுநிலங்களை விற்றமையால் பெற்ற பணத்தின் பெரும்பகுதியை நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களைக் கட்டுவதற்காகப் பயன்படுத்த இசைவு தரப்பட்டது. 1917-ம் ஆண்டளவில் பதினான்கு மாநிலங்களில் இருபத்தெட்டுத் திட்டங்கள் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. பின்வரும் சந்ததியினருக்குப் பயன்படுவதற்காகக் காடுகளையும் பாதுகாக்க ரூஸ்வெல்ட் திட்டங்கள் வகுத்தார். விவசாயத்துறையில் ஒரு பகுதியாக விளங்கிய காட்டிலாக்காவின் தலைவராகக் கிப்பார்டு பிஞ்சாட் பணிபுரிந்தார். அவர், விற்பனைக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த பொதுநிலங்களிலிருந்த நூற்றைம்பது மில்லியன் ஏக்கர் நிலத்தை விற்கக் கூடாது எனத் தடைவிதித்தார். மரம் வெட்டும் தொழிலிலும், மேய்ப்புத் தொழிலிலும் ஈடுபாடுடையவர்கள் இதனைக் கண்டித்தனர். காட்டின் ஆதாரங்களை போக்குவரத்துக்குப் பயன்படுத்தவும், நீரைத் தேக்கி விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தவும், நீரின் விசையைப் பயன்படுத்தி மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யவும் ரூஸ்வெல்ட் திட்டங்களை வகுந்தார். அதற்காக அவர் உள்நாட்டு நீர்நிலைக் குழு ஒன்றினை அமைத்தார். குடியரசுத் தலைவர் மாநிலங்களின் ஆளுநர்களையெல்லாம் அழைத்து, இயற்கை வளப் பாதுகாப்பு பற்றிய அடிப்படைச் சிக்கல்களை ஆராய வேண்டுமென அக்குழு பரிந்துரைத்தது. அப்பரிந்துரையை ஏற்றுக்கொண்ட ரூஸ்வெல்ட், 1908-ம் ஆண்டு மாநில ஆளுநர்களையெல்லாம் தமது மாளிகைக்கு அழைத்துக் கூடிப் பேசினர் அதன் பயனாகத் தேசிய இயற்கைவளப் பாதுகாப்புக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அதன் தலைவராகக் கிப்பார்டு பிஞ்சாட் நியமிக்கப்பட்டார். அவரது தளரா முயற்சியில் முப்பத்தாறு மாநிலக் குழுக்கள் அழைக்கப்பட்டன, 1910-ம் ஆண்டளவில், நாற்பத்தோரு மாநிலங்களில், இயற்கைவளப் பாதுகாப்பு முறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன.

தொழிலாளர் நலன்

தியோடர் ரூஸ்வெல்ட் தொழிலாளர்களது நலனில் அதிக அக்கறை காட்டினார். 1902-ம் ஆண்டு நிலக்கரிச் சுரங்கத் தொழிலாளர்கள் வேலை நேரத்தைக் குறைக்கச் சொல்லியும், கூடுதல் கூலி கேட்டும், தங்களுடைய சங்கத்திற்கு ஒப்புதல் கேட்டும் கிளர்ச்சி செய்து வந்தனர், சுரங்க உரிமையாளர்கள், தொழிலாளர்களுடன் கூடிப் பேசி ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள

மறுத்தனர். நடுவர் தீர்ப்புக்கும் அச்சிக்கலை விட மறுத்தனர். தாம் இடையீட்டாளராக இருந்து அச்சிக்கலைத் தீர்த்துவைக்க ரூஸ்வெல்ட் முன்வந்தார். ஆனால், சுரங்க உரிமைபாளர்கள் அவரது முயற்சியை எற்க மறுத்தனர். நாட்டில் நிலக்கரிப் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. நாடு பனிக்காலம் முழுவதும் கரியின்றித் தவிக்கும் என்ற நிலை தோன்றிற்று. அச்சமயம் ரூஸ்வெல்ட் தலையிட்டு நிலக்கரிச் சுரங்க உரிமையாளர் வழிக்குவராவிட்டால் சுரங்கங்களை அரசே ஏற்று, படைவீரர்களின் மூலம் வேலை நடத்தும் என்று அச்சுறுத்தினார். உடனே, உரிமையாளர் இணங்கினர். நடுவர்குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அதில் தொழிலாளர்கள் பிரதிநிதி ஒருவரும் இருந்தார். அக்குழுவின் முடிவினை உரிமையாளர்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். அதன்படி சுரங்கத் தொழிலாளர்களது கூலி பத்துச் சதவீதம் கூடிற்று, வேலை நேரம் நாளொன்றுக்கு ஒன்பது மணி நேரம் என முடிவு செய்யப் பட்டது. ஆனால், தொழிலாளர் சங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. அடுத்த பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு, இக் குழு அளித்த முடிவின் அடிப்படையிலேயே எல்லா நிலக்கரிச் சுரங்கச் சிக்கல்களும் தீர்த்து வைக்கப்பட்டன.

மதிப்பீடு

இரண்டாவது பதவிக்காலம் முடிவுற்றதும், தியோடர் ரூஸ்வெல்ட் குடியரசுத் தலைவர் பதவியினின்று ஓய்வு பெற்றார். போற்றக்கூடிய அளவிற்கு, ரூஸ்வெல்ட் ஒன்றினையும் சாதித்து விடவில்லை எனச் சில ஆசிரியர்கள் கூறியுள்ளனர். அது சரியான முடிவு அன்று. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் சீர்திருத்தயுகத்தைத் தொடங்கி வைத்த பெருமை ரூஸ்வெல்ட்டையே சாரும். அவர் வகுத்துவிட்டிருந்த சீர்திருத்தப் பாதையில் தான் அடுத்து வந்த டாப்டும், வில்சனும், பிராங்கிளின் ரூஸ்வெல்ட்டும் சென்றனர். வரலாற்றுத்திருப்புமையக் காலத்தில் பதவியிலிருந்தமையால், வாஷிங்டனும், லிங்கனும் பெரும்புகழை அடைந்தனர். ஆனால் ரூஸ்வெல்ட் தம்முடைய தளரா முயற்சியினால் உள் நாட்டிலும் வெளி நாட்டிலும் மங்காப் புகழினைப் பெற்றும். ரூஸ்வெல்ட், லிங்கனைப் போலச் சிறந்த சிந்தனையாளராகத் திகழாவிட்டாலும் செயல் திறம் மிக்கவராகத் திகழ்ந்தார்; உலக அரங்கில் உன்னதமான இடத்தை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு பெற்ற நேரத்தில் பதவிக்கு

வந்தார். மேலும், வலிமைமிக்க நாடாகத் திகழ அமெரிக்காவை
உள்நாட்டு வளர்ச்சியாலும், சீர்திருத்தத்தாலும் மேம்படச் செய்தார்;
வெளி நாட்டுறவிலும் இனிமையாகப் பேசி, வல்லரசுக்கோலைக்
கையிலேந்திச் சென்று அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் பெருமையைச்
சிறப்பான முறையில் நிலைநாட்டினார்.

பாடம் 9

வில்லியம் ஹோவர்ட் டாப்ஸ்

வில்லியம் டாப்ஸ் தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்டின் வாரிசாகக் கருதப்பட்டவர். அவர் அமெரிக்காவின் இருபத்தி ஏழாவது குடியரசுத் தலைவராகப் பதவி ஏற்றார். குடியரசுக் கட்சியைச் சார்ந்த அவர் 1908-ம் ஆண்டு தேர்தலில் தன்னை எதிர்த்து போட்டியிட்ட ஜனநாயகக் கட்சி வேட்பாளரான வில்லியம் பிரியன் என்பவரைத் தோற்கடித்தார். வில்லியம் டாப்ஸ் ரூஸ்வெல்ட்டைப் போலவே மக்களிடம் ஆதரவோ, செல்வாக்கு பெற்றவரோ இல்லை. தாமே சிந்தித்து செயலாற்றும் திறன் இல்லாதவராகவும் இருந்தார். கட்சித் தலைவர்களின் ஆலோசனையின் படியே அவர் செயல்பட்டார். ஆனாலும் அவருடைய நான்காண்டு கால ஆட்சி நிர்வாகம் குறிப்பிடத்தக்க பல்வேறு சாதனைகளைச் செய்தது. பல சீர்திருத்தங்களும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. வெளியுறவுக் கொள்கையில் புகழ்பெற்ற அமெரிக்காவின் டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கையின் அடிப்படையில் இவரது காலத்தில் பல நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன.

உள்நாட்டுக் கொள்கை

- 1909-ல் பெய்னே ஆல்டிரிச் சட்டம் இயற்றப்பட்டு அதன்படி காப்புவரி உயர்த்தப்பட்டது.
- வாணிகக் கூட்டு நிறுவனங்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை வேகப்படுத்தினார் டாப்ஸ்.
- ஷெர்மன் டிரஸ்ட் எதிர்ப்பு சட்டத்தை அதிக விறுவிறுப்பான முறையில் நடைமுறைப்படுத்தினார்.
- ஸ்டாண்டர்ட் ஆயில் கம்பனி, அமெரிக்கன் டூபாக்கோ கம்பனிக்கெதிராக பல வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்டன.
- ஆனால் தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்டால் அனுமதியளிக்கப்பட்ட அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் எஃகு நிறுவனத்தின் மீதும் டாப்ஸ் நடவடிக்கை எடுத்ததால் இவ்விருதலைவர்களுக்கிடையே

கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டு அது குடியரசுக் கட்சியிலும் எதிரொலித்தது.

- ரயில் பாதைக் கட்டணத்தை திறம்பட செயல்படுத்தவே எல்கின்ஸ் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இதன்படி மாநிலங்களுக்கிடையிலான வாணிகக்குழுவுக்கு அதிக அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டது. அதன்படி தந்தி, டெலிபோன் போன்ற நிறுவனங்களும் இதன் அதிகார எல்லைக்குள் கொண்டு வரப்பட்டன. மேலும் இந்த வாணிகக்குழுவிடமிருந்து வரும் அப்பீல் வழக்குகளை விசாரிக்க ஒரு வணிக நீதிமன்றத்தை இந்த சட்டம் உருவாக்கியது.
- டாப்ட் திறமை வாய்ந்த வழக்கறிஞர்களை கூட்டாட்சி நீதிமன்றங்களில் பணியமர்த்தி அதன் மூலம் நீதித்துறையின் பெருமையை உயர்த்தினார்.
- தேர்தலின் போது அளவுக்கதிகமாக பணம் செலவு செய்யப் படுவதைக் கட்டுப்படுத்த நடவடிக்கை எடுத்தார் டாப்ட். தேர்தல் செலவுத் தொகை பகிரங்கமாக வெளியிடப்பட வேண்டும் என்ற சட்டம் இயற்றப் பட்டது.
- டாப்ட் ஆட்சிக்காலத்தில் நியுமெக்சிகோ, அரிசோனா ஆகிய புதிய மாநிலங்கள் கூட்டாட்சியினுள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது.
- இவரது காலத்தில் பதினாறாவது அரசியலமைப்புச் சட்டத்திருத்தம் செய்யப்பட்டது. வருமானவரி வசூலிப்பது தொடர்பான முக்கிய முடிவு மேற்கொள்ளப்பட்டது.
- மக்கள்தொகை பற்றி கணக்கில் கொள்ளாமலும் மாநிலங்களைக் கலந்து கொள்ளாமலும் மாநிலங்களிலிருந்து கிடைக்கும் வருவாய் ஆதாரங்கள் மீது காங்கிரஸ் வரிவிதிக்க இந்த அரசியலமைப்புத் திருத்தம் வகை செய்தது.

வெளிநாட்டுக் கொள்கை

டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கை

வில்லியம் டாப்ட் அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவராகப் பதவி ஏற்ற பிறகு தென் அமெரிக்காவுடனான வெளி உறவுக் கொள்கையில் சில மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. டாப்டின் வெளியுறவுச்

செயலராக பிலண்டர் நாக்ஸ் என்பவர் திறமையுடன் பணியாற்றினார். இவர் டொமினிக்கன் குடியரசில் அமெரிக்கா பின்பற்றிய பொருளாதாரக் கட்டுப்பாட்டு ஆதிக்கம் நல்ல பயனளித்திருப்பதைக் கண்டார்.

எந்த ஒரு நாட்டின் நிதிநிலையையும் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமாக அந்த நாட்டில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் தனது அரசியல் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட முடியும் என்றும் டாப்டும், நாக்சும் கருதினர். இவ்வாறு அரசியல் ஆதிக்கத்தை உயர்த்துவதற்காக பணத்தை கருவியாகப் பயன்படுத்தும் அரசியல் கொள்கைக்கு “டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கை” என்று பெயர். இந்த டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கையே டாப்டின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படையாக அமைந்தது. டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கை இரண்டு முக்கிய நோக்கங்களைக் கொண்டு விளங்கியது. அவை, வெளிநாட்டில் அமெரிக்காவின் செல்வாக்கை வளர்ப்பதும், தாய் நாட்டில் செல்வச் செழிப்பை ஏற்படுத்துவதும் ஆகும்.

மேலும், போர்க்கப்பல்களை அனுப்பி படை வீரர்களை நிறுத்திவைப்பதற்குப் பதிலாக மூலதனத்தை முதலீடு செய்வது அமெரிக்க நலன்களைக் காப்பது மட்டுமல்லாது மக்கள் மீது பொருளியல் நலன்கள் ஏற்படவும் வழிவகுக்கும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கை அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் சின்னமாக விளங்கியது.

டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கையைச் செயல்படுத்த நாணயமற்ற வழிமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. முதலாவது நிகாராகுவாவில் டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கை செயல்படுத்தப்பட்டது. நாக்ஸ் பதவி ஏற்ற சமயம் திகாராகுவாவில் ஒருபுதிய அரசு பதவி ஏற்றிருந்தது. நிகாராகுவா பல ஐரோப்பிய நாடுகளிடமிருந்து கடன் வாங்கியிருந்தது. அதைச் செலுத்த முடியாத நிலையிலிருந்ததால் ஐரோப்பிய நாடுகள் தலையிடக்கூடும் என்று பயந்தது அமெரிக்கா. நிகாராகுவாவின் புதிய தலைவர் ஜோஸ் ஜெலாயாக்கு எதிராக நடைபெற்ற கிளர்ச்சிக்கு அமெரிக்கா ஆதரவு அளித்தது. அதன் விளைவாக ஜோஸ் தூக்கி எறியப்பட்டு புதிய அரசு ஏற்பட்டது. அந்த புதிய அரசுடன் 1911-ல் அமெரிக்கா ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டது.

அதன்படி அந்த நாட்டின் கடன் தொகையினை அடைக்க அமெரிக்க வங்கிதாரர்களிடமிருந்து கடன் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இதற்கு ஈடாக நிகாராகுவாவின் சுங்கவரியை அமெரிக்காவிடம் ஒப்படைத்து விட வேண்டும். சுங்கவரி அதிகாரியாக அமெரிக்கர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட வேண்டும். இதன்படி அமெரிக்க அலுவலர்கள் நியமிக்கப்பட்டு சுங்கவரி வசூலிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு நிகாராகுவாவில் அமெரிக்காவின் உறுதியான தலையீடு நிலைநாட்டப்பட்டது. இந்தத் தலையீடு இருபது ஆண்டு காலம் நீடித்தது.

மேலும், நிகாராகுவா ஒரு கால்வாய் வெட்டுவதற்கான நிலப்பகுதியை மூன்று மில்லியன் டாலருக்கு அமெரிக்காவுக்கு கொடுத்தது. மேலும் கரிபியன் பகுதியிலுள்ள கிரேட்காரன், லிட்டில்காரன் ஆகிய தீவுகளிலும், பசிபிக் கடலில் உள்ள பொன்சகா வளைகுடாவிலும் இராணுவத் தளங்களை அமைக்க அமெரிக்கா உரிமை பெற்றது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் ஹோண்டூராஸ் நாட்டின் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிட்டது. 1909-ல் ஹோண்டூராசின் நிதி நிலமை மோசமடைந்தது. வெளிக்கடன்களை செலுத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. எனவே அமெரிக்க வங்கிதாரர்களிடமிருந்து கடன் பெற்றுக் கொண்டு அதற்கு ஈடாக சுங்கவரியை கொடுத்துவிட ஹோண்டூரசும் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் ஹெயிட்டியிலும் இதே போன்ற ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கையின் ஒரு பகுதியாக அமெரிக்காவிடமிருந்து போர்க்கப்பல்களை விலைக்குவாங்க இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளை அமெரிக்கா கட்டாயப்படுத்தியது. இதன்படி அர்ஜண்டினா இரு போர்க்கப்பல்களை வாங்கியது. இந்த கப்பல் விற்பனை அமெரிக்க கப்பல் தொழிலை அபிவிருத்தியடையச் செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. சீனாவிலும் டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கை செயல்படுத்தப்பட்டது. வணிகம் மற்றும் நிதிநிலையில் உலகின் பெரும் ஆதிக்கமாக அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகள் திகழ வேண்டும் என்ற பேராசையின் அடிப்படையிலேயே டாப்டின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை அமைந்திருந்தது.

தன்னுடைய கடின உழைப்பு தவிற வேறு எந்தத் திறமையும் இல்லாத டாப்டால் மக்களைக் கவரவோ தனக்கு கீழ்பணிபுரிந்த அதிகாரிகளின் மதிப்பைப் பெறவோ, பத்திரிக்கைகளில் விளம்பரம் அடையவோ இயலவில்லை. எனவே நல்ல நடவடிக்கைகள் பல அவரது நிர்வாகத்தில் மேற்கொள்ளப் பட்டாலும் சரியான விளம்பரம் இல்லாத காரணத்தினால் அவருக்கு பாராட்டுதல்கள் கிடைக்காமல் போயிற்று. நாட்டுப்பற்று, தேசியப் பெருமை ஆகியவைகளால் மட்டுமே டாப்ட் வழி நடத்தப்பட்டார். இவர் பின்பற்றிய டாலர் ராஜதந்திரக் கொள்கை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்கு நன்மையை விட தீமைகளையே ஏற்படுத்தியது. ஆனால் டாப்ட் தனது பதவிக்காலத்திற்குப் பிறகு 1921-ஐன் மாதம் குடியரசுத் தலைவர் ஹார்டிங் என்பவரால் தலைமை நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். 1930-வரை அப்பதவியில் நீடித்தார். அமெரிக்க குடியரசுத்தலைவராகவும், தலைமை நீதிபதியாகவும் பணியாற்றியவர் டாப்ட் ஒருவரே ஆவார். இவர் இரு நூல்களை எழுதியுள்ளார். 1930 மார்ச் 8-ல் மரணமடைந்தார் டாப்ட்.

பாடம் 10

உட்ரோ வில்சன்

உட்ரோ வில்சன், வர்ஜீனியா மாநிலத்தில் 1856-ம் ஆண்டு பிறந்தார்; பல ஆண்டுகள் தென்பகுதியிலேயே வாழ்ந்தார்; பிரின்ஸ்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டம் பெற்ற பின், வர்ஜீனியா பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டம் பயின்றார். அவர் வழக்குரைஞராக சிலகாலம் ஜார்ஜியாவில் வாழ்ந்தார். அவ்வேலை அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. எனவே மீண்டும் கல்வி பயில விரும்பி, ஜான் ஹாப் கின்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்தார். அமெரிக்கக் கூட்டாட்சி அரசு பற்றி ஓர் ஆய்வுக் கட்டுரையினை வெளியிட்டு முனைவர் பட்டம் பெற்றார். அதன் பிறகு பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் பேராசிரியராக பிரின்ஸ்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்தார். பின்னர் அப்பல்கலைக்கழகத்தின் தலைவரானார்.

உட்ரோ வில்சன் மக்களாட்சிக் கட்சியின் சார்பில், தேர்தலில் போட்டியிட்டு 1911-ம் ஆண்டு நியூஜெர்ஸியின் ஆளுநரானார். அடுத்த ஆண்டு அமெரிக்கக் குடியரசுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். உட்ரோ வில்சன் ஒரு புதிரான அரசியல்வாதியாக விளங்கினார்; வெளிப்புறப்பார்வைக்கு உணர்ச்சியற்றவராய், கவர்ச்சியற்றவராய்க் காட்சியளித்தார்; ஆனால் செயலில் உணர்ச்சி மிக்கவராய்த் திகழ்ந்தார். கடந்த காலத்தில் மதிப்பும், பழமையான மரபுகளில் பற்றும் கொண்ட அவர் உள்நாட்டு அரசியலில் சிறந்த சீர்திருத்தவாதியாகத் திகழ்ந்து, மக்களின் மதிப்பைப் பெற்றார். மக்கள் நல அரசு ஒன்றினைக் கட்டமைக்க விரும்பிய வில்சன் புதிய வழிமுறைகளை வகுப்பதில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்டிருந்த அவர், சிறந்த பேச்சாளராகவும் விளங்கினார் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு மேம்பாட்டுற்று வந்தநேரத்தில் வில்சன் குடியரசுத் தலைவரானது அவர் செய்த நற்பயனாகும். வில்சன் போன்ற சிறந்த தலைவர் ஒருவரை மக்கள் எதிர்பார்த்தனர்.

அதேசமயம் வில்சனிடம் சில குறைபாடுகளும் இருந்தன. அவரிடத்து விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை இல்லை.

கோட்பாடுகளையும், கொள்கைகளையுமே அவர் உயர்வாகக் கருதினார். அவற்றைச் செயல்முறைக்குக் கொண்டு வரும்போது சமரச விட்டுக்கொடுப்பு நிலையை ஏற்க மறுத்தார். செயல்முறை அரசியலுக்கு அப்போக்கு இடர்ப்பாட்டினையே வளர்த்தது. ஆகவே, நாட்டில் ஏதாவது ஒரு பிரிவினர் அவரை எதிர்த்த வண்ணமிருந்தனர். வில்சனது வங்கி சீர்திருத்தச் சட்டத்தினைக் குடியரசுக் கட்சியினர் கடுமையாக எதிர்த்தனர். மக்களாட்சிக் கட்சியினர் நெடுநாளைக்குப் பிறகு குடியரசுத் தலைவர் பதவியைப் பெற்றிருந்தனர். எனவே, தங்களுக்கு ஆதாயப் பங்கு முறைப்படி பதவிகளை வில்சன் வழங்குவார் என எதிர்பார்த்தனர். ஆனால், வில்சன் தமது கட்சியினருக்குப் பதவிகளை வழங்க மறுத்து விட்டார். பிறர்மீது காரணமில்லாமல் தப்பெண்ணம் கொள்ளும் வழக்கம் வில்சனிடத்து இருந்தது. அவர் பிறரை அதிகமாகவும் நம்பமாட்டார். அதனால் தான் தம்முடன் செனட்சபை உறுப்பினர் ஒருவரையும் பாரிஸ் அமைதி மாநாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லவில்லை இவ்வகையில் பல எதிர்ப்பாளர்களை உருவாக்கிக் கொண்ட வில்சன் மக்களின் ஆதரவைப் பெறத் தவறவில்லை. பொதுமக்கள் அவரைத் தெய்வம் போலக் கருதினர்.

தியோடர் ரூஸ்வெல்ட்டைப் போல, உள் நாட்டுக் கொள்கையில் நடுநிலைத்தன்மையையே வில்சன் பின்பற்றினார். தன்னலமிக்க செல்வந்தர்களையும் வெறுத்தார். தீவிரக் கருத்துகளைக் கொண்ட புரட்சியாளர்களையும் வெறுத்தார். நடுத்தர மக்கள் மீதும், சிறிய உற்பத்தியாளர்கள் மீதும் வில்சன் பற்றுக்கொண்டார். வாணிகக் கூட்டுநிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும், காப்புவரிகளை விதிப்பதிலும், பாங்குகளைச் சீர்திருத்தியமைப்பதிலும், விவசாயத்தை ஊக்குவிப்பதிலும், தொழிலாளர்நலனைப் பாதுகாப்பதிலும் வில்சன் ஆர்வங் கொண்டார். வாணிகக்கூட்டு நிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்தல் உட்ரோ வில்சன் பதவியேற்கும் முன், பிரதிநிதிகள் மன்றம், வாணிகக் கூட்டு நிறுவனங்கள் இயங்கும் முறையைக் கண்டறிவதற்காக ஒரு குழுவை அமைத்திருந்தது. நாட்டின் பொருளாதாரத்தை உறுதியாக ஒரு சில நிதியாளர்கள் கட்டுப்படுத்தி வருகின்றனர் என அக்குழு முடிவு தெரிவித்தது. ஷெர்மன் கூட்டு நிறுவன எதிர்ப்புச் சட்டத்தை மேலும் எவ்வகையில் விரிவாக்கலாம் எனக் காங்கிரஸை ஆராயச்

சொன்னார். அதன்பேரில் கிளேட்டன் கூட்டு நிறுவன எதிர்ப்புச்சட்டம் 1914-ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்டது. இச்சட்டம் பெரிய தனியுரிமை பெற்ற வாணிக நிறுவனங்களைத் தடை செய்து, வணிக நிறுவனங்களுக்கிடையே போட்டியை வளர்த்தது. தனியுரிமை பெற்ற வாணிக நிறுவனங்கள் மேன்மேலும் பிற நிறுவனங்களின் பங்குகளைப் பெறக்கூடாதென்றும் இச்சட்டம் விதிவகுத்தது. ஒரு வாணிகக்கூட்டு நிறுவனத்தின் செயலாட்சிக் குழு உறுப்பினர், மற்றொரு நிறுவனத்தின் செயலாட்சிக் குழு உறுப்பினராக இருக்கக் கூடாது என்றும் தடைவிதிக்கப்பட்டது. வில்சனது எட்டாண்டுப் பதவிக்காலத்தில், வாணிகக்கூட்டு நிறுவனங்களுக்கெதிராகத் தொண்ணூற்றிரண்டு வழக்குகள் தொடரப்பட்டன.

கிளேட்டன் கூட்டு நிறுவன எதிர்ப்புச் சட்டத்தில், தொழிலாளர் சங்கங்களுக்கு ஆதரவு தரும் வகையில் ஓர் உட்பிரிவு சேர்க்கப் பட்டிருந்தது. தொழிலாளர்களது உழைப்பு ஒரு விளைபொருள் அன்று என்றும், அது வாணிகப்பொருள் அன்று என்றும் கூறப் பட்டது. எனவே தொழிற்சங்கங்களுக்குக் கூட்டு நிறுவன எதிர்ப்புச் சட்டத்தினின்று விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. இச் சட்டத்தினைத் தொழிலாளர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த பெரும் வெற்றியாகக் கருதினர். ஆனால், செயல்முறையில் தொழிலாளர் சங்கங்களை அமைக்கவும் வேலைநிறுத்தம் செய்ய உரிமையைப் பெறவும் தொழிலாளர்கள் இன்னும் சில ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று. மாநிலங்களுக்கிடையேயான வாணிகத்தில் இருந்து வந்த நேர்மை யற்ற பழக்கங்களை ஆபவதற்காகக் கூட்டாட்சி வாணிகக் குழு ஒன்று 1914-ம் ஆண்டு அமைக்கப் பட்டது. இக்குழு நன்முறையில் செயலாற்றிற்று. தவறான விளம்பரங்களைச் செய்து வந்த நிறுவனங்களும், உணவுப்பொருளில் கலப்படஞ் செய்துவந்த நிறுவனங்களும், சட்டப்படி கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டன. தவறு செய்த நிறுவனங்களைச் சோதனை யிடவும், அவைமீது வழக்குத் தொடர்ந்து விசாரணை நடத்தவும், உத்திரவுகளைப் பிறப்பிக்கவும் இக் குழு உரிமை பெற்றிருந்தது.

காப்புவரிச் சீர்திருத்தம்

காப்புவரித் தொகையினைத் தமது விருப்பப்படி மாற்றியமைக்க வில்சன் நெடுநாளாகத் திட்டமிட்டு வந்தார். காங்கிரஸ் உறுப்பி

னர்கள் காப்புவரிகளைக் குறைப்பதில் தமக்கு ஆதரவு அளிக்க மாட்டார்கள் என்பதனை அறிந்த வில்சன், நேரடியாகப் பொது மக்களின் ஆதரவை நாடினார். பிரதிநிதிகள் மன்றத்தில் மக்களாட்சிக் கட்சியினர் பெரும்பான்மையினராக இருந்தமையால் எளிதில் அங்கு காப்புவரிக் குறைப்புச் சட்டத்திற்கு இசைவு பெற முடிந்தது. ஆனால், செனட் மன்றத்தில் பழமையை விரும்பிய குடியரசுக் கட்சியினர் பெரும்பான்மையினராக இருந்தமையால் அவர்களது ஒப்புதலைப் பெறுவது கடினமாக இருந்தது. கடுமையான விவாதத்திற்குப் பிறகு செனட் மன்றத்தை வில்சன் தமது திட்டத்திற்கு இணங்க வைத்தார். 1913 ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட அச்சட்டத்திற்கு அண்டர்வுட் சைமன்ஸ் காப்புவரி என்று பெயரிடப்பட்டது. இதன்படி காப்புவரி, பொதுவாக 37 சதவீதத் திலிருந்து 27 சதவீதமாகக் குறைக்கப்பட்டது. கம்பளம், இரும்புத்தாது, சர்க்கரை போன்ற இன்றியமையாத பொருள்கள் மீதான காப்புவரி முற்றிலும் நீக்கப்பட்டது. மொத்தத்தில் 958 பொருள்கள் மீதான காப்புவரி குறைக்கப்பட்டது; 86 பொருள்கள் மீது கூட்டப்பட்டது ; 307 பொருள்கள் மீது அப்படியே விடப்பட்டது. காப்புவரிகளைக் குறைத்தமையால் அரசின் வருவாய் குறைந்தது. அதனை ஈடு கட்ட வருமான வரி ஒன்றினை விதிப்பதென காப்புவரிச் சட்டத்திலேயே கூறப்பட்டிருந்தது. ஒருவரது வருமானம் பெருகப் பெருக வரியும் அதிகமாகும் வகையில் வருமான வரி நிருணயிக்கப்பட்டிருந்தது. காப்புவரிக் குறைப்பால், உள்நாட்டில் மக்கள் பயன் பெறுவதும், வெளிநாட்டு வாணிகம் வளர்வதும் முதல் உலகப்போரினால் தடைப்பட்டது.

வங்கிகளை சீர்திருத்தியமைத்தல்

உள்நாட்டு வாணிகத்தின் தேவைகளுக்கேற்ப, தாள் பணப்புழக்கத் தினை வங்கிகள் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென வில்சன் வாதிட்டு வந்தார். ஆன்ட்ரு ஜாக்சனின் பதவிக் காலத்திற்குப் பிறகு, வங்கிகளின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்த மையமான கட்டுப்பாட்டு நிறுவனம் ஏதும் இல்லை. உள்நாட்டுப் போரின் போது, சீர்மிக்க பணத்தாள் முறையினைப் பின்பற்ற தேசிய வங்கிச் சட்டம் ஒன்று இயற்றப்பட்டது. ஆனால் அச்சட்டம் செயல்முறைக்கு உகந்ததாக இல்லை. பல காரணங்களால் ஒரு புதிய வங்கிச் சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டியது இன்றியமை யாததாயிற்று.

மேலும், கிழக்குப் பகுதியிலிருந்த வங்கி நிறுவன உரிமையாளர்களிடத்துப் பணம் மையமாகக் குவிந்து கிடந்தது. அவர்கள் விரும்பியபடியெல்லாம் வட்டித் தொகையினைக் குறைத்தும் கூட்டியும் வந்தனர். எனவே, வங்கித் தொழிலைப் பன்முகப்படுத்திச் சீர்திருத்தம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று. அடுத்து, நாட்டின் பணத்தாள் புழக்க முறையில் நெகிழ்வுத்தன்மை இல்லாமலிருந்தது. நெருக்கடியான காலங்களில் பணத்தேவையைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய அளவுக்குப் பணத்தாள் வலிமையற்றதாயிருந்தது. பணத்தாள் புழக்கம் கூட்டாட்சி அரசின் சட்டத்தால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அச் சட்டப்படி, பணத்தாளை அச்சிட்டுப் வெளியிடும் வங்கிகள் அவை பெற்றுள்ள அரசின் கடன் பத்திரங்களின் மதிப்பில் 90 சதவீத மதிப்பளவுக்குத்தான் பணத்தாளை அச்சிட்டுப் புழங்க வேண்டுமெனக் கோரப்பட்டது. அதனால், அவ்வப்போது நாட்டில் பணத்தாள் புழக்கத்தில் சுருக்கம் ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாக, நாட்டில் வாணிக நடவடிக்கைகளும் பெரிதும் தடைப்பட்டன. அதேநேரத்தில், நாட்டைவிட்டு உயர் உலோக நாணயங்களும் கணிசமான அளவில் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தன. அதற்குமுன் கண்டிராத அளவுக்கு, நாடு மேற்கு நோக்கி விரிவுற்றமையால், அப்பகுதிகளைத் திருத்தியமைக்க வெளி நாட்டிலிருந்து மூலதனத்தைப் பெற வேண்டியதாயிற்று. வெளி நாட்டு முதலீட்டாளர்கள் அதிகமான வட்டித்தொகையை விதித்தனர். மற்றும் அமெரிக்க மக்கள் ஏராளமான சரக்குக்களை ஐரோப்பா வினின்றும் இறக்குமதி செய்தனர். வெளிநாட்டுக் கடன்களை ஈடுசெய்ய, நாணயத்தை அளிக்க நேரிட்டமையால், உள்நாட்டில் நாணயப் புழக்கம் குறைந்தது. பணப் புழக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்த போதிய அளவுக்குக் கூட்டாட்சி அரசிடம் அதிகாரம் இல்லாதிருந்தது.

நியூயார்க்கிலிருந்த மாபெரும் வங்கி நிறுவனத்தினர்தான் நாட்டின் பணப்புழக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தி வந்தனர். வங்கி நிறுவனங்களெல்லாம் நியூயார்க்கிலிருந்த வால்தெருவில் இருந்தமையால் வால்தெருதான் நாட்டை ஆட்டிப்படைக்கின்றது என மக்கள் கூறலாயினர். வால் தெருவில் கலக்கம் ஏற்பட்டால், உடனே நாடு முழுவதும் பணப்புழக்கத்தில் தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது. இப்படி ஒரு சிலர் நாட்டின் பணப்புழக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதை வில்சன் தடுக்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டார்.

கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு சட்டம்

நாட்டின் வங்கி அமைப்பு முறையில் இருந்து வந்த குறைகளைக் களைய, காங்கிரஸ், 1913-ம் ஆண்டு கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு சட்டத்தை இயற்றியது. அச்சட்டம் மக்களது தேவைக்கேற்ப புழக்கத்தில் விடவும், புழக்கத்திலிருந்து அகற்றவும் கூடிய நெகிழ்தன்மை பொருந்திய பணத்தாள் முறையைச் செயலாக்க வழி வகுத்தது. மேலும் நெருக்கடியான காலங்களில் பயன்படுத்துவதற்காகச் சேமநிதி ஒதுக்கீடு முறையும் அச்சட்டத்தால் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது. கிழக்குப் பகுதியிலுள்ள வங்கி உரிமையாளர்கள் கையினின்றும் பணப்புழக்கக் கட்டுப்பாட்டினை மாற்றவும் அச்சட்டம் வகை செய்தது.

அச்சட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்ட கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு முறை அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டைப் பன்னிரண்டு மாவட்டங்களாகப் பிரித்தது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒரு கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு வங்கி நிறுவப்பட்டது. இவை வங்கிகளுக்கான வங்கிகளாகச் செயலாற்றின. இதில் தனியார் எவரும் சேமிக்கவோ, தொடர்பு கொள்ளவோ முடியாது. நாட்டிலுள்ள தேசிய வங்கிகள் அனைத்தும் கட்டாயமாக அந்தந்த மாவட்டத்திலுள்ள கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு வங்கியின் உறுப்பினர்களாக வேண்டும். மாநிலங்களிலுள்ள சிறு சிறு வங்கிகளும் விருப்பப்பட்டால் உறுப்பினராகலாம். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் எல்லைக்கு அப்பாலுள்ள அலாஸ்கா மாநிலத்தில், ஆன்காரேஜ் என்னுமிடத்தில் பன்னிரண்டாவது கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு வங்கி நிறுவப்பட்டது. இப்பன்னிரண்டு கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு வங்கிகளையும் மேற்பார்வையிட, தலைநகரான வாஷிங்டனில் கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. அக் குழுவில் நிதித்துறையின் செயலாளரும், பணத்தாள் கணக்குத் தணிக்கையாளரும், ஐந்து உறுப்பினர்களும் உட்பட மொத்தம் எழுவர் இருந்தனர். உறுப்பினர்களைக் குடியரசுத்தலைவர் செனட் சபையின் இசைவோடு நியமித்தார்.

வாணிகத் தேவைகளுக்கேற்ப, கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு முறை பணப் புழக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தியது. அதனால், நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி ஒரு சீராக அமைந்தது. உரிமைப்போருக்குப்

பிறகு, கூட்டாட்சி அரசின நிதிநிலைமையை ஹாமில்டன் அரும்பாடுபட்டுச் சீர்திருத்தியது போலவும், உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு, தேசிய வங்கி முறை பணப் புழக்கத்திலிருந்த குறைகளைக் களைந்தது போலவும், கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு முறை சரியான நேரத்தில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் நிதி நிலைமையை உறுதிப்படுத்தி, முதல் உலகப் போருக்கு ஆயத்தமாக நாட்டை வலுப்படுத்திற்று. தனியார் வங்கி முறையில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு முறையினைக் குறைகூறினர். ஆனால், இன்று அனைவராலும் தவிர்க்க முடியாத ஓர் அமைப்பாக எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர்.

வேளாண்மைக்கு உதவியளித்தல்

வேளாண்மை சம்பந்தப்பட்ட சட்டங்கள் பல வில்சனின் பதவிக் காலத்தில் இயற்றப்பட்டன. குறுகிய தவணை முறையிலான கடனளிப்புமுறை பற்றிக் கூட்டாட்சி ஒதுக்கீடு சட்டத்திலேயே கூறப்பட்டிருந்தது. பண்ணைச் சொத்துகளை அடைமானமாக ஏற்றுக் கொண்டு விவசாயிகளுக்குப் பண உதவி அளிக்கவும், விவசாய முதலீடு பத்திரங்களை ஏற்றுக் கொண்டு நிதி உதவி அளிக்கவும் வழி முறைகள் வகுக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால், இச்சலுகைகள் குடியானவர்களுக்கு மனநிறைவை அளிக்கவில்லை. அவர்கள் நீண்டகாலத் தவணைக் கடன்களையே கேட்டனர். 1915-ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட ஸ்மித் லிவர் சட்டப்படி விவசாயச் செய்திகளையும், புதிய கண்டுபிடிப்புக்களையும் குடியானவர்களுக்கு அறிவிக்க ஒரு இயக்கம் தொடங்கப்பெற்றது. அவ்வியக்கத்திற்கான நிதியுதவியைக் கூட்டாட்சி அரசு அளித்தது. அவ்வியக்கத்தை விவசாயத்துறையும், மாநிலங்களிலிருந்த விவசாயக் கல்லூரிகளும் இணைந்து நடத்தின. 1916-ம் ஆண்டு கூட்டாட்சிப் பண்ணைக் கடன் சட்டம் ஒன்று இயற்றப்பட்டது. அச்சட்டம் பன்னிரண்டு கூட்டாட்சி நிலவங்கிகளைத் தோற்றுவித்தது. கூட்டுறவுப் பண்ணைக் கடன் கழகங்களுக்குக் குறைந்த வட்டிக்குக் கடன் தந்துதவ அப்பன்னிரண்டு வங்கிகளுக்கும் உரிமை தரப்பட்டது. சிறு சிறு குடியானவர்கள் பண்ணைச் சொத்துகளை அடைமானமாக வைத்து நீண்டகாலத் தவணைக் கடன்களைப் பெறுவதற்காகவே கூட்டுறவுப் பண்ணைக் கடன் கழகங்களை அமைத்திருந்தனர்.

தொழிலாளர் நலனைப் பாதுகாத்தல்

கிளேட்டன் சட்டம் தொழிலாளர் சங்கங்களை ஆதரித்தது. அடுத்து 1915-ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட லாபாலெட் கப்பல் தொழிலாளர் சட்டம் பல ஆண்டுகளாகத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்திருந்த மாலுமிகளின் தொழில் நிலையினை மாற்றியமைத்தது. மாலுமிகளின் கொடுக்கப்பட வேண்டிய குறைந்த அளவிலான ஊதியம், உணவு, இருப்பிடம் ஆகியவையெல்லாம் அச்சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. மேலும் கப்பல்களின் காப்புமுறைக்கான விதிகளும் கடுமையாக்கப்பட்டன. 1916-ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட ஆடம்சன் சட்டம் மாநிலங்களுக்கிடையேயான இரயில்பாதைகளில் வேலை நேரத்தை, எட்டுமணியாக நிருணயித்தது. தொழிற்சாலைகளில் சிறுவர்களை வேலைக்கு அமர்த்தும் வழக்கத்தையும் தடுக்க இரண்டு சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.

வில்சன் பதவிக்கு வந்த மூன்று ஆண்டுகளில், லிங்கனுக்குப் பிறகு வேறு எந்தக் குடியரசுத் தலைவரும் இயற்றாத அளவுக்கு எண்ணிறந்த முக்கியமான சட்டங்களை இயற்றியிருந்தார். கட்சிக்குக் குடியரசுத் தலைவர் எவ்வகையில் தலைமையேற்க முடியுமென்பதனையும், காங்கிரஸிற்கு, ஆட்சித்துறை எவ்வகையில் தலைமையேற்று வழிகாட்ட முடியுமென்பதனையும் வில்சன் ஐயந்திரிபறச் செயற்படுத்திக் காட்டினார். மேம்பாட்டு இயக்கத்தின் சிகரமாகப் புதிய பயனுரிமை இயக்கம் அமைந்தது. தாம் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றிவிட்டதாக வில்சன் எண்ணி மகிழ்ந்தார். பெருவாணிகத்தைக் கட்டுப்படுத்தி வகைப்படுத்திய முறை போதுமானதாகத் தோன்றிற்று. எனவே, மேம்பாட்டு இயக்கம் ஊக்கம் இழக்கலாயிற்று. சீர்திருத்த இயக்கத்தின் தூண்டுதிறனும் குன்றலாயிற்று. 1916-ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் வெற்றிபெற்று இரண்டாவது பதவிக்காலத்தைத் தொடங்கியபோது வில்சன் பெருமைப்படக்கூடிய அளவிற்குப் பல சட்டங்களை இயற்றுவதில் வெற்றிகண்டிருந்தார். பல அடிப்படைச் சிக்கல்களைத் தீர்த்துவைத்து, மக்களுக்கு நன்மை புரியவே அரசு உள்ளது என்ற கருத்தினை மெய்ப்பித்து, வில்சனும் மேம்பாட்டு இயக்கத்திலிருந்த அவரது உற்ற நண்பர்களும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற்குப் பயன்மிக்க மரபுரிமைகளை நிலைநாட்டிச் சென்றிருந்தனர். முதல் உலகப்போர்

தொடங்கியதால் மேம்பாட்டு இயக்கத்திற்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளிவைக்கப்பட்டது.

அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள்

அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் அரசியலமைப்பானது 1913-ம் ஆண்டு, இரண்டு முறை திருத்தப்பட்டது. பதினாறாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தப்படி, காங்கிரஸ் வரையறையில்லாமல் அனைவரின் வருமானத்தின் மீதும் வரி ஒன்றினை விதித்தது. பெருகிக்கொண்டேயிருக்கும் அரசின் செலவினைச் சமாளிக்க இவ்வரி விதிக்கப்பட்டது. பதினேழாவது திருத்தத்தின்படி, செனட் சபைக்கு உறுப்பினர்களை அந்தந்த மாநில மக்களே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்று கூறப்பட்டது. அதுவரை மாநிலச் சட்டமன்றங்கள் தத்தம் உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுத்தனுப்பின. 1920-ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட பதினெட்டாவது திருத்தத்தின்படி, நாடு முழுவதும் மதுவிலக்கு செயலாக்கப்பட்டது. மதுவிலக்கு வெற்றிகரமாக இயங்காததால் இத்திருத்தம் 1923-ம் ஆண்டு, இருபத்தோராவது திருத்தத்தின் மூலம் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. 1920-ம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட பத்தொன்பதாவது திருத்தத்தின்படி பெண்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது. 1933-ம் ஆண்டு கொண்டுவரப்பட்ட இருபதாவது திருத்தத்தின்படி குடியரசுத் தலைவர் பதவியேற்கும் நாள் ஜனவரித் திங்கள் 20-ம் நாளாக நிருணயிக்கப்பட்டது.

பாடம் 11

அமெரிக்காவும் முதல் உலகப் போரும்

முதல் உலகப்போர் தொடங்குவதற்கு முன்பே பல ஆண்டுகளாக, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, பன்னாட்டு அரசியலில் ஈடுபட்டு, ஆழ்ந்த ஆர்வங்கொண்டிருந்தது. அப்படியிருந்தும் ஐரோப்பிய ஒப்பந்தங்களினின்றும், போராட்டங்களினின்றும் தங்கள் நாடு தொடர்ந்து தனித்தியங்க முடியுமென அமெரிக்க மக்கள் கருதி வந்தனர். ஆனால், முதல் உலகப்போர் தொடங்கியதும், அமெரிக்காவுக்கும் ஐரோப்பாவுக்கும் அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலான உறவு நிலை நாளுக்குநாள் வலுப்பெற்று வருவதை அமெரிக்க மக்கள் உணரலாயினர். தொடர்ந்து, தனித்திருத்தல் கொள்கையினைப் பின்பற்றினால் பேரிடர்களும், பேரிழப்புகளும் ஏற்படுவது உறுதி என்பதும் தெளிவாயிற்று. உறுதியற்ற நிலையில் நடுநிலைமை வகித்துவந்த அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, போர் தொடங்கி மூன்றாண்டுகள் கழித்து நேரிடையாகப் போரிலிறங்கிற்று.

இவ்வகையில் அமெரிக்காவின் வெளிநாட்டுறவுக் கொள்கையில் ஒரு புதிய திருப்பம் ஏற்பட்டது. அமெரிக்கா தனித்திருத்தல் கொள்கையினைக் கைவிட்டது. மீண்டும் 1920-1930-ம் ஆண்டுகளுக்கிடையே தனித்திருந்து பார்த்த அமெரிக்கா, மீண்டும் இரண்டாவது உலகப்போரில் ஈடுபட்டு, அதன்பிறகு மேலைநாட்டு நாகரிகத்தின் தலைமைப் பொறுப்பையேற்றுத் திகழலாயிற்று.

அமெரிக்கா போரில் ஈடுபடுதல்

முதல் உலகப்போருக்கான அடிப்படைக் காரணம், உலகம் இறைமை சார்ந்த நாடுகளாகப் பிளவுண்டமையேயாகும். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தேசியப்பற்றுணர்வோடு, பேரரசுக் கொள்கையி னடிப்படையில் ஆதிக்கப்போட்டிமனப்பான்மையும் வளர்ந்தது. எந்த ஒரு நாடும் போருக்காகத் திட்டமிடவில்லை. இருப்பினும் சில நாடுகள் ஒன்றாகக் கூடி, தொகுதி தொகுதியாகப் பிரிந்து, தத்தம்

கருத்துகளை நிறைவேற்றப் போரிட ஆயத்தமாயிருந்தன. முதல் உலகப்போருக்கு உடனடியான காரணம், ஆஸ்திரிய - ஹங்கேரிப் பேரரசில் நிலவிய கொந்தளிப்பான நிலையேயாகும். டான் யூப் நதிப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த ஸ்லாவிய இனஞ்சார்ந்த மக்களை ஆஸ்திரிய - ஹங்கேரி பேரரசு கட்டுப்படுத்தி வந்தது. ஸ்லாவிய மக்கள் உரிமைவேட்கை கொண்டிருந்தனர். இந் நிலையில், 1914-ம் ஆண்டு, ஜூன் திங்கள் 28ஆம் நாள் ஆஸ்திரிய இளவரசரான பிரான்சிஸ் பெர்டினான்டு என்பவர் ஸ்லாவிய இனஞ்சார்ந்த ஒருவனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அக்கொலைக்குத் தூண்டுதலாக இருந்தவர்கள் செர்பிய நாட்டு அலுவலர்களே என ஆஸ்திரியா, செர்பியாமீது குற்றஞ்சாட்டிற்று. இத் தருணத்தைப் பயன் படுத்த விரும்பிய ஆஸ்திரியா, தனது ஆதிக்கத்தினைச் செர்பியாமீது நிலைநாட்டப் பல உரிமைகளைக் கோரியது. செர்பியா அக்கோரிக்கைகளை ஏற்க மறுக்கவே ஆஸ்திரியா, செர்பியாமீது போர் தொடுத்தது. பால்கன் பகுதியில் ஆஸ்திரியா ஆதிக்கத்தைச் செலுத்த முனைந்தமையால், ஐரோப்பாவில் சக்திச்சமநிலை பாதிக்கப்படும் எனப் பிற நாடுகள் அஞ்சின. ஒப்பந்தங்களால் தொகுதி தொகுதியாகப் பிரிந்திருந்த நாடுகள், தத்தம் நட்பு நாடுகள் போர் தொடுத்ததும் தாமும் அவற்றை ஆதரித்துப் போரிலிறங்கின.

ஆஸ்திரியா, செர்பியா மீது படையெடுத்ததும், ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியாவுக்கு ஆதரவாக உதவ முன்வந்தது. செர்பியாவுக்கு ஆதரவாக ருஷ்யா தனது படைகளைச் செர்பியா நோக்கிச் செல்ல உத்திரவிட்டது. ருஷ்யாவோடு பிரான்சு நட்பு கொண்டிருந்தமையால் பிரான்சும் செர்பியாவை ஆதரிக்கலாயிற்று. இப்படி இரு தொகுதிகளாக ஐரோப்பிய நாடுகள் பிரிந்தன. ஜெர்மனி, பிரான்சைத் தாக்கத் திட்டமிட்டு , நடுநிலைவகித்த பெல்ஜிய நாட்டின் வழியாகத் தனது படைகளை அனுப்பியது. பெல்ஜிய நாட்டின் நடுநிலைமையைக் காக்கும் பொறுப்பு பிரிட்டனிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. பெல்ஜியத்தை ஜெர்மனி தாக்கவே, பிரிட்டனும் ஜெர்மனிக்கு எதிராகப் பிரான்சின் பக்கம் போரிலிறங்கியது.

போரில் ஜெர்மனியும், ஆஸ்திரியாவும், இணைந்திருந்த தொகுதியினை மைய நாடுகளென்றும் செர்பியா, ருஷ்யா, பிரான்சு, இங்கிலாந்து ஆகிய நாடுகள் இணைந்திருந்த தொகுதியினை

நேசநாடுகளென்றும் குறிப்பிடுவது வழக்கம், பல்கேரியாவும், துருக்கியும் மைய நரடுகளுடன் சேர்ந்து கொண்டன. ஜப்பான், இத்தாலி; ருமேனியா ஆகிய நாடுகள் நேச நாடுகளுடன் சேர்ந்து கொண்டன.

போர் தொடங்கிய முதல் ஆறு கிழமைகளில் ஜெர்மனி வெற்றி மேல் வெற்றி பெற்றது. செப்டம்பர் (1914) திங்களில் நடைபெற்ற மார்ன் போரில் தான் ஜெர்மனி முதலாவதாகத் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது. இதனையடுத்து ஏறத்தாழ நான்கு ஆண்டுகளுக்கு, இருதரப்பார்க்கும் வெற்றி தோல்வியின்றிப் போர் நடந்து கொண்டேயிருந்தது. முதன்முறையாக அகழிச் சண்டைமுறை, போரில் பின்பற்றப்பட்டது. வரலாற்றில் அதுவரை கண்டிராத அளவுக்கு மக்கள் உயிரிழந்தனர். அதைப்பற்றி இருதரப்பு நாடுகளின் தலைவர்களும் கவலை கொள்ளவில்லை. ருஷ்யப் பகுதியிலும், இத்தாலியப் பகுதியிலும் முட்டுக்கட்டை நிலைமை நிலவிற்று. பிரிட்டன் தனது கப்பற்படையின் வலிமை கொண்டு ஜெர்மனியை இணங்க வைக்கலாமெனத் திட்டமிட்டது. பிரிட்டன் கப்பற்படை கொண்டு ஜெர்மனியை முற்றுகையிட்டது. ஜெர்மனி பழிக்குப்பழி வாங்கும் நோக்கத்தோடு, நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களைக் கொண்டு நேசநாடுகளின் வாணிகக் கப்பல்களைத் தாக்க முற்பட்டது.

முதல் உலகப்போரினை இருவேறுபட்ட கொள்கைகளுக்கு இடையேயான மோதல் எனக் கொள்ளலாம். ஐரோப்பாவின் கிழக்குப் பகுதியில் ஆதிக்கத்தை நிறுவ ஸ்லாவிய மக்களுக்கும், டியூட்டானிக் இனஞ்சார்ந்த மக்களுக்குமிடையேயான போட்டியே உலகப்போராக மாறியது எனலாம். அதுபோன்றே ஐரோப்பாவின் மேற்குப் பகுதியில் ஆதிக்கத்தை நிறுவவும், கடல் கடந்த வாணிகத்திலும், குடியேற்றங்களை நிறுவுவதிலும், உயரிய இடத்தைப் பெறவும், ஜெர்மனிக்கு பிரெஞ்சு - பிரிட்டிஷ் கூட்டுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போட்டியே பெரும் போராக வடிவெடுத்தது என்றும் கூறலாம். இப் போரில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு. ஒருபோதும் ஈடுபடாது என மக்கள் நினைத்து வந்தனர். எனினும், குறிப்பிடத்தக்க ஒரு சிலர், பிரிட்டன் - பிரான்சு பக்கம் ஈடுபாடு கொண்டனர். குடியேற்ற நாடுகளைப் பெற, ஜெர்மனி வன்முறையினைப் பயன்படுத்தியமையைக் கண்ட அமெரிக்க மக்கள், ஜெர்மனிமீது வெறுப்பு

கொண்டனர். ஜெர்மனியில் பெயரளவில்தான் மக்களாட்சி நடைபெற்றது. இராணுவ மரபில் வந்த அந்நாட்டு அரசர்களின் போக்கு மக்களாட்சி அடிப்படையிலான அமெரிக்க அரசியல் கோட்பாடுகளுக்கு முற்றிலும் முரணானவையாக இருந்தன. ஒரு வேளை, இப் போரில் ஜெர்மனி வெற்றி பெற்றால் தங்களது நிறுவனங்களும், கோட்பாடுகளும், நலனும் அழிவுறும் என அமெரிக்க மக்கள் கருதியமையால்தான், இறுதியாக அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு போரிலிறங்கிற்று.

முதல் உலகப்போர் தொடங்கியதும், குடியரசுத் தலைவர் வில்சன், தாமே நேரடியாக வெளிநாட்டுறவினைப் பார்வையிடலானார். எனவே, அவருடைய சொந்தக் கருத்துகள் முக்கியத்துவம் பெறலாயின. அவருடைய மனம் இரு வேறுபட்ட நோக்கங்களுக்கிடையே சில நாள் ஊசலாடிக் கெரண்டிருந்தது. ஐரோப்பாவில் நடந்துவந்த போரில், இருதரப்பாரிடையேயும் குறையும், நிறையும் இருந்ததென வில்சன் கூறினார். இருதரப்பாருக்கும் வெற்றி தோல்வி இல்லாத வகையில் அமைதி நிலையாக நிறுவப்பட வேண்டுமென விரும்பினார். அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு சார்பற்ற நிலையிலிருந்து இடையீட்டாளராகப் பணிபுரிய வேண்டுமென்றும் வில்சன் கருதினார். ஆனால், சில சமயம் வில்சன் நேசநாடுகள் மீது இரக்கங் கொண்டார். இப்போருக்கு ஜெர்மனியே பொறுப்பு என்று வில்சன் நம்பினார். பன்னாட்டுச் சட்ட திட்டங்களுக்கோ, பிற நாடுகளின் உரிமைகளுக்கோ ஜெர்மனி மதிப்புத்தர மறுப்பதைக் கண்டார். ஜெர்மனி வெற்றி பெற்றால், அது அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டுக்குக் கேடான முடிவாகும் என வில்சன் கருதினார்.

ஜெர்மனி தோற்கடிக்கப்பட வேண்டும் என்ற வில்சனின் கருத்துக்கு ஒருமுகமாக அமெரிக்க மக்களில் பெரும்பாலோர் ஆதரவு தெரிவித்த போதிலும், ஒரு சிறுபான்மையினர் கடைசி வரை அமெரிக்க நாடு நடு நிலைமையை வகிக்க வேண்டுமென வற்புறுத்தி வந்தனர். அவர்களில் ஒரு சிலர் அமைதியை நாடுபவர்களாயிருந்தனர். ஒரு சிலர் தனித்திருத்தல் கொள்கைவாதியினராய் இருந்தனர். ஒரு சிலர் ஜெர்மனியை ஆதரிப்பவர்களாக இருந்தனர். அமெரிக்க மக்களிடையே

இக்கருத்துக்கள் நிலவியமைக்கு அவரவரது வழிமரபும் ஓரளவு காரணமாக இருந்தது. அமெரிக்க மக்களில் பெரும்பாலோர் பிரிட்டிஷ் மரபினராயிருந்தமையால் நேச நாடுகளை அவர்கள் ஆதரித்தனர். ஜெர்மனி, அயர்லாந்து, ஸ்காண்டிநேவியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து வந்து குடியேறிய மக்கள் சந்ததியினர் தனித்திருக்க அல்லது ஜெர்மனியை ஆதரிக்க முனைந்தனர். மேற்கு மையப் பகுதியில் நேச நாடுகளுக்காக இரக்கப்படுபவர் அறவே இல்லை எனலாம். ஜெர்மனியை ஆதரிக்க வேண்டுமென எவரும் கோரவில்லை. எனவே நேச நாடுகளை ஆதரிப்பதா அல்லது நடு நிலைமை வகிப்பதா என்பது பற்றிதான் மக்கள் விவாதித்து வந்தனர்.

பிரிட்டனுடன் கருத்து மாறுபாடு

ஜெர்மனியைப் பிரிட்டன் முற்றுகையிட்டமையால் பன்னாட்டு விதிமுறைகள் பல மீறப்பட்டன. அதனால், அமெரிக்காவுக்குத் தொல்லைகள் பல ஏற்பட்டன. பன்னாட்டுச் சட்டப்படி, படைக் கலங்களை ஏற்றிச் செல்லும் எதிரியின் கப்பல்களை மட்டும் கைப்பற்ற ஒரு நாட்டுக்கு உரிமை தரப்பட்டிருந்தது. ஆனால், பிரிட்டனோ வெளியுலகோடு ஜெர்மனி கொண்டிருந்த வாணிக உறவு அனைத்தையும் துண்டித்தது. சட்டத்திற்கு முரணாகப் பிரிட்டன் தனது முற்றுகையை ஹாலாந்து, ஸ்காண்டிநேவியா ஆகிய நாடுகள் மீதும் நீட்டித்தது. இத்தகைய முற்றுகையினால் பல அமெரிக்க வாணிகக் கப்பல்கள் நிறுத்தப்பட்டு, அவற்றிலிருந்த சரக்குகள் கைப்பற்றப்பட்டன.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, கடலுரிமைக்கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் பிரிட்டனின் செயலைக் கண்டித்தது. ஆனால், கண்டனக் குறிப்புகளெல்லாம் மென்னயமுள்ளவைகளாகவே இருந்தன. அவை சீற்றங்கொண்ட அமெரிக்க வாணிகர்களின் மனநிறைவுக்காகவே வெளியிடப்பட்டனவே ஒழிய, பிரிட்டனிடமிருந்து சலுகைகள் பெறுவதற்காக அல்ல. வில்சன் பிரிட்டன் மீது எத்தகைய வற்புறுத்தலையும் திணிக்கவில்லை. பிரிட்டனும் போர்க்காலம் முழுவதும் எத்தகைய சலுகையையும் அமெரிக்காவுக்குத் தரவில்லை. பிரிட்டனுக்கெதிராக வில்சன் தகுந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வில்லை எனப் பலர் குறை கூறினர்.

வரையறைக்குட்பட்ட போர் முறை என்ற பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக் கருத்து இப்போது பொருளற்றதாக இருந்ததை வில்சன் மக்களுக்கு எடுத்துரைத்தார். அப்பொழுதிருந்த சூழ்நிலைக்குத் தேவைப்பட்ட வகையில், பிரிட்டன் ஜெர்மனிக்குச் சென்று கொண்டிருந்த சரக்குகளைப் போருக்கானவை, போருக்கல்லாதவை எனப் பாகுபடுத்தாமல் அனைத்தையும் கைப் பற்றியமை சரியே என்றும் வில்சன் கருதினார்.

ஜெர்மனியுடன் கருத்து மாறுபாடு

1915-ம் ஆண்டு ஜெர்மனி நீர்மூழ்கிக் கப்பல் போரினைத் தொடங்கிற்று. அமெரிக்கக் கப்பல் தாக்கப்பட்டாலோ அல்லது அமெரிக்க மக்கள் உயிரிழக்க நேரிட்டாலோ அதற்கு முழுப் பொறுப்பையும் ஜெர்மனி ஏற்க வேண்மென வில்சன் எச்சரிக்கை விடுத்தார். உடனே ஜெர்மனியும் அதற்கிணங்கி, நடுநிலைமை வகிக்கும் நாடுகளின் கப்பல்களைத் தாக்க வேண்டாமென நீர்மூழ்கிக் கப்பல் படைக்கு ஆணை பிறப்பித்தது. எதிர்பாராத வகையில் இரண்டு அமெரிக்கக் கப்பல்கள் தாக்கப்பட்டபோது உடனே ஜெர்மனி இழப்பீடு அளித்தது. ஆனால், இறந்து போனவர்கள் உயிரினை திருப்பிப் பெற முடியுமா? மார்ச்சு திங்கள் 28 ஆம் நாள் பலபா என்ற அமெரிக்கக் கப்பல் தாக்கப் பட்டதில் அமெரிக்கர் ஒருவர் உயிரிழந்தார். அடுத்து மேதிங்கள் 7ஆம் நாள் லூசிடானியா என்ற கப்பல் தாக்கப்பட்டதில் 1,198 பேர் உயிரிழந்தனர். அதில் 128 பேர் அமெரிக்கராவர். இச் செய்தியினைக் கேட்ட அமெரிக்க மக்கள் கொதித்தெழுந்தனர். ஒரு சிலர் ஜெர்மனிமீது உடனே போர்தொடுக்க வேண்டினர்.

இருப்பினும் நடுநிலைமைக் கொள்கையினைக் கைவிட வில்சன் முன் வரவில்லை. பிரிட்டிஷ் கப்பல்களில் சென்றால் அமெரிக்கருக்கு முழு பாதுகாப்பு உண்டென்று வில்சன் கூறினார். நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் பற்றிய சிக்கல் ஓராண்டுக் காலம் நீடித்தது. பயணிகள் கப்பல்களைத் தாக்க வேண்டாமென நீர்மூழ்கிக் கப்பல் படைக்கு ஜெர்மானிய அரசு ஆணை பிறப்பித்தது. அப்படியே பயணிகள் கப்பல் தாக்கப்பட்டால் அது சட்டத்திற்கு முரணாகாது என்றும் ஜெர்மனி கூறிற்று. ஆனால் தவறாக ஆணையை மீறி

ஜெர்மானியத் தளபதி ஒருவர் 1916-ம் ஆண்டு, மார்ச்சுத் திங்கள் "சஸெக்ஸ்" என்ற பிரெஞ்சுக் கப்பலைத் தாக்கி மூழ்கடித்தார். இனியும் முன்னறிவிப்பின்றி கப்பல்களைத் தாக்காது என ஜெர்மனி உறுதி மொழியளிக்காவிட்டால், அந்நாட்டுடனான உறவு முறையை அமெரிக்கா முறித்துக் கொள்ளும் என வில்சன் எச்சரிக்கை விடுத்தார். உடனே ஜெர்மனி அதற்கிணங்கி, அமெரிக்க விரும்பியபடியே உறுதிமொழியளித்தது. ஜெர்மனி அதே சமயத்தில் பிரிட்டனின் முற்றுகையைத் தளர்த்த வேண்டுமென வில்சனிடம் கோரியது. ஆனால் பிரிட்டன் ஜெர்மனியின் கோரிக்கைகளை ஏற்க மறுத்தது.

நேச நாடுகளுக்கு உதவ வேண்டுமென்ற மனப்பான்மை அமெரிக்காவில் வலுப்பெற்றது. ஈவிரக்கமின்றி மக்கள் கொல்லப் படுவதை உடனே தடுத்து நிறுத்த வேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்வது அமெரிக்காவின் அறநெறிக் கடமையாகுமென்றும் மக்கள் கூறலாயினர், போரினை முடிக்க ஒரேவழி நேச நாடுகளுக்கு உதவி செய்வதன் மூலம் என்றும் மக்கள் கருதினர். இத்தகைய மனப் பான்மையினை வளர்ப்பதற்கு பிரிட்டன் எவ்வளவு தூரம் கருத்துப் பாப்பு செய்திருந்தது என்று சொல்வதற்கில்லை. ஏனெனில், போர் தொடங்கிய நாளிலிருந்தே, அமெரிக்க மக்கள் நேசநாடுகளை ஆதரிக்க வேண்டுமென உணர்ச்சி வேகம் கொண்டிருந்தனர். ஜெர்மனியும் முப்பத்தைந்து மில்லியன் டாலர் செலவு செய்து தனது கருத்தினை அமெரிக்காவில் பரப்பியிருந்தது. நேசநாடுகளுக்கு அமெரிக்கா உதவி செய்ய முடியாத வகையில் ஜெர்மானிய ஒற்றர்கள் தொழிற் சாலைகளில் வேலை நிறுத்தங்களையும், நாச வேலைகளையும் ஊக்குவித்து வந்தனர். ஆனால், அவர்கள் எளிதில் அகப்பட்டுத் தண்டனை பெற்றனர்.

நேச நாடுகளுடன் வாணிகம்

நெருங்கிய பொருளாதார உறவுகளால் நேச நாடுகளை ஆதரிக்க வேண்டு மென்ற கருத்து வலுப்பெற்றது. பிரிட்டிஷ் முற்றுகையினால் மைய அரசுகளுடனான அமெரிக்க வாணிகம் சிறிது தான் தடைபட்டது. அதற்குமாறாக, பிரிட்டனுக்கும், பிரான்சுக்கும் ஏராளமான சரக்கு களை அமெரிக்கா ஏற்றுமதி

செய்தது. 1914-ம் ஆண்டில் பொருளாதார நிலைமையில் சிறிது மந்தம் நிலவியபோதும், 1916-ம் ஆண்டளவில் அமெரிக்காவின் பொருளாதாரத் துறைகள் அனைத்திலும் சிறப்பான முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. அதற்குமுன் கண்டிராத அளவுக்கு இலாபமும் அதிகம் கிடைத்தது ; ஊதியமும் உயர்வாக அளிக்கப்பட்டது. நேச நாடுகள் அமெரிக்காவில் கடன் பெற முனைந்தன. 1917-ம் ஆண்டு, ஏப்ரல் திங்கள் வரை அமெரிக்கர் இரண்டாயிரம் மில்லியன் டாலரைக் கடனாக அளித்திருந்தனர்.

அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, நேசநாடுகளின் போர்த்தளவாடக் கிடங்காக மாறிற்று. அமெரிக்காவின் பொருளாதார உதவியின்றி அவர்கள் வெற்றி பெற்றிருக்க முடியாது என்பது உறுதி. நடு நிலைமைக் கொள்கைக்கு மாறாக அமெரிக்கா செயலாற்றுகிறது என ஜெர்மனி கண்டனக்குரல் எழுப்பிற்று; போர்க்கருவிகள் ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதைத் தடைசெய்ய வேண்டுமென்றும் கோரிற்று. ஆனால், அமெரிக்கா, பன்னாட்டுச் சட்டவிதி முறைகளின்படி, நேச நாடுகளுக்குப் போர்க்கருவிகளை விற்பது தவறாகாது என எடுத்துக் கூறிற்று. பொருளாதார வளம் மிகுந்த நாடாக அமெரிக்கா விளங்கியமையால், எத்தரப்பிற்கும் உதவி செய்தாலும் செய்யா விட்டாலும் அது நன்மையாகவோ தீமையாகவோ முறையே அமையும். எனவே, சீரிய முறையில் நடுநிலைமை வகிப்பதென்பது இயலாத காரியமாகும். பொருளாதார அடிப்படையில் நேசநாடு களின் வெற்றியில் அமெரிக்கா ஆர்வங்கொண்டது.

வில்சன் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்படல்

1916-ம் ஆண்டு குடியரசுத் தலைவர் பதவிக்கான தேர்தல் நடைபெற்றது. அத் தேர்தலில் மக்களாட்சிக் கட்சியினருக்கும் குடியரசுக் கட்சியினருக்குமிடையே வேறுபாடு இல்லாமலிருந்தது இரு கட்சியினரும் போர் பற்றி ஒரேவிதக் கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தனர். மக்களாட்சிக் கட்சியினர் வில்சனையே தமது வேட்பாளராக மீண்டும் நியமித்தனர். குடியரசுக் கட்சியினர் முந்தைய நியூயார்க் ஆளுநரான சார்லஸ் ஹியூஜஸ் என்பவரைத் தங்களது வேட்பாளராக நியமித்தனர். மேம்பாட்டுக் கொள்கையினர் பலர் குடியரசுக் கட்சியில் சேர்ந்து விட்ட போதிலும், வில்சன்

பெரும்பான்மையான வாக்குகள் பெற்று வெற்றி பெற்றார். தேர்தலில் வெற்றி பெற்றதும் வில்சன் போரினை நிறுத்தி அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்காக வழிமுறைகளை ஆராயலானார்.

இருதரப்பாரும் என்னென்ன குறிக்கோளுக்காகப் போரிடுகின்றனர் என்பதனைக் கேட்டறிய முயற்சித்தார். முழுவெற்றிக்குப் பின்னர் தான் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள முடியும் என இரு தரப்பாளரும் தங்களது விடையில் குறிப்பிட்டிருந்தனர். எத்தரப்பாளருக்கும் “வெற்றியின்றி அமைதி” காண்பதே வில்சனின் குறிக்கோளாக இருந்தது. இதனை மனவலிமையற்ற கொள்கையெனப் பல அமெரிக்கர் இடித்துரைத்தனர். உலகனைத்துக்குமான ஒரு மன்றோ கொள்கையை வகுத்தளிக்க வில்சன் விரும்பினார்.

பிரிட்டனையும், பிரான்சையும் சுற்றிக் கட்டுப்பாடற்ற நீர் மூழ்கிக் கப்பற்போரில், தான் ஈடுபடப்போவதாக ஜெர்மனி 1917-ம் ஆண்டு, ஜனவரித் திங்கள் 31-ம் நாள் அறிவித்தது. அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு, கிழமைக்கு ஒரு பயணிகள் கப்பலை - மட்டும் பிரிட்டனுக்கு அனுப்பலாமென்றும், அதில் போர்க்கருவிகள் அனுப்பப்படக் கூடாதென்றும், அக்கப்பல்களின் புறத்தில் வெள்ளை, சிவப்பு வர்ணங்களால் பட்டைக்கோடுகள் வரையப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் ஜெர்மனி அறிவித்தது. இம் முடிவை ஜெர்மானிய தரைப்படைத் தலைவர்களும், கப்பற்படைத் தலைவர்களும் இணைந்து உருவாக்கியிருந்தனர். ஜெர்மானிய அரசு அவர்களின் கட்டுப் பாட்டில் இருந்தது. அவர்கள் எப்படியாவது பிரிட்டனைக் கடுந் துன்பத்திற்கு இலக்காக்கி இணங்க வைக்கவேண்டுமெனத் திட்ட மிட்டனர். உடனே, அமெரிக்கா, ஜெர்மனியுடன் கொண்டிருந்த அரசியல் உறவை முறித்துக் கொண்டது. அமெரிக்கா தனது கப்பல்களில் போர்க்கருவிகளைப் பொருத்தி, நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களின் தாக்குதலைத் தாங்கும் வகையில் கப்பல்களை மாற்றியமைக்க முற்பட்டது.

ஜெர்மனியினது அறிவிப்பைக் கேட்ட அமெரிக்க வணிகர், தங்களது கப்பல்களை அமெரிக்கத் துறைமுகங்களில் கிடத்தி விட்டனர். இதனால் நேச நாடுகளுக்கு ஏற்றியனுப்பப்பட வேண்டிய

போர்க்கருவிகளும், பிற சரக்குகளும் அமெரிக்கக் கிடங்குகளில் தேங்கலாயின. அமெரிக்காவின் பொருளாதார நிலை பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. நேசநாடுகளும் அமெரிக்காவின் உதவியின்றி தவிக்கலாயின.. அந் நேரத்தில் ஜெர்மனியின் வெளிநாட்டுறவுச் செயலாளரான ஸிம்மர்மேன் மெக்ஸிகோ அரசுக்கு ஒரு செய்தி அனுப்பியிருந்தார். அதில் மெக்ஸிகோவை அமெரிக்க ஐக்கியநாடுமீது படையெடுக்கச் சொல்லியும், அரிசோனா, நியூ மெக்ஸிகோ, டெக்ஸாஸ் ஆகிய மாநிலங்களைக் கைப்பற்றச் சொல்லியும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இதற்கும் மேலாக ஜெர்மனி அமெரிக்க வணிகக் கப்பல் ஒன்றினை, மார்ச்சுத் திங்கள் முன்னறி லிப்பின்றி மூழ்கடித்தது. அதையொட்டி, மேலும் மூன்று கப்பல்கள் மூழ்கடிக்கப்பட்டன. இதற்கு மேலும் பொறுத்திருக்க மாட்டாத வில்சன் 1917-ம் ஆண்டு, ஏப்ரல் 2-ம் நாள் காங்கிரஸின் சிறப்புக் கூட்டம் ஒன்றினைக் கூட்டி, ஜெர்மனிமீது போர் தொடுப்பதற்கான தமது முடிவினை அறிவித்தார். காங்கிரஸ் அதற்கு உடனே ஒப்புதல் தெரிவித்தது. ஏப்ரல் 6-ம் நாள் ஜெர்மனிமீது போர் தொடுக்கப்பட்டது. ஜெர்மானிய மக்களையும், ஜெர்மானிய அரசையும் வில்சன் வேறுபடுத்திக் காட்டி, தாம் ஜெர்மானிய அரசின் மீதுதான் போர்தொடுப்பதாகவும், ஜெர்மானிய மக்களுக்குத் தமது அனுதாபத்தையும் நட்பையும் நல்குவதாகவும் அறிவித்தார்.

அமெரிக்க மக்கள் உடனே போருக்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். போரில் வெற்றி பெற்று ஜெர்மனியைத் தோற்கடிப்ப தோடல்லாமல் ஒரு புதிய உலகை உருவாக்க வேண்டுமென்றும், அவ்வுலகில் மீண்டும் போர் என்ற பேச்சே இருக்கக்கூடாதென்றும் விரும்பினர். குடியாட்சியைப் பின்பற்றும் தாங்கள் வல்லாட்சி நாடுகளைக் காட்டிலும் கட்டுப்பாட்டுடன், சீரிய முறையில் வலிமை யோடு செயலாற்ற முடியும் என்பதனை இப் போரில் நிரூபிக்க அமெரிக்கர் பெருமை கொண்டனர். அமெரிக்கா போரிலிறங்கிய போது நேசநாடுகள் நம்பிகையிழந்த நிலையிலிருந்தன. நேசநாடுகளுக்குத் தொல்லைகள் பெருகிக்கொண்டே இருந்தன. இருந்த நிதிகளையெல்லாம் செலவழித்து விட்டிருந்தனர். அவர்களது வாணிகத்தை ஜெர்மானியர் அழித்துக் கொண்டிருந்தனர். பிரான்சு. இத்தாலி , ருஷ்யா ஆகிய நாடுகள் தளர்ச்சியுற்றுத் தோல்வி மனப் பான்மையைப் பெறலாயின. நேசநாடுகளிலிருந்து, அமெரிக்கா

வுக்குத் தொடர்ந்து பல தூதுக் குழுவினர் வந்து உதவிகள் கேட்ட வண்ணமிருந்தனர்; சிறப்பாகப் படை வீரர்களை அனுப்பியுதவுமாறு அமெரிக்காவை வேண்டினர்.

அமெரிக்காவில் போருக்கான ஆயத்தங்கள் மெதுவாகவே நடை பெற்றன. 1916-ம் ஆண்டு கோடைகாலத்திலேயே தரைப் படையையும், கப்பற்படையையும் பெருக்குவதற்காகக் காங்கிரஸ். நிதியொதுக்கியிருந்தது. ஆனால், அமெரிக்கா போர்தொடுக்கும் வரை, படைகளின் நிலைமை அப்படியேதான் இருந்தது. எனவே நேசநாடுகளுக்குப் படை தந்து உதவுமளவுக்கு அமெரிக்கப் படையினர் ஆயத்தம் செய்ய ஓராண்டுக் காலம் பிடித்தது. அமெரிக்கா பெருமளவில் எல்லாத் துறைகளிலும் ஆயத்தம் செய்து முடிந்த போது போர் முடிவுற்றது. 1919-ம் ஆண்டின் இறுதியில் தான் போர் முடியுமென அமெரிக்கர் நினைத்துத் திட்டங்கள் வகுத்தனர். ஆனால், நவம்பர் 1918-ல் ஜெர்மனி சரணடைந்த போது, அப்போது தான் அமெரிக்கா போர் முயற்சியிலீடுபட்டது. நடைமுறையில் எவ்வளவு வீரர்கள் தேவைப்பட்டனரோ அதுபோல நான்கு மடங்குக் கூடுதலான வீரர்களைத் திரட்டிப் பயிற்சியளிக்க அமெரிக்க அரசு திட்டமிட்டிருந்தது. போர்க்கருவிகளுக்காகவும் கப்பல்களுக்காகவும் ஏராளமான தொகை செலவிடப்பட்டது. இவையெல்லாம் இறுதியில் பயன்படுத்தப்படவேயில்லை.

முதல் உலகப்போரில், அமெரிக்கா அதிக அளவில் வீரர்களைப் போரில் ஈடுபடுத்தவில்லை. இருந்தாலும் கட்டாய இராணுவ சேவையைச் செயலாக்கிற்று, ஏனெனில், இருந்த இளைஞர்களுள் சிறந்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க அம்முறை சிறந்த வாய்ப்பினையளித்தது. தேச நாடுகளின் வெற்றிக்கு அடிப்படைக் காரணம் அமெரிக்கா அளித்த பொருளாதார உதவியேயாகும், பொருளாதாரத்தின் சிறப்புப் பிரிவுகளை மேற்பார்வையிட ஆறு குழுக்கள் நியமிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் முக்கியமானது போர்த்தொழில் சார்ந்த குழுவாகும். ஆனால் இக் குழு சிறப்புற இயங்கவில்லை. ஏனெனில் அரசின் அதிகாரம் பலரிடையே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டிருந்தது. அரசும் தனது வலிமையைப் பயன்படுத்தி, சிறப்புறச் செயலாற்ற அஞ்சினமையால், போருக்கான பொருள் உற்பத்தி பின்தங்கிய நிலையிலேயே இருந்தது. 1918-ம் ஆண்டு மார்ச்

மாதம் போர்த் தொழில்சார்ந்த குழுவின் தலைவராகப் பெர்னார்டு பாருச் பொறுப்பேற்றார். சிறந்த ஆட்சித்திறன் பெற்றிருந்த அவர் வணிகர்களோடு நட்பு கொள்ளாது, குடியரசுத் தலைவருடன் இணைந்து ஒத்துழைத்தார்.

மேலும் ஓவர்மேன் சட்டம் இயற்றப்பட்ட பிறகு தொழிற்சாலைகளைக் கட்டுப்படுத்த கூட்டாட்சி அரசு எல்லையற்ற அளவுக்கு அதிகாரங்களைப் பெற்றது. உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் மட்டுமே நாட்டங்கொண்டிருந்தமையால், கூட்டாட்சி அரசு அமைதிக் காலச் சட்டதிட்டங்களை ஒதுக்கி வைத்து விட்டுச் செயலாற்றியது. போட்டியை வளர்க்கவும், தனியுரிமை நிறுவனங்களைக் கட்டுப்படுத்தவும் முயற்சிக்காமல், கூட்டாட்சி அரசு பெருவாணிகத்தை வளர்ப்பதில் கூட்டு சேர்ந்தது. முன்பு உள்நாட்டுப்போரில் நிகழ்ந்ததைப் போன்று இப்பொழுதும் பெருவாணிகம், பெருமளவில் அரசின் ஆதரவோடு வளரலாயிற்று. வாணிகக் கூட்டுநிறுவனங்களுக்கு உற்பத்தித்தொகையோடு நேர்மையான அளவுக்கு ஆதாயமும் சேர்த்து வழங்கப்பட்டது. இம்முறையினால் பல அரசியல்வாதிகள் பெரும் பொருளிட்டினர். இருப்பினும் அமெரிக்க வரலாற்றில் முன்பு பேரர் நடந்த காலத்தில் இருந்த அளவுக்கு ஊழல் இருந்தது போல இப் போர் நடந்தபோது இல்லாமலிருந்தது.

பெரும்பான்மையான உற்பத்தித் திட்டங்கள் தனியார் துறையிலிருந்த போதிலும் சில துறைகளில் கூட்டாட்சி அரசு நேரடியான கட்டுப்பாட்டை விதித்தது. இரயில்பாதை நிறுவனங்கள் போர் சரக்குகளை விரைவாக ஏற்றியனுப்பியபோதும், அச்சரக்குகளை ஏற்றி இறக்குவதில் தவிர்க்க முடியாத கால தாமதம் ஏற்பட்டது. அதனால் சரக்குப் பெட்டிகள் பயனற்று நெடுநாள்களுக்கு நின்று கொண்டிருந்தன. எனவே, வில்சன் படை ஒதுக்குச் சட்டப்படி இரயில் பாதைகளையும், நீர்வழிகளையும் கட்டுப்படுத்த முடிவு செய்து, வில்லியம் மெக்கூ என்பவரை மேற்பார்வையாளராக நியமித்தார். வில்லியம் மெக்கூ ஒரு தரப்படுத்தும் பணியைச் சிறப்புற ஆற்றினார். அதனால், சரக்கு வண்டிகள் காலதாமதமின்றித் தேங்காமல் பொருள்களை ஏற்றிச் சென்றன.

நேசநாடுகள், பல கப்பல்களைப் போரில் இழந்து விட்டமையால், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டைக் கப்பல்கள் தந்து உதவுமாறு வேண்டின. இவ்வேண்டுதலை நிறைவேற்றக் கூட்டாட்சி அரசு நெருக்கடிக் கப்பற்படை நிறுவனம் ஒன்றை அமைத்தது. 1914-ம் ஆண்டில் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் கப்பற் சரக்கனுப்பீடு ஒரு மில்லியன் டன்னாக இருந்தது. 1918-ம் ஆண்டுச் செப்டம்பர்த் திங்களில் அஃது எட்டரை மில்லியன் டன்னாக நெருக்கடிக் கப்பற்படை நிறுவனத்தால் உயர்த்தப்பட்டிருந்தது. அமெரிக்கா பிற நடுநிலைமை நாடுகளினின்றும் கப்பல்களை விலைக்கு வாங்கியதோடு, கைப்பற்றிய ஜெர்மானியக் கப்பல்களையும் நேசநாடுகளுக்கு உதவியாக அனுப்பிவைத்தது.

உணவுப்பொருள் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்காக 1917-ம் ஆண்டு லீவர் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. உணவுப் பொருள் உற்பத்தியை மேற்பார்வையிட ஹெர்பர்ட் ஹூவர் என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் போர் தொடக்க காலத்தில் பெல்ஜியத்தில் இடர்க்காப்புதவிப் பணியில் ஈடுபட்டுச் சிறந்த அனுபவம் பெற்றிருந்தார். கூட்டாட்சி அரசு ஒரு தானிய நிறுவனத்தை அமைத்தது. அந் நிறுவனம் நாட்டில் விளைவிக்கப்பட்ட கோதுமை முழுவதையும் ஒரு குறிப்பிட்ட விலைக்கு வாங்கிச் சேமித்து வைத்தது. இதனால், பெரும் ஊதியம் பெற்ற குடியானவர்கள், கோதுமைப் பயிரை மேன் மேலும் அதிக நிலங்களில் பயிரிடலாயினர். கோதுமைப் பயிர் விளையும் நிலப்பரப்பு 1917-ல் 45 மில்லியன் ஏக்கராக இருந்தது, 1919-ல் 75 மில்லியன் ஏக்கராக உயர்ந்தது. போரின்போது விவசாய உற்பத்திப் பெருக்கமும், ஏற்றுமதியும் கூடின. குடியானவர்கள் மேன்மேலும் கடன் வாங்கி நிலங்களை வளப்படுத்திப் பயிர்த்தொழில் செய்தனர். போர் முடிவுற்றதும், ஐரோப்பாவில் உணவு உற்பத்தி வழக்கமான நிலைக்கு வரவே, அமெரிக்க உணவுப் பொருள்கள் தேவையற்றவை யாயின. எனவே திடீர் விவசாயப் பெருக்கம் வீழ்ச்சியுற்றது. குடியானவர்கள் பெருங்கடனாளிகளாயினர்.

போரின் போது பொருள்களின் விலையை அரசு ஒழுங்காகக் கட்டுப்படுத்தவில்லை. 1918-ம் ஆண்டளவில் சரக்குகளின் விலை இரண்டு மடங்காக உயர்ந்திருந்தது. இதனால் நடுத்தர மக்களும்

நிலையான வருமானம் பெறுபவர்களும் பெருந்தொல்லைக்கு உள்ளாயினர். ஆனால், தொழிலாளர்களுக்குக் கூடுதலான ஊதியம் கிடைத்தது. கூட்டாட்சி அரசே தன்னுடைய நிறுவனங்களில் தொழிலாளர்களுக்குப் பல சலுகைகளைத் தந்து ஊக்குவித்தமையால், பிற தொழிலதிபர்களும் தொழிலாளர் நலனைக்காப்பதில் ஆர்வங்கொண்டனர். தொழிலாளர் சங்கத் தலைவர்களும் வேலை நிறுத்தம் செய்யாது உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்தனர். அதற்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தும் வகையில் அரசு நாளொன்றுக்கு எட்டு மணி வேலை நேரத்தையும், தொழில்முதலாளியுடன் தொழிலாளர் கூட்டாகப் பேசிக் குறைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் முறையினையும் ஆதரித்தது. போர் முடிவுற்றபோது பாதிக்கும் மேலான தொழிலாளர்கள் கிழமை ஒன்றுக்கு நாற்பத்தெட்டு மணி நேரம் வேலை செய்தனர் கூடுதலாக வேலை செய்தால் கூடுதலாக ஊதியம் பெற்றனர்; தொழிற்சங்கங்களின் உறுப்பினர் தொகையும் இருபத்தைந்து சதவீதம் உயர்ந்தது. சில தொழில் நிறுவனங்களில் தொழிலாளர் ஊதியம் குறைவாகவே இருந்தது. ஆனால், மொத்தத்தில் தொழிலாளர் நிலைமை சிறப்புற்றிருந்தது.

முதல் உலகப்போரினால் அமெரிக்கச் சமுதாயத்தில் ஒரு சில குறைபாடுகளும் தோன்றின. மக்கள் சகிப்புத்தன்மையற்றவர்களாய்த் திகழ்ந்தனர். போர்ப்பீதியை மக்களிடத்து உண்டாக்குவதில் கூட்டாட்சி அரசும் ஓரளவு பங்கேற்றிருந்தது. ஜார்ஜ் கிரீல் என்பவரது தலைமையில் செய்தி வெளியீட்டுக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இயக்காற்றல் மிக்க கிரீல் பல நிகழ்சிகளைத் தயாரித்து, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு, நேசநாடுகளின் வெற்றிக்காகப் பாடுபட வேண்டியதின் சிறப்பை மக்களிடத்து விளக்கினார். கலைஞர்கள் எழுத்தாளர்கள், பேராசிரியர்கள், நடிகர்கள், திரைப்படத் தயாரிப்பாளர்கள் ஆகியோரின் உதவியோடு வில்சனின் கருத்துகளை மக்களிடையே பரப்புவதில் கிரீல் பெரும் வெற்றி கண்டார். அவருடைய பிரசாரம் மிகவும் தீவிரமாக இருந்ததால் மக்களிடையே வெறுப்பும் தோன்றலாயிற்று. அமெரிக்காவில் வாழ்ந்த ஜெர்மானியரை மக்கள் ஐயக்கண் கொண்டு நோக்கி அவர்களை ஒதுக்கி வைத்தனர். சில சமயம் ஜெர்மானியரைத் துன்புறுத்தினர். ஜெர்மானிய மொழியில் வெளியான செய்தித்தாள்கள் மீது

நெருங்கிய மேற்பார்வையிருந்தது, சில சமயம் அவற்றின் மீது வழக்கும் தொடரப்பட்டது.

போர் முயற்சிக்கு இடையூறு விளைவிப்பவர்களையெல்லாம் கைது செய்ய, வேவுபார்த்தல் சட்டப்படி அரசின் வழக்குரைஞர்க்கு அதிகாரம் தரப்பட்டது. நாட்டுக்கு வரும் அஞ்சல் கடிதங்களைத் தணிக்கை செய்ய அஞ்சல் துறைத் தலைவருக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. அழிவுப்பணிச் சட்டத்தின்படி பொதுச் சொத்துகளையும், தனியாரது உடைமைகளையும் தாக்கி நாசம் விளைவிப்போர் கடுந்தண்டனைக்கு உள்ளாயினர். அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் அரசியலமைப்பு, கூட்டாட்சி அரசு, தேசியக்கொடி ஆகியவற்றைப் பற்றி இழிவாகப் பேசுவோரெல்லாம் ஆட்சி எதிர்ப்புச் சட்டப்படி தண்டிக்கப்பட்டனர்.

அமெரிக்கா, போரில் கலந்து கொண்டபிறகும் ஓராண்டு காலத்திற்கு ஜெர்மனி தொடர்ந்து வெற்றிகளைப் பெற்றே வந்தது. ஜெர்மனியின் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்கள் மேலும் பல வணிகக் கப்பல்களை மூழ்கடித்தன. 1918-ம் ஆண்டு கோடைக் காலத்திற்குப் பிறகு தான் அமெரிக்கக் கப்பற்படையும், பிரிட்டிஷ் கப்பற்படையும் ஒன்றாக இணைந்து ஜெர்மானியப் படையினரைத் தோற்கடிக்க முடிந்தது. ஆனால் ஜெர்மனி எளிதில் பால்கன் நாடுகளைக் கைப்பற்றிற்று. 1917-ம் ஆண்டு, நவம்பர்த் திங்கள் ருஷ்யாவில் முடியாட்சி ஒழிக்கப்பட்டுக் குடியாட்சி நிறுவப்பட்டது. ருஷ்யா, புரட்சியினால் நலிவுற்றிருந்தமையால் புதியதாகப் பதவிக்கு வந்த குடியாட்சி அரசு ஜெர்மானியரோடு ஒர் உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டது. அதன்படி, ருஷ்யா ஜெர்மனிக்குப் போலண்டு, பால்கன் நாடுகள், உக்ரைன் ஆகியவற்றை விட்டுக்கொடுத்தது. எனவே ஜெர்மனி தனது முழு கவனத்தையும் மேற்குப் பகுதிக்குத் திருப்பி, பிரான்சையும் பிரிட்டனையும் தோற்கடிக்க முனைந்தது. உடனே, அமெரிக்காவும் தனது படைகளை ஜன் ஜோஸப் பெர்ஷிங் என்பவரது தலைமையில் பிரான்சுக்கு அனுப்பியது. 1918-ம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் மூன்று இலட்சம் அமெரிக்க வீரர்கள் பிரான்சில் இருந்தனர். ஜெர்மனி, பிரான்சைத் தாக்கத் தொடங்கியதும், அமெரிக்காவிலிருந்து ஒவ்வொரு திங்களும் மூன்று இலட்சம் படையினர் ஐரோப்பாவில் வந்திறங்கினர். அவர்களது வருகையால்

நேசநாடுகளது படையில் ஒழுங்குணர்வு ஏற்பட்டது. ஜூலைத் திங்களில், ஜெர்மனியின் தாக்குதலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. நேசநாடுகளின் படைகள் அதற்கு மேல் ஜெர்மனியைத் தாக்க முற்பட்டன. நான்கு திங்கள் ஊக்கம் குன்றாது நேசநாடுகளின் படைகள் ஜெர்மனியைப் பல முனைகளிலிருந்தும் தாக்கி ஜெர்மனியைப் பின்வாங்கச் செய்தன. அதேநேரத்தில் நேசநாடுகளின் படையினர் துருக்கியிலும், பால்கன் பகுதியிலும் இத்தாலியிலும் பல மகத்தான வெற்றிகளைப் பெற்றனர். ஜெர்மானிய மக்களது ஒழுங்குணர்வு சீர்குலைந்தது. அதற்கு ஓரளவு பிரிட்டிஷ் கப்பற்படையின் முற்றுகையும் காரணமாகும்.

போர் நீடித்துக்கொண்டே செல்வதைக் கண்ட வில்சன், வெற்றி விரைவில் நிறுவப்படுவது எளிதன்று என்பதனையுணர்ந்து, மிதமான கொள்கைகள் அடங்கிய அமைதி உடன்படிக்கை ஒன்றினை உருவாக்கினார். வில்சன் தமது சொற்பொழிவுகளிலெல்லாம் அமெரிக்க அரசு, ஜெர்மானிய அரசுக்கெதிராக மட்டுமே போரிடுவதாகவும் ஜெர்மானிய மக்கள் மீது அன்பும் நட்பும் கொண்டுள்ளதாகவும் கூறிவந்தார். எனவே ஜெர்மானிய மக்கள் மீது பழி வாங்கும் நோக்கம் தமக்கில்லையென்றும், உலகினைக் குடியாட்சிக்கு உகந்த இடமாக மாற்றியமைப்பதே தமது நோக்கம் என்றும் வில்சன் வலியுறுத்தி வந்தார். வில்சனது கருத்துகளை ஜார்ஜ் கீல் உலகம் முழுவதிலும் நன்முறையில் பரப்பினார்.

உலக அமைதிக்காக வில்சன் தமது குறிக்கோளினை வரையறை செய்து, 1918-ம் ஆண்டு, ஜனவரித் திங்கள் 8-ம் நாள், காங்கிரஸில் நிகழ்த்திய சிறப்புமிக்க சொற்பொழிவில் வெளியிட்டார். அதில் பின்வரும் பதினான்கு கருத்துகள் அடங்கியிருந்தன.

உட்ரோ வில்சனின் 14 அம்ச திட்டம்

1. நாடுகளிடையேயான ஒப்பந்தங்கள் வெளிப்படையாகக் செய்து கொள்ளப்படவேண்டும். ஏனெனில் மறைமுக உடன்படிக்கைகளைச் செய்து கொண்டமையால்தான்

ஐரோப்பாவே இரு தொகுதிகளாகப் பிரிந்து, ஒன்றை யொன்று ஐயுறவோடு நோக்கின.

2. அமைதிக்காலத்திலும், போர்க்காலத்திலும் கடலில் கப்பல்களைச் செலுத்த எல்லா நாடுகளுக்கும் முழு உரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும்.
3. அமைதிக்கு இணங்கும் நாடுகளின் மீது விதிக்கப்பட்டிருந்த பொருளாதாரத் தடைகள் அனைத்தும், இயன்றவரை நீக்கப்படவேண்டும்.
4. உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புக்காக மட்டுமே, குறைந்த அளவுக்குப் போர்க்கலங்களை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். அது குறித்து எல்லா நாடுகளுக்கும் உறுதி ஒன்றினையும் அளிக்க வேண்டும்.
5. ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்பும் நாடுகளுக்குக் குடியேற்ற நாடுகளை, அங்கு வாழும் மக்களது விருப்பத்திற்கிணங்க சார்பற்ற வகையில் பங்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டும்.
6. ருஷ்யாவிடமிருந்து கைப்பற்றிய பகுதிகளை ஜெர்மனி திருப்பித் தரவேண்டும்.
7. ஜெர்மனி போலந்தினின்றும் வெளியேற வேண்டும்.
8. பிரான்சிடமிருந்து கைப்பற்றியப் பகுதிகளையும் ஜெர்மனி திருப்பித் தரவேண்டும். 1871-ல் ஜெர்மனி பெற்ற அல்ஸேஸ்லொரெய்ன் பகுதியும் பிரான்சுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும்.
9. தேசிய உணர்வின் அடிப்படையில் இத்தாலியின் எல்லைகள் வரையறுக்கப்படவேண்டும்.
10. ஆஸ்திரியா - ஹங்கேரி மக்களுக்குத் தன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும்.
11. ருமேனியா, செர்பியா, மாண்டிநீக்கிரோ ஆகிய நாடுகளிலிருந்து பிற நாடுகள் வெளியேற வேண்டும். கடல் பகுதியினையுடைய செர்பியாவுக்கு இலவசமான வழி ஒன்று அமைத்துத் தரப்படல் வேண்டும். வரலாற்று அடிப்படையில் உருவான தேசிய உணர்வின் துணை கொண்டு, பால்கன் நாடுகளின் எல்லைகள் வரையறுக்கப் பட வேண்டும்.
12. துருக்கியைச் சார்ந்த துருக்கிப் பேரரசின் பகுதிகளில், இறைமைத்தன்மை அப்பேரரசுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும். பிற பகுதிகளில், மக்கள் தன்னுரிமை பெற வழி செய்யப் பட

வேண்டும். டார்டனல்ஸ் நீர்ச்சந்திப்பை உலக நாடுகளின் வாணிகத்துக்குத் திறந்துவிடவேண்டும்

13. தன்னுரிமை பெற்ற போலந்து நாட்டை உருவாக்கி, கடல் பகுதியினையுடைய போலந்துக்கு இலவசமான வழி ஒன்று நிறுவப்பட வேண்டும்.

14. பெரிய நாடு, சிறிய நாடு என்ற பாகுபாடில்லாமல் எல்லா உலக நாடுகளும் பிற நாட்டினரது தன்னுரிமையையும் தேசிய ஒருமைப்பாட்டினையும் மதித்து நடந்திட சர்வதேச சங்கம் ஒன்று நிறுவப்படவேண்டும்.

வில்சனது மேற்கூறிய பதினான்கு கருத்துகளைக் கண்ட ஜெர்மானிய மக்கள், அவை நேசநாடுகளுக்கே சாதகமாக அமைந்திருப்பதைக் கண்டு வெறுப்புற்றனர். வில்சனது கருத்துகளைக் கூர்ந்து நோக்கினால் சில தெளிவில்லாமல் இருந்தன. சில நுட்பமான தன்மை வாய்ந்தனவாய் இருந்தன; சில முரண்பாடுடையனவாகவும் இருந்தன. இக்கருத்துகளை வெளியிட்ட பின்னர் வில்சன் பின்பு ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளிலெல்லாம் அவற்றிற்கான விளக்கங்களைத் தந்தார். அவற்றினடிப்படையில் பலஜயங்களும், வினாக்களும் அரசியல்வாதிகளிடையே தோன்றின.

நேசநாடுகளின் தாக்குதலால் நலிவுற்ற ஜெர்மனி, வில்சனின் பதினான்கு கருத்துகளின் அடிப்படையில் அமைதி ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ள விரும்பிற்று. ஆனால், பிரிட்டனும், பிரான்சும் வில்சனின் கருத்துகளில் இரண்டு மாற்றங்களைச் செய்ய விரும்பின. கடலில் கப்பல் செலுத்துவதற்கான உரிமையை எல்லா நாடுகளுக்கும் வழங்க பிரிட்டனும், பிரான்சும் மறுத்தன. மேலும் அவ்விரு நாடுகளும் ஜெர்மனியிடமிருந்து இழப்பீடு பெற வேண்டுமென்று தீர்மானித்தன. பிரான்சின் முயற்சியால் எழுதப்பட்ட போர்நிறுத்த உடன்பாட்டினை 1918-ம் ஆண்டு, நவம்பர்த் திங்கள், பதினொராம் நாள் ஜெர்மனி ஏற்றது. அத்துடன் முதல் உலகப்போர் முடிவுற்றது. ஜெர்மனியில் இதற்கிடையே கலகம் தோன்றியது. ஜெர்மானியப் பேரரசர் முடிதுறந்து ஹாலந்துக்கு அஞ்சியோடி விட்டார். பின்னர் பதவிக்கு வந்த சமூகக் குடியாட்சியினர், நேச நாடுகளுடன் கூடிப் பேசி உடன்படிக்கைகளில் கையெழுத்திட்டனர்.

முதல் உலகப்போரில் பத்து மில்லியன் மக்கள் மடிந்தனர். அமெரிக்கா குறைவான அளவில் வீரர்களை இழந்திருந்தது. ஆனால், போருக்கான செலவில் ஆறில் ஒரு பங்கினை அமெரிக்கா ஏற்றிருந்தது. போரின் போது பிற நாடுகளில் ஏற்பட்ட பொருளாதார இழப்புகளை ஈடு செய்யவும் அமெரிக்கா உதவிற்று. ஆனால், இப்போர் மேலை நாட்டு மக்களது உள்ளத்தில் பல ஐயப்பாடுகளை எழுப்பிற்று. தனிமனிதனது உரிமை, பகுத்தறிவு, முன்னேற்றம் ஆகியவற்றின் மீது அவர்கள் கொண்டிருந்த குறிக்கோள்களெல்லாம் நிலையற்றவை என்பதனை உலகப்போர் சுட்டிக்காட்டியது. போர் முடிவதற்குள்ளாக ருஷ்யாவில் பொதுவுடமையாளர்கள் வல்லாட்சியை நிறுவினர். போர் முடிந்த பிறகு சில ஆண்டுகளில் சர்வாதிபத்திய அரசுகள் ஐரோப்பாவில் நிறுவப்பட்டன. இவ்வகையில் முதல் உலகப்போர் குடியாட்சியை உறுதியாக நிலை நாட்டாது, ஐரோப்பாவின் பல பகுதிகளில் வல்லாட்சியேற்பட வழி வகுத்தது.

வெர்ஸெல்ஸ் உடன்படிக்கையும் சர்வதேசச் சங்கமும்

அமைதி உடன்படிக்கையைத் தீட்டுவதற்கான மாநாடு பாரிசில் 1919-ம் ஆண்டு, ஜனவரி முதல் ஜூன் வரை நடைபெற்றது. அம்மாநாட்டில் இருபத்தேழு வெற்றி பெற்ற நாடுகள் கலந்து கொண்டன. பெரும்பாலான முடிவுகளை அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்சு, இத்தாலி, ஜப்பான் ஆகிய ஐந்து நாடுகளே உறுதிப்படுத்தின. போரில் தோல்வியுற்ற மைய அரசுகளும், ருஷ்யாவும் இம்மாநாட்டில் இடம் பெறவில்லை. மாநாட்டில் விவாதிக்கப்பட்ட பல சிக்கல்களை ஆராய தனித்தனிக் குழுக்கள், நியமிக்கப்பட்டன. அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டின் பிரதிநிதியாகச் சென்றிருந்த குடியரசுத் தலைவரான வில்சனுக்கும், பிரான்சின் பிரதிநிதியான கிளெமென்கோவுக்கும் இடையே தான் அடிப்படைக் கருத்துகள் மீது நீண்ட வாதங்கள் நிகழ்ந்தன. கிளெமென்கோ மனித சமுதாயத்தின் உரிமையில் தளராத பற்றுக் கொண்டிருந்தபோதிலும், அமைதி உடன்படிக்கையைப் பொறுத்தமட்டிலும் சில தீவிர கருத்துகளைக் கொண்டிருந்தார். நேர்மையான, அறநெறி அடிப்படையிலான கொள்கையில் பற்று கொண்டிருந்த வில்சன், வென்றவர், தோற்றவர் என்ற பாகுபாடின்றி இருதரப்பாருடைய

கோரிக்கைகளையும் நிறைவேற்றும் வகையில் அமைதி உடன்படிக்கை அமைந்தால், உலக மக்கள் அனைவரும் அதனை வரவேற்பர் என்றார். ஐரோப்பா முழுவதிலும் ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டுமென நினைக்கும் ஜெர்மனி எத்தகைய நேர்மையான உடன்பாட்டினையும் ஏற்காது என கிளெமென்கோ கூறினார். எனவே வலிமையைப் பயன்படுத்திதான் அமைதியைக் காக்க முடியும் என்றும், ஜெர்மனியின் வலிமையைக் குறைத்து, பிரான்சின் வலிமையைக் கூட்டவேண்டுமென்றும் அவர் வாதிட்டார். உலகிலிருந்த தாராளக்கொள்கைவாதிகளெல்லாம் வில்சனை ஆதரித்தனர். ஆனால், கணக்கற்ற இளைஞர்களைப் போரில் பலிகொடுத்திருந்த பிரிட்டிஷ், பிரெஞ்சு மக்கள், பழிதீர்த்துக் கொள்ளும் வகையிலான ஓர் உடன்பாட்டினை வேண்டிய கிளெமென் கோவையே ஆதரித்தனர்.

சர்வதேசச் சங்கம் ஒன்றினை நிறுவுவதில் வில்சன் மகத்தான வெற்றிபெற்றார். போர் தொடங்கிய நாளிலிருந்து நேசநாடுகளின் தலைவர்கள் பலர், உலக அமைப்பு ஒன்றின் இன்றியமையாமையை அவ்வப்போது எடுத்துக் கூறினர். சர்வதேசச் சங்கத்தின் அமைப்புப் பத்திரத்தை முன்னின்று தீட்டியவர் வில்சனாவார். உலக நாடுகள் அனைத்தும் தங்களுக்குள் எழும் சிக்கல்களை அமைதியான முறையில் தீர்த்துக் கொண்டு, நாடுகள் ஒன்றுக் கொன்று பாதுகாவலாக இருக்க வேண்டும் என்பதே அப்பத்திரத்தின் அடிப்படைக் கருத்தாகும். சர்வதேசச் சங்கத்தின் உறுப்பினராயிருந்த நாடுகள், ஒன்றையொன்று வன்முறையில் தாக்கிக்கொள்வதில்லை எனப் பத்தாவது உட்பிரிவின்படி வாக்குறுதியளித்தன. பன்னிரண்டாவது உட்பிரிவு நாடுகளிடையே எழும் சிக்கல்களைத் தீர்த்து வைக்கும் முறையினை விரித்துக் கூறியது. சர்வதேசச் சங்க அமைப்புக்கு முரணாக ஒரு நாடு போரிலிறங்கினால், அந் நாட்டின் மீது பொருளாதாரத் தடைகளை விதிக்கவும், தேவைப்பட்டால் படையனுப்பவும் பதினாறாவது உட்பிரிவு வழிவகை செய்திருந்தது. அனைத்து நாடுகளின் உறுப்பினர்கள் கொண்ட மன்றமும், குழுவும் சர்வதேசச் சங்கத்தின் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டன. இக்கூட்டமைப்பு ஒரு சங்கமாகவே இருந்ததே ஒழிய ஓர் உலக அரசாகத் திகழவில்லை. இச்சங்கத்திற்கெனத் தனியான படை அமைப்பு இல்லை. எனவே பெரும்பாலும் உறுப்பு நாடுகளிடையே

நிலவிய நல்லெண்ணத்தின் அடிப்படையிலேதான் இச்சங்கம் இயங்கிற்று.

பாரிசில் மாநாடு முடிவுற்றதும், ஜூன் (1919) திங்களில் வில்சன் தாயகம் திரும்பினார். தாம் தீட்டி வந்த வெர்ஸெல்ஸ் உடன் படிக்கையினை ஒப்புதலுக்காகச் செனட்சபை முன் படைத்தார். செனட்சபையில் குடியரசுக் கட்சியினர் பெரும்பான்மையான இடங்களைப் பெற்றிருந்தனர். வில்சன் பாரிசுக்குச் சென்றிருந்த போது, அவருக்கெதிராகக் குடியரசுக் கட்சியினர் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு சர்வதேசச் சங்கத்தின் உறுப்பினராகக் கூடாதென நாடு முழுவதும் எடுத்துக்கூறி ஆதரவு பெற்றிருந்தனர். எனவே வில்சனது உடன்படிக்கை செனட்சபையால் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. அவருக்கு அது பெரும் இழுக்காக இருந்த போதிலும் வில்சன் மக்களிடையே நேரடியாகப் பேசிச் சர்வதேசச் சங்கத்தில் சேருவதற்காக ஆதரவு தேடலானார். ஒரே திங்களில் நாடு முழுவதிலும் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டு, நாற்பதுக்கும் மேலான உரைகளை நிகழ்த்தியிருந்தார். போர்க்காலம் முழுவதும் அயராது உழைத்திருந்த அவர் உடல் தளர்ச்சியுற்றது. முடக்குவாதப் பிணி அவரைப் பற்றிக் கொண்டது. 1920-ம் ஆண்டில் நடைபெற்ற தேர்தலில் குடியரசுக் கட்சியினர் வெற்றி பெற்றனர். இவ்வெற்றி வில்சனது சர்வதேசச் சங்கக் கொள்கைக்குக் கிடைத்த தோல்வியாகக் கருதப்பட்டது. வில்சன் 1954 ஆம் ஆண்டு விண்ணூல கெய்தினார்.

பாடம் 12

வாரன் ஹார்டிங்

அமெரிக்காவில் 1920-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற தேர்தல் உட்ரோ வில்சன் நிர்வாகத்தின் மீது நடந்த ஒரு கருத்தெடுப்பு போலவே அமைந்தது. குடியரசுக் கட்சியின் சார்பில் போட்டியிட்ட வாரன் ஹார்டிங் அமெரிக்காவில் 29-வது குடியரசுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். கால்வின் கூலிட்ஜ் துணை குடியரசுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். ஒகியோ மாநிலத்தில் பிறந்த இவர் கல்லூரியில் பட்டம் பெற்று சிறிது காலம் வழக்கறிஞராகவும், பத்திரிகை ஆசிரியராகவும் தொழில் புரிந்தார். ஒகியோ மாநில செனட்டில் நான்கு ஆண்டுகள் உறுப்பினராகவும், பின்னர் அமெரிக்க செனட் உறுப்பினராக 1915 முதல் 1921 வரையும் இருந்தார். ஆனால் எதிலும் திறமையற்றவராக இருந்தார். எந்த திறமையும் இல்லாத இவரை குடியரசுக் கட்சியினர் தேர்ந்தெடுத்தனர். பதவி ஏற்ற பிறகு நிர்வாக செயல்பாட்டை விரைவு படுத்தவும், தனக்கு ஆலோசனைகூறவும் நிர்வாக வல்லுநர்களைக் கொண்ட குழு ஒன்றை அமைத்தார். வெளி உறவுச் செயலராக சார்லஸ் ஹக்ஸ் திறமை மிக்கவராகக் காணப்பட்டார். இவரது அமைச்சரவை நெருங்கிய நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் கொண்டதாக இருந்தது. எனவே ஒருவருக்கொருவர் கருத்து வேறுபாடு காணப்பட்டது. ஹார்டிங்கின் ஆட்சி ஊழல்கள் நிறைந்த குற்றச்சாட்டுகள் நிறைந்த ஒன்றாக மாறத் தொடங்கியது. ஊழல் என்பது அனைத்து மட்டத்திலும் ஊடுருவிய நிலையில் நிர்வாகச் செயல்பாட்டில் மந்தம் ஏற்பட்டது. மேலும் கவர்ச்சி இல்லாத உருவமும் கவலையில்லாத போக்கும் உடைய ஹார்டிங் தனது காலத்தை சீட்டாட்டம், மது, விருந்து, நடனம் ஆகியவற்றில் தனது நண்பர்கள் புடைசூழ காலம் கழித்தார். அமெரிக்காவின் மோசமான குடியரசுத்தலைவர்களில் ஹார்டிங்கும் ஒருவர்.

உள்நாட்டுக் கொள்கை

- ஹார்டிங் காலத்தில் தகுதியற்ற மனிதர்களுக்கு உயர் பதவிகள் அளிக்கப்பட்டன. பொதுப்பணத்தை இவர்கள் சுருட்டுவதில் கவனம் செலுத்தினர்.
- இவரது உள்துறை செயலரான ஆல்பர்ட் பால் என்பவர் அரசுக்குச் சொந்தமான வியோமிங்கிலிருந்த டிபாட்டோம் என்ற இடத்திலிருந்து எண்ணெய் சேமிப்பு கிடங்கிலிருந்து திருட்டுத்தனமாக எண்ணெய் எடுத்துக்கொள்ள மம்மூத் ஆயில் கம்பனிக்கு அனுமதியளித்தார்.
- இதற்காக மூன்று லட்சம் டாலர் லஞ்சம் வாங்கினார். இந்த குற்றத்திற்காகத் தண்டிக்கப்பட்டு இவர் சிறையிலடைக்கப்பட்டார்.
- போரில் மிஞ்சிய பொருட்களை விற்பதிலும் ஊழல் நடந்தது. அதில் சம்பந்தப்பட்ட சார்லஸ் கிராமர் தற்கொலை செய்து கொண்டார்.
- மேலும் பல உயர் அதிகாரிகள் பல விதமான தண்டனைக்குள்ளானார்கள்.
- இந்த ஊழல்களில் ஹார்டிங் சம்பந்தப்பட்டிருந்தாரா என்பதை நிரூபிக்க முடியவில்லை.

முதல் உலகப் போரின் முடிவு

- முதல் உலகப் போரின் முடிவில் ஏற்பட்ட வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையையும், சர்வதேச சங்கத்தையும் குடியரசுக் கட்சியினர் நிராகரித்துவிட்டதால் சட்ட பூர்வமாக முதல் உலகப்போரை முடித்து வைக்கும் பொறுப்பு ஹார்டிங்கிடம் வந்தது.
- 1921 ஜூலை 2-ம் தேதி 'ஜெர்மானிய அரசுக்கும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாடுகளுக்கும்ிடையே ஏற்பட்ட போர்நிலை முடிவுக்கு வந்தது என்ற ஆவணத்தில் கையெழுத்திட்டார் ஹார்டிங்.
- 1921-ல் ஹார்டிங் வரவு செலவு திட்டத்திற்கான பணிமனை ஒன்றை அமைத்தார். முதன் முறையாக கூட்டாட்சி செலவுகளை கட்டுப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை அது மேற்கொண்டது.

- இதன் முதல் இயக்குனராக சார்லஸ் டாஸ் என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார்.

பொது மன்னிப்பு

- முதல் உலகப்போரின் போது அரசுக்கு எதிரான வன்முறையற்ற நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு பொது மன்னிப்பு அளிக்க மறுத்து விட்டார் ஹார்டிங்.
- ஆனால் தனிப்பட்ட நபர்களிடமிருந்து வரும் வேண்டுகோளை பரிசீலனை செய்ய உத்தரவிட்டார்.
- அதன்படி சோசலிசக் கட்சியின் தலைவர் யூஜின் டெப்ஸ் என்பவருக்கு மன்னிப்பு அளித்து விடுதலை செய்தார்.

காப்புவரிச் சட்டம்

- ஹார்டிங் அவசர நிலை காப்புவரிச் சட்டம் ஒன்றை 1921-ல் இயற்றி அதன்படி காப்புவரி 38 சதவீதம் அதிகரிக்கப்பட்டது.
- அந்த காப்புவரி இயற்றப்பட்டதின் முக்கிய நோக்கம் போரின் போது அமெரிக்காவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கெமிக்கல், மருந்து கம்பனிகளைப் பாதுகாப்பதற்கே ஆகும்.

சிவில் உரிமைகள்

- உள்நாட்டுப் போருக்குப் பிறகு சிவில் உரிமைகளைப் பற்றிப் பேசிய முதலாவது குடியரசுத் தலைவர் வாரன் ஹார்டிங் ஆவார்.
- 1921, அக்டோபர் 26-ல் அலபாமாவில் பேசும்போது தனது கருத்தைத் தெரிவித்தார். அமெரிக்காவிலுள்ள கருப்பு இனமக்களும் அமெரிக்க குடி மக்களைப் போல எல்லா உரிமைகளையும் பெரும்காலம் வெகுதூரத்தில் இல்லை என்றார்.
- ஒன்றுபட்டு வாழ்வது நாட்டிற்கு வலிமையாகும் என்றார்.

வெளிநாட்டுக் கொள்கை

- ஹார்டிங் ஆட்சிக் காலத்தில் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் சீரான மேம்பாடு காணப்பட்டது.
- இதற்கு முக்கியக் காரணம் அவரது வெளிஉறவுச் செயலராக இருந்த சார்லஸ் ஹக்ஸ் ஆவார்.
- சிறந்த ராஜதந்திரியும், அரசியல் சூழ்ச்சி நிபுணருமான ஹக்ஸ் சிறந்த முறையில் செயல்பட்டார். வில்சனின் கொள்கையிலிருந்து மாறுபட்டு ஐரோப்பியத் தலையீடுகளிலிருந்து பின்வாங்கும் நிலைமை ஏற்பட்டது.
- 1921, ஏப்ரல் 21-ல் வெளியிட்ட அறிக்கையில் சர்வதேச சங்கத்தின் நெறிமுறைகள் அமெரிக்காவைக் கட்டுப்படுத்தாது என்றும், ஆனால் அதே நேரத்தில் உலக அமைதிக்கும், நட்புறவுக்கும் அமெரிக்காவின் கொள்கை புறம்பானது இல்லை என்றும் தெளிவுபடுத்தினர் ஹார்டிங்.
- குடியரசுக் கட்சியினர் ஹார்டிங் ஆட்சிக் காலத்தில் சர்வதேச சங்கத்தை முற்றிலும் புறக்கணித்தனர்.
- அமெரிக்கா அதில் சேரவிடாமல் தடுத்துவிட்டார்கள். அமெரிக்கா உலக அமைதி மேம்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும் கூட்டுப் பாதுகாப்பில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள மறுத்தது.
- சர்வதேச சங்கத்தை உருவாக்கிய அமெரிக்காவே அதில் உறுப்பினராக இல்லாதது கேள்விக்குறியாக இருந்தது.
- ஹார்டிங் தனிப்பட்ட முறையில் உலக நீதிமன்றத்தில் அமெரிக்கா சேர விருப்பம் தெரிவித்தாலும் செனட் அதற்கு ஒப்புதல் அளிக்க மறுத்து விட்டது.

வாஷிங்டன் கப்பற்படை மாநாடு

ஹார்டிங் பதவிக் கால ஆரம்பத்தில் நடைபெற்ற முக்கியமான நிகழ்ச்சிகளில் வாஷிங்டன் கப்பற்படை மாநாடும் ஒன்று ஆகும். பசிபிக் கடல் பகுதியில் ஜப்பானின் செல்வாக்கு படிப்படியாக வளர ஆரம்பித்தது. இதற்கு முக்கியக் காரணம் அமெரிக்கா முதல் உலகப்போருக்குப் பிறகு பின்பற்றிய தனித்திருத்தல் கொள்கையே ஆகும். தனக்குப் போட்டியாக ஜப்பானியப் பேரரசு உருவாகி வருவது கண்டு அமெரிக்கா பொறாமை கொண்டது. மேலும் 1902-ல் ஏற்பட்ட ஆங்கிலோ ஜப்பானிய உடன்படிக்கைப்படி ஜப்பானின் பாதுகாப்புக்கு

இங்கிலாந்து உத்திரவாதம் அளித்தது. இது ஜப்பானின் வலிமைக்கு ஆதரவாக அமைந்தது. எனவே ஜப்பானின் கடற்படை வலிமையைக் குறைத்து, ஜப்பானின் கூட்டிலிருந்து இங்கிலாந்தை விலக்கிவைக்க வேண்டுமென்று கருதப்பட்டது. இதன் விளைவாகக் கூட்டப்பட்டது வாஷிங்டன் மாநாடு ஆகும். 1921 நவம்பர் 12-ல் வாஷிங்டன் மாநாடு கூட்டப்பட்டது. வெளி உறவுச் செயலர் ஹக்ஸ் தலைமை வகித்தார். பிரான்ஸ், ஜப்பான், சீனா, இத்தாலி, இங்கிலாந்து, நெதர்லாந்து, பெல்ஜியம், போர்ச்சுகல் ஆகிய நாடுகள் அழைக்கப்பட்டது. ரஷ்யா அழைக்கப்படவில்லை. 1922, பிப்ரவரி 6-ம் தேதி வரை நடைபெற்ற இந்த மாநாட்டில் படைக்குறைப்பு அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர்கள் 139 தொடர்பான உடன்படிக்கைகள் செய்து கொள்ளப்பட்டன. இந்த மாநாட்டின் முக்கிய நோக்கம் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளின் கடற்படை வலிமையை 5:5:3 என்ற எண்ணிக்கையில் நிர்ணயிக்கப்படுவதே ஆகும். முதலில் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ், ஜப்பான் ஆகிய நான்கு நாடுகள் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன. அதன்படி பசிபிக் பகுதியில் தங்கள் உரிமையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், தங்களுக்குள் ஏற்படும் பிரச்சனைகளை சமாதான முறையில் தீர்த்துக் கொள்ளவும் ஒப்புக் கொண்டன. அமெரிக்காவின் நோக்கம் ஜப்பானுக்கு பிரிட்டிஷ் உதவியைத் தடைசெய்வதே ஆகும். பின்னர் அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, ஜப்பான், பிரான்ஸ், இத்தாலி ஆகிய ஐந்து நாடுகள் சேர்ந்து ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்து கொண்டன. அதன்படி போர்க்கப்பல்களைக் கட்டுவதில் பத்தாண்டு கால ஒய்வு, கடற்படையைக் குறைப்பது, படைக்குறைப்பு ஆகியவற்றில் உடன்பாடு ஏற்பட்டது. இந்த நாடுகளுக்கிடையே கடற்படை வலிமை முறையே 5:5, 3:1.75, 1.75 ஆகிய விகிதத்தில் இருக்க வேண்டும். இந்த உடன்படிக்கையின் நோக்கம் கடற்படைப் போட்டியைத் தடுப்பதே ஆகும். இறுதியில் இந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்ட நாடுகள் சீனாவின் உரிமையையும் ஒற்றுமையையும் மதித்து நடக்கவும், வாணிக உரிமை, சலுகைகள் ஆகியவற்றைப் பெற சீனாவின் குழப்ப நிலையைப் பயன் படுத்துவதில்லை எனவும் ஒப்புக் கொண்டன. வாஷிங்டன் மாநாடு அமெரிக்க ராஜதந்திரக் கொள்கைகளுக்கு கிடைத்த பெரிய வெற்றியாகும். பெரிய வல்லரசுகள் ஒன்று சேர்ந்து தங்கள் கடற்படை வலிமையை கட்டுப்படுத்த ஒப்புக் கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். ஜப்பானை

கட்டுப்பாட்டில் வைப்பதற்கு இந்த மாநாடு உதவியது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்த மாநாடு பசிபிக் கடற் பகுதியில் காணப்பட்ட போர் மேகங்கள் மறைவதற்கு உதவியது.

ஹார்டிங் 1923, ஜூன் 20-ல் நாடு முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் மேற்கொண்டார். தனது நிர்வாகத்தின் கொள்கைகளை சாதாரண மக்களுக்கும் சொல்வதே இதன் நோக்கமாகும். ஆனால் இந்த பயணத்தினால் களைப்படைந்தார். ஓய்வெடுக்க அலாஸ்கா சென்றார். பின்னர் சான்பிரான்சிஸ்கோ பயணமானார். அப்போது அவருக்கு காய்ச்சல் ஏற்பட்டு அதன் தொடர்ச்சியாக மாரடைப்பு ஏற்பட்டு 1923, ஆகஸ்ட் 2-ம் தேதி சான் பிரான்சிஸ்கோவிலுள்ள பேலஸ் ஹோட்டலில் மரண மடைந்தார். இவரது இறப்பைப் பற்றி என்ற நூலை கேஸ்டன் மீன்ஸ் என்பவர் எழுதினார்.

பாடம் 13

கால்வின் கூலிட்ஜ்

அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவர் கார்டிங் தனது பதவிக் காலத்தில் இறந்ததால் துணைக் குடியரசுத் தலைவராக இருந்த கூலிட்ஜ் 1923, ஆகஸ்ட் 3-ம் தேதி அமெரிக்காவின் குடியரசுத் தலைவரானார். பின்னர் 1924-ல் நடைபெற்ற தேர்தலில் குடியரசுக் கட்சி சார்பாக போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். ஒற்றுமையாளரும், அன்பானவரும், உழைப்பாளருமான கூலிட்ஜ் தான் பதவியேற்றபோது கார்டிங் காலத்தில் நடைபெற்ற ஊழல்களைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தார்.

அமெரிக்காவின் முப்பதாவது குடியரசுத்தலைவரான கூலிட்ஜ் வெர்மாண்ட் மாநிலத்தில் ஒரு பணக்கார குடும்பத்தில் 1872, ஜூலை 4-ல் பிறந்தார். கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து வக்கீலாகத் தொழில் செய்தார். மசாசுசெட்ஸ் மாநில செனட்டராகவும், பின்னர் அந்த மாநில துணை ஆளுநராகவும் பணியாற்றினார். மசாசுசெட்ஸ் கவர்னராகவும் பணி ஆற்றினார். கூலிட்ஜ் யாருடனும் பழகும் சுவாமற்றவர். மாறுதல்களையும் சீர்திருத்தங்களையும் அடியோடு வெறுத்தவர். பொதுப் பிரச்சனை பற்றி எப்பொழுதும் வாய்திறக்காத இவரை மெளனி கூலிட்ஜ் என்று மக்கள் அழைத்தனர்.

உள்நாட்டுக் கொள்கை

கூலிட்ஜ் குடியரசுத் தலைவராகப் பதவி ஏற்றபோது நாட்டின் தொழிலிலும் வாணிபத்திலும் சுறுசுறுப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. நாட்டில் வாணிபச் செழிப்பு நிலவியது. இதற்கு கூலிட்ஜ் செழிப்பு என்று பெயர் சூட்டப்பட்டது. முதலாளிகள் இவரை தலைமேல் வைத்துக் கொண்டாடினர். தொழிலதிபர்களுக்கும் வணிகர்களுக்கும் உதவுவதே தனது பணி என்று வெளிப்படையாகவே அறிவித்தார். இவரது காலத்தில் சார்லஸ் ஹக்ஸ் தொடர்ந்து வெளியுறவுச் செயலராக இருந்தார். எண்ணெய்க் கம்பனிகள், எஃகு ஆலைகள், வங்கிகள், அலுமினியத் தொழிற்சாலைகள் போன்ற பெருந்தொழில்களைக்

கொண்டிருந்த ஆன்ட்ரு மெல்லான் என்பவர் நிதியமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். பெரிய முதலாளிகளுக்கும் கம்பனிகளுக்கும் உதவும் வகையில் கம்பனிகளின் மீதான வரிகளைக் குறைத்தார் மெல்லான். அந்நியப் பண்டங்களின் போட்டியிலிருந்து அமெரிக்கத்தொழில் முதலாளிகளைத் தாக்கும் நோக்கத்துடன் இறக்குமதி வரிகள் அதிகரிக்கப்பட்டன. வருமான வரி, வாரிசுரிமை வரி, அன்பளிப்பு வரி மற்றும் முதல் உலகப்போரின் போடப்பட்ட பலவகைப்பட்ட சுங்க வரிகளைக் குறைத்தார். இவரது வரிக் கொள்கையின் காரணமாக அரசாங்கக் கடன்பத்திரங்கள் நில வியாபாரம், பங்கு மார்க்கெட் நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றில் கண்முடித்தன மான பேரங்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டன. 1929-ல் பங்குமார்க் கெட்டில் ஏற்பட்ட பெருவீழ்ச்சிக்கு மெல்லானின் கொள்கைகளும் முக்கியக் காரணம் ஆகும். மேலும் மெல்லானின் துணையுடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட வர்த்தக விரிவாக்கம் நாட்டில் முன்னர் எப்போதும் கண்டிராத பொருளாதார ஏற்றம் ஏற்பட்டு அதுவரையில் சாதாரண நிலையில் இருந்த உழைக்கும் வர்க்கம் ஒட்டுமொத்தமாக பொருளாதாரத்தில் உயர்வு பெற்றது.

வெளிநாட்டுக் கொள்கை

1924-ல் இயற்றப்பட்ட குடியேற்றச் சட்டப்படி அமெரிக்காவுக்கு வந்து குடியேறும் வெளிநாட்டுக்காரர்கள் எண்ணிக்கை ஒதுக்கீடு மூன்று சதவிகிதத்திலிருந்து இரண்டு சதவிகிதமாகக் குறைக்கப்பட்டது. முக்கியமாக தெற்கு மற்றும் கிழக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலிருந்து குடியேறுபவர்களின் ஒதுக்கீடு வெகுவாகக் குறைக்கப்பட்டது. மொத்தத்தில் வருடத்திற்கு 1,50,000 பேருக்கு குடியேற்ற அனுமதி வழங்கப்பட்டது. ஜப்பானியர்கள் அமெரிக்காவில் குடியேறுவது தடை செய்யப்பட்டது. மேலும், வெர்செய்ல்ஸ் உடன்படிக்கையின்படி ஜெர்மனி மீது அதிக அளவில் போர் இழப்பீடு தொகை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் அந்த அதிகமான நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையை ஜெர்மனியால் கட்டமுடியவில்லை. ஜெர்மனியின் நிதி நிலையை இதனால் சீரழிந்து கொண்டிருந்தது. இதனால் ஜெர்மனியின் நிதிநிலை ஆராய்வதற்காக சார்லஸ் டாஸ் என்பவர் தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. 1924 ஏப்ரலில் டாஸ் தனது அறிக்கையை சமர்ப்பித்தார். அதன்படி டாஸ் திட்டம்

செயல்படுத்தப் பட்டது. டாஸ் திட்டத்தின்படி ஜெர்மனியில் புதிதாக ரிஸ்மார்க் என்ற செலவாணி முறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் நேசநாட்டினரைக் கொண்ட தனிப்பட்ட வங்கி ஒன்றும் நிறுவப்பட்டது. ஜெர்மனியில் ரயில் போக்குவரத்து ஏற்றுமதி, தொழிற்துறை ஆகியவற்றை நிர்வகித்து அதிலிருந்து வரும் வருமானத்தை போர்நஷ்ட ஈட்டுத் தொகையாகப் பெறலாம் என்று இச்சட்டம் கூறியது. சுமார் 400 மில்லியன் பவுண்ட்களைக் ஜெர்மனி கடனாகப் பெற்று அதனை புதிய செலவாணியாக உபயோகிக்க வேண்டும். இந்த டாஸ் திட்டத்தின்படி ஜெர்மனியின் தொழில்வளம் பெருகியது. அதன் நிதிநிலை உயர்ந்தது. சுமார் நான்கு வருடங்கள் தவணை முறையில் ஜெர்மனி கடனைச் செலுத்திவந்தது.

பிரான்ஸ் நாட்டின் வெளி உறவு அமைச்சரான அரிஸ்டைட் பிரையண்ட் 1928-ஏப்ரல் மாதம் அமெரிக்க வெளியுறவுச் செயலரான பிராங்கெல்லாக் என்பவருடன் தொடர்பு கொண்டு போர் என்பது சமூகத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டதாக சொல்லி ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்து கொள்ள விரும்பினார். கெல்லாக் இந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். அத்துடன் உலகநாடுகளும் போரை தங்கள் நாட்டுத் தேசியக்கொள்கையின் ஒருகருவியாகக் கொள்வதில்லை என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறினார். அதன்படி 1928 ஆகஸ்ட் 27-ல் 15 நாடுகள் பாரிசில் கூடி ஒப்பந்தம் ஒன்றை செய்து கொண்டன. பின்னர் 47 நாடுகள் இதில் சேர்ந்து கொண்டன. இதன்படி, ஒப்பந்த நாடுகள் அனைத்தும் பிரச்சனைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள போரை ஒருகருவியாகப் பயன்படுத்தப்போவதில்லை என்று அறிவித்தன. இந்த ஒப்பந்தம் பின்னர் 1945-ல் உருவாகப்போகும் ஐக்கிய நாட்டு சாசனத்தின் முன்னுரையில் காணப்படும் கருத்துக்கு முன்னோடி என்னுமளவுக்கு வரலாற்றுச் சிறப்புடையது ஆகும். இவ்வாறு கூலிட்ஜ் கால நிர்வாகம் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்ற நடவடிக்கைகளை உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் மேற்கொண்டு வெற்றியடைந்தது.

ஹெர்பர்ட் ஹூவர்

ஹெர்பர்ட் ஹூவர் அமெரிக்காவின் 31 வது ஜனாதிபதியாக இருந்தார். அவர் 1929 முதல் 1933 வரை ஒரு பதவியில் பணியாற்றினார். ஜனாதிபதியாக வருவதற்கு முன்பு, ஹூவர் முதல் உலகப் போரின்போதும் அதற்குப் பின்னரும் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட ஐரோப்பாவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கும் நிவாரண முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். 1929 பங்குச் சந்தை வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, ஹூவர் நிர்வாகம் பெரும் மந்தநிலையின் எதிர்மறையான விளைவுகளைத் தணிக்க முயன்றது, ஆனால் பொருளாதாரத்தை கணிசமாக மேம்படுத்த முடியவில்லை.

ஹெர்பர்ட் கிளார்க் ஹூவர் 1874 இல் அயோவாவில் பிறந்தார், மிசிசிப்பி ஆற்றின் மேற்கே பிறந்த முதல் அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஆவார். அவர் ஒரு சுரங்க பொறியியலாளராகவும் ஒரு சுயாதீன சுரங்க ஆலோசகராகவும் பணியாற்றினார், உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்தார் மற்றும் கணிசமான தனிப்பட்ட செல்வத்தை உருவாக்கினார். முதலாம் உலகப் போர் வெடித்தபோது, ஹூவர் மனிதாபிமானப் பணிகளில் தீவிரமாக செயல்பட்டு, பெல்ஜியத்தில் நிவாரண ஆணையத்தின் தலைவராக இருந்தார், இது 1914-ல் ஜேர்மன் படையெடுப்பால் ஏற்பட்ட உணவு நெருக்கடியை எதிர்கொண்டதால் அந்த நாட்டுக்கு நிவாரணம் அளித்தது. ஸ்கொயர் 1919 ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்ட அமெரிக்க நிவாரண நிர்வாகத்தின் இயக்குநராகவும் பணியாற்றினார் மற்றும் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட ஐரோப்பாவிற்கும் ரஷ்யாவிற்கும் நிவாரணம் வழங்கினார். முதல் உலகப் போரின்போது, ஜனாதிபதி உட்ரோவில்சன் அமெரிக்க உணவு நிர்வாகத்தின் தலைவராக ஹூவரை நியமித்தார், இது நுகர்வு குறைக்க மற்றும் போர்க்கால உணவு ரேஷனைத் தவிர்க்க முயன்றது. ஹூவர் வாரன் ஜி. ஹார்டிங்கின் நிர்வாகத்தில் வர்த்தக செயலாளராக பணியாற்றினார்.

கூலிட்ஜ் காலத்தில் வாணிக அமைச்சராக இருந்து நற்பெயர் எடுத்திருந்தார். மேலும் நான்கு முறை நியுயார்க்கின் ஆளுநராக இருந்து பல சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டிருந்தார். கல்லூரிப் படிப்போ, நாட்டில் அதிக செல்வாக்கோ இல்லாத இவர் ஒரு அரசியல்வாதிக்குரிய தன்மை இல்லாமல் நல்ல நிர்வாகத் தன்மையுடைய கடும் உழைப்பாளராக செயல்பட்டார். இவரது காலத்தில்தான் "பொருளாதாரப் பெருமந்தம்" அமெரிக்காவில் கடுமையான விளைவுகளை ஏற்படுத்தியது. ஹூவர் பெருமந்தத்தை சமாளிக்க பல நடவடிக்கைகள் எடுத்து வெற்றி கண்டார்.

பண்ணைத் தொழிலாளர்களின் நிலவரிகள் மாற்றி அமைக்கப்படும் என்ற உறுதி மொழிக்கு செயல்வடிவம் கொடுக்கும் நோக்குடன் பல நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1929-ல் இயற்றப்பட்ட இந்த சட்டப்படி கூட்டாட்சி பண்ணை வாரியம் ஒன்று நிறுவப்பட்டது. கூட்டுறவு நிறுவனங்களுக்கு கடன் அளிக்க இந்தக் கழகத்திற்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. கோதுமை பருத்தி ஆகியவற்றுக்கு சந்தையில் நிலையான கொள்முதல் விலையினை பராமரிக்க கோதுமை, பருத்தி கழகங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

ஹௌலி ஸ்மூட் காப்புவரிச்சட்டம் குடியானவர்களை அந்நிய போட்டியிலிருந்து பாதுகாக்கவே இந்த சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இந்த சட்டப்படி காப்புவரி 42 சதவீதமாக உயர்த்தப்பட்டது. இதுவே அமெரிக்க வரலாற்றில் அதிகப்படியான காப்புவரியாகும்.

மதுவிலக்கு நடவடிக்கைகள் அமெரிக்காவில் அமுல்படுத்தப்பட்டதின் காரணமாக அமெரிக்காவில் நடைபெற்ற குற்றங்கள் மற்றும் மது விலக்கை புறக்கணித்த செயல்கள் ஆகியவை பற்றி விசாரிக்க ஹூவர் விக்கர்ஷாம் என்பவர் தலைமையில் ஒரு கமிசனை அமைத்தார். இந்த விக்கர்ஷாம் கமிசன் அளித்த பரிந்துரையில் மது விலக்கு நடைமுறைப்படுத்தப் பட்ட சட்டம் சரியாக செயல்படவில்லை என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஹூவர் தன்னை ஒரு முற்போக்கானவர் என்று கருதினார், இது அவரது நிர்வாகத்தின் சில கொள்கைகளில் பிரதிபலித்தது.

ஹூவரின் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க வெளியுறவுக் கொள்கை சாதனைகள் லத்தீன் அமெரிக்காவில் இருந்தன. ஹூவரின் வாரிசான பிராங்க்ளின் டி. ரூஸ்வெல்ட்டின் கீழ் நல்ல அண்டை நாடு கொள்கையாக மாறியதற்கு அவரது நிர்வாகம் அடித்தளம் அமைத்தது. நல்ல அண்டை நாடு கொள்கை உறவுகளில் இராணுவ தலையீட்டை வெளிப்படையாக மறுத்துவிட்டது. லத்தீன் அமெரிக்காவில் ஹூவர் ஒரு நல்லெண்ண பயணத்தை மேற்கொண்டார், பத்து நாடுகளுக்கு பயணம் செய்தார் மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் அமெரிக்க அரசியல் மற்றும் இராணுவ தலையீட்டைக் குறைப்பதற்கான உறுதிமொழிகளை வழங்கினார். சிலி மற்றும் பெரு இடையே நிலப்பிரச்சனை தொடர்பாக ஹூவர் வெற்றிகரமாக மத்தியஸ்தம் செய்தார்.

1929 ஆம் ஆண்டில், பங்குச் சந்தை வீழ்ச்சி பெரும் மந்தநிலையின் தொடக்கத்தை ஊக்குவித்தது. பொருளாதார அபாயத்தை எதிர்கொள்வதில் ஹூவர் ஒரு நற்பெயரைப் பெற்றிருந்தாலும், அவரது நிர்வாகம் உண்மையில் ரூஸ்வெல்ட்டின் புதிய ஒப்பந்தத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவதற்கு உதவிய நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. ஹூவர் ஒரு பெரிய பொதுப்பணித் திட்டத்தைத் தொடங்கினார், அதன் ஒரு பகுதியாக கொலராடோ ஆற்றில் ஹூவர் அணை கட்டுவதற்கான நிதி அடங்கும். அவரது நிர்வாகம் உழைப்புக்கு வலுவான பாதுகாப்புகளை அமல்படுத்தியது மற்றும் விவசாயத்திற்கான கூட்டாட்சி மானியங்களை கணிசமாக அதிகரித்தது. 1932 ஆம் ஆண்டின் கண்ணாடி-ஸ்டீல் சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் ஹூவர் முக்கிய பங்கு வகித்தார், இது வங்கித் துறையை உறுதிப்படுத்தும் முயற்சியில் வணிக வங்கிகளின் செயல்பாடுகளை மட்டுப்படுத்தியது.

ஹூவர் 1932-ல் மறுதேர்தலுக்கு போட்டியிட்ட போதிலும், பெரும் மந்தநிலையின் எதிர்மறையான பொருளாதார விளைவுகளைத் தணிக்க அவரின் இயலாமை அவரைப் பரவலாக பிரபலப்படுத்தவில்லை. அவர் தேர்தலில் ஜனநாயகக் கட்சியின் பிராங்க்ளின் டி. ரூஸ்வெல்ட்டிடம் தோற்றார்.

பாடம் 15

பெருமந்தம்

பெரும் பொருளியல் வீழ்ச்சி (Great Depression) அல்லது பொருளாதாரப் பெருமந்தம் என்பது ஒரு உலகளாவிய பொருளாதார இறங்குமுக நிலையாகும். இது பெரும்பாலான இடங்களில் 1929 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கி வெவ்வேறு நாடுகளில் 1930 களிலோ அல்லது 1940களின் தொடக்க ஆண்டுகளிலோ முடிவுக்கு வந்தது. முதல் மற்றும் இரண்டாம் உலகப்போர்களுக்கிடையில் உலக நாடுகளிடையே ஏற்பட்ட முக்கிய நிகழ்வு இதுவாகும். தற்கால வரலாற்றில் மிகப்பெரியதும், முக்கியமானதுமான பொருளாதார வீழ்ச்சி இதுவே. 21 ஆம் நூற்றாண்டில், உலகப் பொருளாதாரம் எந்த அளவுக்கு வீழ்ச்சியடையலாம் என்பதைக் குறிப்பதற்கான ஒரு அடிப்படை அளவீடாக இது பயன்படுகின்றது. பெரும் பொருளியல் வீழ்ச்சி ஐக்கிய அமெரிக்காவில் தொடங்கி ஏறக்குறைய எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளையும் பாதித்தது. வரலாற்றாளர்களால், பங்குச்சந்தை பெரும் சரிவைக் கண்ட நாள் கறுப்புச் செவ்வாய் எனப்படும், 1929 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 29 ஆம் நாளையே இதன் தொடக்கமாகக் கொள்வர். ஐக்கிய அமெரிக்காவில் இதன் முடிவு இரண்டாம் உலகப் போருடன் தொடர்பான போர்ப் பொருளாதார நிலைமையில் 1939 ஆம் ஆண்டளவில் ஏற்பட்டது.

காரணங்கள்

அமெரிக்கப்பங்குச் சந்தையில் ஏற்பட்ட சரிவே பொருளாதாரப் பெருமந்தத்திற்குக் முதன்மைக் காரணமாகக் கருதப்படுகிறது. பங்குகளின் விலை உயரும் என்ற அனுமானத்தின் அடிப்படையில் மக்கள் கடன் வாங்கிப் பங்குச்சந்தையில் முதலீடு செய்தது இப்பெருமந்தத்தின் காரணமாகும். 1929 ஆம் ஆண்டு அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவராகப் பொருப்பேற்ற ஹெர்பர்ட் ஹூவரின் காலத்தில் பங்கு வணிகம் உச்சகட்டத்தை அடைந்தது. பங்கு வர்த்தகத்தில் முதலீடு செய்வதில் அமெரிக்க மக்கள்

பேரார்வத்துடன் ஈடுபட்டனர். சமுதாயத்தில் உள்ள அனைத்துத் தரப்பினரும் பங்குகள் தரும் பங்காதாயத்திற்கு மட்டுமன்றி அவற்றை மறுவிற்பனை செய்வதை மூலம் கிடைக்கும் இலாபத்திற்காகவும் பெருமளவில் பங்கு வணிகத்தில் முதலீடு செய்தனர். இதன் மூலம் வேகமாக செல்வந்தர்கள் ஆகலாம் என்ற எண்ணம் மக்களிடையே ஏற்பட்டது. 1929-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 24-ஆம் நாள் பங்குகளில் மிகப்பெரிய சரிவு ஏற்பட்டு, பங்குகளின் விலை சரியத் தொடங்கியது. இது மக்களிடையே அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது. இதனால் மக்கள் விரைவாகத் தங்கள் பங்குகளை விற்க முற்பட்டனர். இதனால் பங்குகளில் விலை மேலும் வீழ்ச்சியடைந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து வங்கிகள் செயல்பட முடியாத நிலை ஏற்பட்டது. வங்கிகளால் கடன் வழங்க இயலாததாலும் விவசாய உற்பத்தி, தொழில் வளர்ச்சி ஆகியவை வீழ்ச்சியடைந்தன.

என்ன நடந்தது?

1929-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 28ம் தேதி அமெரிக்க பங்குச்சந்தை 13 சதவீதம் வரை சரிந்தது. அந்த திங்கள்கிழமை கருப்பு திங்கள் என்றே அழைக்கப்பட்டது. அடுத்த நாளும் கடுமையாக சரியவே அந்த நாளையும் கருப்பு செவ்வாய் என்றே வரலாற்றில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். 1929-ம் ஆண்டின் உச்சத்தை விட 1932-ம் ஆண்டு 89 சதவீதத்துக்கும் மேலாக பங்குச்சந்தை சரிந்தது. பங்குச்சந்தை சரிவு என்பது பொருளாதார மந்த நிலையின் ஒரு பாதிப்பே தவிர மந்த நிலையின் ஆரம்பம் அல்ல.

சரிவின் காரணம்?

1929-க்கு முன்பே பொருளாதார மந்த நிலை தொடங்கி விட்டது. 1920களில் அமெரிக்காவில் நுகர்வு கலாசாரம் உருவானது. இந்த நுகர்வு கலாசாரம் அமெரிக்க தொழில்துறைக்கு வேண்டுமானால் சாதகமாக இருக்கலாம் ஆனால் பொருளாதாரத்துக்கு பாதகமாக அமைந்தது. பெரும்பாலான நுகர்வுகள் கடனில் இருந்தன. இதனால் பொருளாதார வளர்ச்சியில் நிச்சயமற்ற தன்மை உருவானது.

இதற்கிடையே அமெரிக்காவில் விவசாய பொருட்களின் விலையும் குறைந்துகொண்டே வந்தது. முதலாவது காரணம் உற்பத்தி அதிகரிப்பு. உலகப்போர் சமயத்தில் வீரர்களுக்கு தேவையான உணவுகளை உற்பத்தி செய்வதற்கு விவசாயத்துறை விரிவடைந்தது.

மேலும் இந்த விரிவாக்க நடவடிக்கைகள் இயந்திரங்களை பயன்படுத்தி உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. இதனால் உற்பத்தி அதிகமானது. பொருட்களின் விலை குறைந்தது. கடனில் இயந்திரங்கள் வாங்கப்பட்டதால், விவசாயிகளுக்கு சுமை அதிகரித்தது. இதனால் பெரும்பாலானவர்கள் விவசாயத்தை கைவிட்டனர்.

இதுதவிர, 1920-ம் ஆண்டுகளில்தான் கார் உற்பத்தி தொடங்கியது. அந்த வகையிலும் நுகர்வு அதிகரித்து வளர்ச்சி உருவானது. 1925 களில் கார் விற்பனையில் மந்த நிலை உருவானது. மேலும் கட்டுமானத்துறையிலும் மந்த நிலை உருவானது.

1927-ம் ஆண்டுகளில் பங்குச்சந்தையில் ஊக வணிகம் அதிகரித்தது. பங்குச்சந்தையில் ஊக வணிகம் அதிகரித்த அதே சூழலில் அமெரிக்க மக்களும் பங்குச்சந்தையில் முதலீடு செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கிட்டத் தட்ட 40 லட்சம் அமெரிக்கர்கள் பங்குச்சந்தையில் முதலீடு செய்திருந்தார்கள். அதுவும் கடன் வாங்கி...

பங்குச்சந்தை முதலீடு மற்றும் ரியல் எஸ்டேட் துறைகளுக்கு கடன் கொடுக்கும் சூழ்நிலையில் அமெரிக்க வங்கிகள் இல்லை. பங்குச்சந்தை விதிமுறைகள் சரியாக வகுக்கப்படாததால் ஊக வர்த்தகம் அதிகம் நடந்தது. இதற்கிடையே நிறுவனங்களின் லாப நஷ்ட கணக்குகளுக்கும் அவற்றின் பங்கு விலைகளுக்கும் சம்பந்தம் இல்லாமல் இருந்தன. அக்டோபர் 23-ம் தேதி ஜெனரல் மோட்டார்ஸ் பங்கு சரிவை சந்தித்தது. வீழ்ச்சி ஆரம்பம் ஆனது. 1929-ல் இருந்த உச்சத்தை மீண்டும் தொடுவதற்கு அமெரிக்க பங்குச்சந்தைக்கு 27 வருடங்கள் தேவைப்பட்டது.

விளைவுகள் என்ன?

பங்குச்சந்தை சரிந்ததால், பணக்காரர் களுக்கு பணம் மட்டுமே இழப்பு, ஆனால் தொழிலாளர்கள் வேலையை இழந்தனர். வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் கடுமையாக அதிகரித்தது. ஒரு கட்டத்தில் வேலை இல்லாதவர்களின் எண்ணிக்கை 25 சதவீதமாக இருந்தது. கிட்டத்தட்ட 1.5 கோடி மக்கள் வேலை இல்லாமல் தவித்தார்கள். தவிர வங்கிகளுக்கு கடுமையான விதிமுறைகள் இல்லாததால் வங்கிகள் முதலீட்டாளர்களின் பணத்தை பங்குச் சந்தையில் முதலீடு செய்திருந்தன.

பங்குச்சந்தையும் சரிந்ததால் முதலீட் டாளர்களுக்கு பணத்தைத் திருப்பி கொடுக்க முடியவில்லை. அவர்களின் பணத்தை இன்ஷூரன்ஸ் செய்யவில்லை. (1934-ம் ஆண்டுதான் வங்கி டெபாசிட்டுகளுக்கு இன்ஷூரன்ஸ் செய்யும் திட்டம் அறிவிக்கப்பட்டது). இதனால் வங்கிகள் தங்களது மற்ற சொத்துகளை விற்று பணம் கொடுக்க ஆரம்பித்தன. இதனால் ரியல் எஸ்டேட் சரிந்தது. 80 சதவீதத்துக்கும் மேலான கட்டுமான திட்டங்கள் நிறுத்தப்பட்டன.

இதனால் பல வங்கிகள் மூடப் பட்டன. இந்த செய்தி பரவி ஓரளவு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் வங்கி களில் முதலீட்டாளர்கள் பணம் எடுக்க முற்பட்டதால், பல வங்கிகள் திவால் ஆனது. 1929க்கு முன்பு இருந்த வங்கி களில் பாதிக்கும் மேற்பட்ட வங்கிகள் 1933-ம் ஆண்டு காணாமல் போயின.

குறைவான பணம் மட்டுமே புழக்கத்தில் இயங்கி வந்தது. இதனால் பணவாட்ட சூழ்நிலை உருவானது. அமெரிக்க பொருளாதாரம் சரிய சரிய, அதன் தொடர்ச்சியாக மற்ற உலக நாடுகளும் சிக்கலில் தவித்தன. அப்போது இருந்து பிக்ஸ்ட் கரன்ஸி முறையும் அதற்கு ஒரு காரணம் ஆகும். முதல் உலகப்போர் சிக்கலில் இருந்த பல ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு, இந்த பொருளாதார மந்த நிலை மேலும் நெருக்கடியைக் கொடுத்தது. பல ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு அமெரிக்க அரசு உதவி செய்துகொண்டிருந்தது. அங்கேயே பிரச்சினை வந்ததால் அங்கிருந்து ஐரோப்பிய

நாடுகளுக்கு செல்லும் கடன் குறைந்தது. குறிப்பாக இங்கிலாந்தும், ஜெர்மனியும் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டன. ஜெர்மனியில் வேலை இல்லாதவர்களின் எண்ணிக்கை 25 சதவீதமாக இருந்தது.

மீட்பு நடவடிக்கைகள்

ஹூவர் அமெரிக்க அதிபராகப் பொறுப்பேற்று பல்வேறு மீட்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். 1932-ஆம் ஆண்டு ஹூவரால் அமைக்கப்பட்ட புனரமைப்பு நிதி நிறுவனம், வங்கிகளுக்கும், தொழிற்சாலைகளுக்கும் கடனுதவி அளிக்க முன்வந்தது. இம்முயற்சி உடனடியானத் தீர்வைத் தராத காரணத்தால் ஹூவரின் ஆட்சியின் மீது அமெரிக்க மக்கள் நம்பிக்கை இழந்தனர்.

1932 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய அமெரிக்க நாடுகளில் நடைபெற்ற குடியரசுத் தலைவர் தேர்தலில் பிராங்க்ளின் டி. ரூஸ்வெல்ட் இப்பெரும் பொருளியல் வீழ்ச்சியை சரிசெய்வதாக உறுதியளித்தார். இதனால் தேர்தலில் வெற்றிபெற்று 1933, மார்ச்சு 4 ஆம் நாள் அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவராகப் பதவியேற்றார்.

அதன்பிறகு பொருளாதாரத்தை மீட்பதற்கு கடுமையாக நடவடிக்கைகள் எடுத்தார். நான்கு நாட்கள் வங்கிகளுக்கு விடுமுறை கொடுத்து, வங்கிகளை மீட்கும் நடவடிக்கைகளை எடுத்தார். அதன் பிறகு வங்கி சட்டம் இயற்றப்பட்டது. சில மாதங்களுக்கு பிறகு திவாலான வங்கிகள் மீண்டும் செயல்படத் தொடங்கின. நிலையை சீராக்குவதாக நேரடியாக மக்களிடம் பேசி நம்பிக்கையை உயர்த்தினார்.

இவர் காலத்தில்தான் வங்கி டெபாசிட்களுக்கு இன்ஷூரன்ஸ் செய்யும் முறையையும், பங்குச்சந்தை ஒழுங்கு முறை ஆணையத்தை (எஸ்இசி) அமைத்தார்.

அரசாங்க முதலீடுகளை அதிகரித்தார். மெல்ல மெல்ல வேலை இல்லாத சூழ்நிலையை குறைத்தார். ஆனாலும் 1930களின் இறுதியில் வேலையில்லாத சூழ்நிலை அதிகமாகவே இருந்தது. 1939-ம் வரை 17 சதவீதம் வரையிலும், 1941-ல் 14 சதவீதமாகவும் வேலை

இல்லாதவர்களின் விகிதம் இருந்தது. அதாவது அமெரிக்கா இரண்டாம் உலகப்போரில் களம் இறங்கும் வரையில் மந்த நிலை தொடர்ந்தது. அதன் பிறகுதான் தேவை அதிகரித்தது.

புதிய பயனுரிமைக் கொள்கை (New Deal)

பெரும் பொருளியல் வீழ்ச்சியை முடிவுக்குக் கொண்டுவர பிராங்க்ளின் ரூஸ்வெல்ட் புதிய பயனுரிமைக் கொள்கை என்ற புதிய சீரமைப்புக் கொள்கையை உருவாக்கினார். இது உதவி, மீட்பு, சீர்திருத்தம் என்ற மூன்று அம்சங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது.

புதிய சீரமைப்புத் திட்டச் செயல்பாடுகள்:

- புதிய சீரமைப்புத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் டென்னசி பள்ளத்தாக்குத் திட்டம் அறிவிக்கப்பட்டது. இத்திட்டம் மூலம் இயற்கை வளத்தைக் கொண்டு தொழிற்பெருக்கத்தை ஏற்படுத்துவது மற்றும் விவசாயத்தை ஊக்குவிப்பது ஆகும். அதன் படி அணைகள் கட்டுதல் மின்னுற்பத்தி செய்தல், கப்பல் போக்குவரத்துக்கு வழி வகுத்தல், வெள்ளத்தடுப்புப் பணிகளில் ஈடுபடுதல், மண்வளத்தைப் பாதுகாத்தல், வனவளப் பாதுகாப்பை ஏற்படுத்துதல் போன்றவை மேம்படுத்தப்பட்டன.
- கூட்டாட்சி அவசர நிவாரண நிர்வாகம்(Federal Emergency Relief Administration)மூலம் ஐநூறு மில்லியன் டாலர்கள் மாநில மற்றும் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு நிதியுதவி வழங்கப்பட்டது.
- கூட்டாட்சி ரிசர்வ் வங்கி (Federal Reserve Bank) அமைக்கப்பட்டு வங்கி நிறுவனங்களுக்கும் தொழிற்சாலைகளுக்கும் கடன் வழங்கப்பட்டது.
- பாதுகாப்பு பரிவர்த்தனைச் சட்டம்(The Security Exchange Act) மூலம் பங்குச் சந்தையில் ஈடுபடும் நிறுவனங்களுக்கு உரிமம் வழங்கப்பட்டது.
- தேசியத் தொழில் மீட்புச் சட்டம் (The National Industrial Recovery Act) கொண்டுவரப்பட்டு தொழிற்சாலைகளில் சம்பள உயர்வு, பணிநேரக் குறைப்பு போன்ற சீர்திருத்தங்கள் கொண்டுவரப்பட்டன.

- வேளாண்மைப் பொருள் சீரமைப்புச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இதன் மூலம் அரசு விவசாயிகளுக்கு மானியங்கள் வழங்க வகை ஏற்பட்டது. இம்மானியம் அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் தானியத்தின் அளவைக் குறைத்து விலை உயர்வுக்கு வழிவகுத்தது.

புதிய பயனுரிமைச் சட்டத்தின் ஒரு சில திட்டங்களைத் தவிர மற்ற அனைத்தும் அமெரிக்கப் பொருளாதாரத்தை வலுவடையச் செய்தன. மக்களுக்கு அரசின் மீது நம்பிக்கை ஏற்படச் செய்தன. பொருளாதார மேன்மைக்கும் உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கும் உறுதியான அடித்தளம் அமைத்துக் கொடுத்தன.

புதிய பயனுரிமைச் சட்டத்தின் சில திட்டங்களான முதலாளி தொழிலாளி கூட்டுப் பேச்சுவார்த்தை, பங்கு பரிவர்த்தனை முறைப்படுத்துதல் மற்றும் வேலை நேரக்கட்டுப்பாடுகள் முதலியன இன்றும் அமெரிக்கர்களின் வாழ்க்கையின் ஒரு அங்கமாகத் திகழ்கின்றன. இந்தப் பயனுரிமைத் திட்டம் உலக நாடுகளின் சீர்திருத்தங்களுக்கு வழிகாட்டியாக உள்ளது. இதன் விளைவால் மீண்டும் 1940 ஆம் ஆண்டில் அமெரிக்காவின் பொருளாதாரம் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பியது.